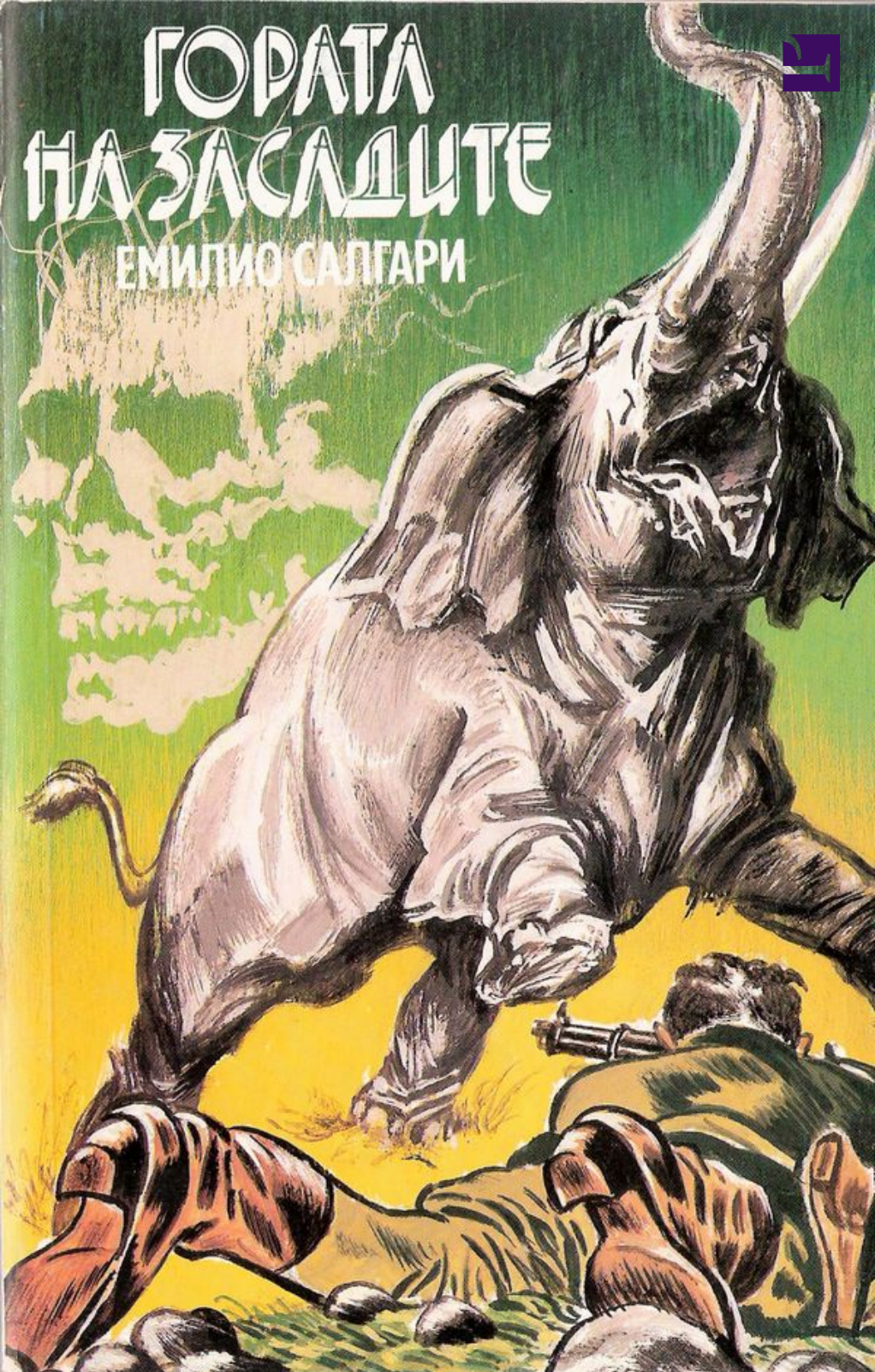

ГОРАТА НА ЗАСАДИТЕ

ЕМИЛИО САЛГАРИ

Емилио Салгари

Пещерите на съкровищата

Глава I

КАК СРЕЩНАХ ГОСПОДАТА ФАЛКОНЕ И ГУД

Може би ще ви се види чудно, че сядам да описвам приключенията си сега, когато съм вече на петдесет и три години. Няма да ви излъжа, ако ви кажа, че отначало това ми се видя малко чудно и на мене. При това през живота си не съм се докосвал до перото, тъй като почти постоянното ми занимание до днес е било да стрелям по дивите зверове, от които повалих вече толкова много.

Вие веднага ще се запитате що за история ще бъде това. Имайте малко търпение и любопитството ви ще бъде задоволено.

Най-напред трябва да ви кажа, че започнах да работя още съвсем малък. На оная възраст, когато повечето от момчетата още ходят на училище, аз вече се намирах на нос Добра Надежда, където изкарвах хляба си с голям труд. Отначало работех като златотърсач в златните полета на Трансвал, а после като ловец на диви животни, водач на кеврани и полски работник. И най-после трябваше да участвам в едно необикновено приключение, за да стана така богат, както съм сега.

Днес и аз не зная какво е моето богатство. Ще ви кажа само: то е толкова голямо, че мога спокойно да живея, без да се грижа за нищо. Грижите и изпитанията вече се свършиха. Сега съм доволен, че мога да си почина след толкова много опасни приключения.

Ще се опитам да ви разкажа чудната и невероятна, но съвсем истинска история на моето богатство.

Пиша я, за да се разсея. Страдам от рана в крака, нанесена ми от един лъв. Понякога болките ме принуждават да прекарам дълги мъчителни часове в пълна неподвижност. Това е същинска глупост – да убиеш шестдесет и пет лъва и да се оставиш да те ухапе последният. Но няма що да се прави.

Още едно нещо ме кара да седна и да напиша тази история: искам да развлека малко моя син Хари и да му оставя един спомен от моите преживелици. Хари е студент по медицина в Лондон и болницата, която посещава, сигурно не го развлича много. Ето защо се надявам, че той ще чете с удоволствие книгата, която е написал баща му. А сега без друго започвам.

Държа с известна гордост да ви кажа най-напред, че на нос Добра Надежда си бях създал голяма слава на безстрашен ловец и опитен

водач, тъй като познавах на пръсти просторните земи, които се разстилат от бреговете на носа до границата на Трансвалската република и от бекуанските земи до устието на Оранж.

А сега ето историята.

На осемнадесети август 1876 година, на връщане от един лов отвъд Бамамгоато случайно срещнах един генуезец, господин Фалконе, и поручик Гуд, един от най-любезните англичани, които съм познавал през живота си.

След като престоях няколко дни в града Кап, в които бях отивал и друг път, аз се качих на парахода „Дънкелд“, за да се върна в Дюрбан, важен град на колонията Натал, в който беше постоянното ми жилище.

В пристанището току-що бе пристигнал и английският параход „Град Единбург“ и ония от пътниците, които искаха да продължат за Натал, се бяха качили вече на „Дънкелд“. Между многото пътници забелязах двамата господа, които още от пръв поглед ми направиха приятно впечатление с откритите си и любезни обноски.

Единият имаше около тридесет години. Беше много здрав човек, висок, широкоплещест, със здрави мускули и гърди на истински борец. Косите и брадата му бяха съвсем черни, очите – големи, умни, тъмноси-ни, придаваха на лицето му особено привлекателен вид.

Другият, който почти винаги беше с него, имаше руса коса, дребен ръст, розова кожа и светлосини очи. Изглеждаше добро момче, в което веднага открих някакъв офицер или морски капитан. Моряците имат в себе си нещо, което веднага ги издава. Те са смели хора, по-добри от другите, по-открити, по-честни, по-решителни и какво сърце имат...

Безбрежността на морето и мощният повей на ветровете разпръскват от тях всичко, което може да ги направи лоши. Така те стават преми и искрени хора, каквито трудно могат да се срещнат между останалите, които прекарват живота си на суша.

По-късно разбрах, че не съм се излъгал. Беше корабен офицер от английската търговска флота. Малко по-млад и много по-слаб, той беше също така приятен като първия. Винаги беше спретнат, чист и – нещо странно за един моряк, носеше вътъкнат в лявата си орбита един монокъл, с който никога не се разделяше. Вярвам, че не махаше това стъкло от окоето си и когато спеше.

Друга негова особеност беше възхитителната му челюст, която понякога изчезваше, за да се появи отново през време на ядене. Тя беше изкуствена и може би бе направена от кости на хипопотам.

Тези двама пътници бяха генуезецът Фалконе и Гуд. Ще ви кажа

сега как се запознах с тях.

Бяха минали вече няколко дни от тръгването ни от Кап. Силен вятър надигаше страхотни вълни. Комендантът даде нареждане да напуснем кувертата и да се оттеглим в кабините, за да не пречим на движението на моряците. И както си стоях и гледах работата на машините, параходът се разтърси така силно, че полетях напред.

Без съмнение щях да падна в стаята на парните котли, ако една здрава ръка не бе ме задържала веднага.

Обърнах се и видях морския офицер с монокъла.

– Благодаря ви, господине – казах аз.

– Внимавайте да не губите равновесие – отвърна ми той усмихнато – Познава се, че не сте свикнали с корабните клатушкания.

– Живея на сушата – отвърнах аз. – В Кап отивам много рядко.

– За Дюрбан ли пътувате?

– Да, господине.

– Познавате ли добре колонията Натал?

– Двадесет години я прекосявам на дълж и шир.

– Така ли? – възкликна господин Гуд, като ме гледаше с необикновено внимание.

В този момент корабният звънец прекъсна разговора ни и ни призова на закуска.

На масата поручикът се беше настанил срещу мене, а приятелят му от Генуа седеше до капитана на „Дънкелд“.

Яденето завърши и се поведе разговор около големите ловни походи. Говореше се за слонове, лъвове, антилопи и хипопотами – животни, които по това време изобилствуваха в Южна Африка.

Капитанът на „Дънкелд“ изглеждаше страстен ловец. Той заяви, че щом стигнем в Дюрбан, ще вземе отпуск за няколко дни и ще отиде на лов за едър дивеч във вътрешността на колонията Натал.

Един от съседите ми по маса, холандец, който ме познаваше много добре, се намеси в разговора и каза:

– Капитане, ако искате да направите успешен лов, вземете с вас и господин Алан Кватермен. Той е един от най-прочутите ловци в колонията.

И като казваше това, сочеше към мене.

– Ще се радвам, ако ни придружи – каза капитанът. – Името Кватермен е известно и в Кап. Ще дойдете ли, господине?

– Вероятно, капитане – отвърнах аз. – Щом е въпрос да себият лъвове и слонове, не отказвам.

В този миг господин Фалконе, който от известно време ме наблюдаваше малко учудено, внезапно ме попита:

– Вие ли сте господин Кватермен?

– Да, господине.

– От Дюрбан?

– Именно.

Генуезецът не каза нищо повече. Само поглади гъстата си брада и размени няколко погледа със своя другар, поручик Гуд.

Като станахме от масата, генуезецът се приближи до мен и ме покани да изпушим по една лула в кабината му заедно с Гуд.

Последвах го с удоволствие. Предложи ми превъзходен тютюн, чаша уиски и ми каза:

– Господин Алан, бих искал да ви попитам нещо.

– Говорете, господине.

– Не бяхте ли вие преди две години в Бамамгоато, на север от Трансвал?

– Да, господине – отговорих аз, зачуден от въпроса.

– Тогава вие търгувахте между брега и вътрешността?

– Точно така, господине. Бях откарал една кола стока, поверена ми от един холандец, и спрях в Бамамгоато, където останах, докато не се продаде всичко.

Господин Фалконе ме погледна с черните си очи, пълни с живо и необяснимо безпокойство.

– Кажете ми, господин Кватермен – попита той след кратко мълчание, – не сте ли срещали случайно един човек на име Невил?

– Но... как не! Познавах такъв човек. Той беше останал на стан близо до мен около петнадесет дни, докато отпочинат воловете му.

– Къде отиваше?

– Казваше, че отива във вътрешността.

– Вие получихте ли едно писмо, изпратено ви от един английски търговец от Кап?

– Да. В това писмо ме питаха дали зная какво е станало с Невил. Аз отговорих веднага.

– Вашият отговор е в мен.

Погледнах изненадан генуезеца.

– Вие ли ме накарахте да пиша на английския търговец?

– Да, аз. Тогава вие знаехте, че Невил е напуснал Бамамгоато, за да се отправи към страната на мата – белите заедно с един кафърски ловец на име Джим и един воловар.

– Точно така.

– Можакте ли да научите после нещо повече?

– Да. От един португалски търговец научих, че Невил е продал колите си и е продължил пътя пеша, след като се спрял за малко в Иниати.

– Не бихте ли могли да ми кажете защо е предприел този дълъг път? – попита ме морският офицер.

– Не зная По този въпрос господин Невил нищо не ми е казал. Той не беше много общителен и избягваше хората.

Господин Фалконе и неговият другар се гледаха няколко мига, без да проговорят. После първият продължи:

– Господин Кватермен, зная, че сте сигурен, честен и почтен човек. Мога да ви се доверя напълно. Ще ви кажа кой е Невил.

– Аз вече се сещам – отвърнах, – тъй като, колкото повече ви гледам, толкова повече намирам прилики между вас двамата.

– Не е чудно да намерите прилики между мен и него, тъй като Невил е мой брат.

– Така ли? Подозирах това. Но защо тогава се нарича Невил вместо Фалконе и защо минава за англичанин, когато е италианец?

– Какво да ви кажа? Той беше странен човек – каза генуезецът, като въздъхна. – Обичахме се твърде много, или по-право, аз го обичах извънредно много и се стараех да понасям необикновения му характер. Но преди пет години между нас стана спор за пари и той, бидейки извънредно горд и буен, се разгневи дотолкова, че напусна старата бащина къща и оттогава не се е връщал вече в нея.

Преди няколко години научих от един капитан, мой приятел, който идваше от Дюрбан, че брат ми се намирал в Натал, в съвсем лошо състояние. Аз дойдох тук, за да го намеря и да го върна в родината, където той все още има от какво да живее.

– Може би е тръгнал съвсем без средства?

– Не, даже с твърде много. Но сигурно ги е изразходвал в пътувания и в безуспешни сделки.

– Наистина, когато го намерих, имаше само две коли и дванадесет чифта волове. Вярвам, че това е било цялото му богатство.

– Смятате ли, господин Кватермен, че е съвсем невъзможно да научим къде е отишъл братът на моя другар? – ме попита Гуд.

Вместо да отговоря, аз погледнах генузеца с известно вълнение, което не му улегна.

– Господин Кватермен – каза ми изведнъж той, – вие криете нещо от мене.

– Да – отвърнах аз след кратко колебание. – Зная къде е отишъл брат ви. Но мога ли да разкрия тайната?

– Помислете, че съм дошъл в Африка, за да го търся...

– Добре, ще ви кажа в такъв случай, че замина за страната на кукуаните, където отиде да търси прочутите пещери на съкровищата на португалеца Силвестра. Седнете и ме изслушайте.

Глава II

ЛЕГЕНДАТА ЗА ПЕЩЕРИТЕ НА СЪКРОВИЩАТА

Запалих лулата отново, глътнах още една глътка уиски и продължих разказа си:

Има вече тридесет години оттогава. Един ловец на име Еванс, който страстно се интересуваше от преданията на тези страни, ми разказа, че през време на ловните си походи в земите на матабелите чувал местното население да говори за несметните богатства, които от векове се намират в някакви си пещери, разположени в полите на така наречените днес Сулимански планини.

Един врач от страната на маникосите му беше разказал между другото за многобройния и войнствен кукуански народ, който живее около тези планини. Културата му била сравнително твърде напреднала и била пренесена там от белокожи, които преди много го дини дошли и живели на тази земя.

Тогава още не бяха открити баснословните трансвалски мини и аз отдадох съвсем малко вяра на легендата, която този приятел ми разказа. Но двадесет години по-късно чух отново да се говори за богатствата на Сулиманските планини.

По това време се бях впуснал в приключения отвъд земята на маникосите и тъй като бях повален от треска, трябваше по неволя да спра в едно мизерно селце, наричано Ситандския краал¹.

Там бях вече от няколко седмици, когато един ден пристигна португалец, придружен от слугата си – мелез, или както ги наричат, мулат.

Да ви призная, аз никога не съм обичал португалците. Те са същинска напаст за тези страни, тъй като почти всички повече или по-малко се занимават с търговия на човешко месо, т.е. на роби.

Този португалец обаче се различаваше твърде много от останалите си съотечественици. Имаше вид на честен човек. Държеше се като добре възпитан и образован. Попитах го и научих, че се нарича Жозе да Силвестра и че има чифлик на брега на залива Делагоа.

Тъй като свързахме тясно приятелство, той дойде след няколко дни да ме поздрави, като ми каза:

– Сбогом, сеньор. Ако се върна, ще бъда най-богатият човек в света

1. Негърско село. – Бел.пр.

и ще си спомня вашето гостоприемство.

После се отдалечи в западна посока заедно със слугата си. Аз не отдах голямо значение на думите му, даже го взех за побъркан или смахнат.

Една седмица по-късно, както си седях и глождах скелета на едно пиле, вперил поглед към пустинните пясъци, които неумолимото слънце силно нагорещяваше, забелязах на върха на една могила на около триста крачки от мен човешка фигура. Катереше се трудно, падаше и ставаше, като правеше отчаяни усилия да се придвижва напред. Вгледах се внимателно и открих, че наистина беше човек, и то европеец, ако се съди по дрехите му.

Когато стигна на няколко крачки от мен, познах в негово лице португалеца, който бе тръгнал с намерение да ЕО върне най-богатия човек на земята.

Нешастиникът не приличаше на себе си. Беше бледен, разстроен, отслабнал до неузнаваемост.

Щом ме забеляза, каза с откъслечни думи:

– Вода!... За Бога... вода!... Дайте ми вода!

Бях станал, за да му се притека на помощ. При тези думи отидох и взех едно шише вода. Подадох му го, като го посъветвах да пие по малко. Той обаче го изпразни на един дъх – толкова силна жажда го бе измъчвала в пустинята.

Поради тази неблагоприятна постъпка той падна изведнъж като подкосен. Повиках моите хора и го пренесохме в палатката ми, където положих за него най-нежни грижи, докато се съвземе.

Положението му обаче беше такова, че не можехме да се надяваме да го спасим.

Обзет бе от силна треска и пристъпи на бълнуване, през време на които ми говореше за планини, пустини, негърски племена, пещери, пълни с диаманти, и за някакъв тайнствен документ, който се намирал у него.

Когато се поуспокои и притихна, заспах, тъй като и аз не бях още напълно оздравял.

На другия ден го видях да седи на кожата, която му служеше за постелка, протегнал ръце към голямата пустиня и още по-разстроен от преди.

Като ме съзря, усмихна се тъжно. После посочи с пръст пламтящите пясъци и ми каза:

– Там са богатствата, но едва ли някой ще отиде да ги прибере.

После направи знак да се приближа до него и продължи:

– Аз умирам, приятелю.

– Не мислете така – казах аз. – Ще ви лекувам и ще видите, че скоро ще възвърнете силите си.

– Не, няма да оздравея. Твърде много страдах в пустинята и чувствавам, че малко ми остава да живея.

Не възразих, понеже и аз бях сигурен, че няма да го бъде за дълго.

Португалецът помълча малко, загледан в пустиня та, после ме попита:

– Какво помислихте за мен, когато ви казах, че ще се върна най-богатия човек в света?

– Че отивате да получите някакво несметно наследство – отговорих аз. – Но оставете на мира богатствата и гледайте да си починете.

– О! Цяла вечност ще си почивам – каза той с горчива усмивка. – Слушайте, приятелю, вие винаги сте бил така добър към мене; два пъти вече ме приютявате под вашата палатка; сега аз искам да ви поверя една тайна, която може някой ден да ви направи безкрайно богат.

– Каква тайна?

– Чувал ли сте да говорят за пещерите на Сулиманските планини?

– Да – отговорих, гледайки учудено умирация. – Чувал съм да разказват една необикновена легенда.

– Не е легенда. Истина е. Тези пещери съществуват. В тях се намират баснословни богатства, скрити там от незапомнени времена.

Разкопча ризата си и измъкна някакво парче плат, което на пръв поглед изглеждаше като лист тютюн – толкова беше потъмняло. На него имаше някакви думи и знаци, писани с керемиденочервено мастило.

– Какво е това? – попитах зачудено.

– Скъпоценен документ. Можете ли да четете какво е писано на него?

– Но това са неразбираеми думи.

– Португалски са.

– Не зная този език.

– Няма значение. Ще накарате някой да ви преведе това, което е написано на документа.

Един от моите предшественици, който носеше моето име, Жозе да Силвестра, знатен португалец, беше принуден по политически причини да напусне страната и да се засели на нос Добра Надежда. Това е било, забележете добре, преди триста години. Не зная по какъв начин той е станал притежател на някакъв твърде стар папирус и след дълги години

търпеливо изучаване успял да го разчете. Този папирус се отнасял до съкровищата, скрити в пещерите, които се намират в полите на Сулиманските планини – същите планини, които вие виждате ей там долу, на края на пустинята, точно срещу палатката ви.

Моят предшественик, уверен, че ще може да стигне целта и да вземе съкровищата, тръгнал, този път придружен само от няколко слуги. Обаче смъртта го грабнала тъкмо тогава, когато стигнал до пещерите. Само няколко слуги се върнали и предали на семейството му поверения им документ.

След толкова години аз открих отново този документ и реших да потегля, за да завладея тези съкровища. Но както виждате, не бях пощастлив от предшественика си.

Вземете този документ и си послужете с него. Няма да ми потрябва вече за нищо. Смъртта се приближава към мен с бързи стъпки.

Като каза това, той падна в леглото си и започна да бълнува. Състоянието му бързо се влоши и след два часа животът му угасна.

Погребяхме го в земята и затрупахме гроба с едри камъни, за да не го изровят и разкъсат чакалите и хиените. Няколко дни след това напуснах Ситандския краал, отнасяйки със себе си скъпоценния документ.

– Пазите ли го още? – попита ме господин Фалконе, който бе слушал с внимание цялата история.

– Да.

– Във вас ли е? – попита живо поручикът.

– Почакайте един момент – казах аз. – На връщане от Дюрбан накарах един стар португалец, който се готвеше да се качи на парахода и да замине за Европа, да ми го преведе. Не исках новината да се разнесе из страната и някой друг да се възползува и ми отнеме съкровищата, които лежат в пещерите на Сулиманските планини.

Оригиналът на документа е вкъщи, затворен в касетка. В мен обаче имам препис.

– Пречи ли ви нещо да ни го покажете? – ме понита генуезецът.

– Не, господине, ето го!

Извадих от потфейла си копие на документа, оставен ми от нещастния португалец, и го показах на двамата приятели, като им обърнах внимание върху написаното.

– Четете – каза ми господин Фалконе.

И аз зачетох:

Аз, Жозе да Силвестра, умиращ от глад в малката пещера, където няма нищо друго освен сняг, на север от върха, който се издига между двете големи планини, наречени Себа, съставям този документ в 1590 г. Пиша върху парче от моята дреха, тъй като не разполагам с никакъв пергамент, и си служа с подострена кост вместо перо и с кръв вместо мастило.

Ако моите слуги намерят този документ, нека го занесат на приятеля ми... (тук името беше нечетливо).

Нека приятелят ми направи този документ достойно на краля, който да изпрати войници да завладеят пещерите на съкровищата. Ако експедицията успее да премине пустинята и да победи войнственото племе кукуана, което е дяволски хитро, кралят ще стане най-богатият от всички европейски владетели.

Удостоверявам, че видях със собствените си очи диамантите, натрупани в пещерата, разположена зад тази, която се нарича Бяла смърт и която посочвам на скицата.

Ако злата вещица Гагул, която ме следеше на всяка стъпка, не бе ме предала, аз щях да стана безкрайно богат. Но сега най-голямото щастие за мен би било, ако можех да се измъкна жив от пещерата на съкровищата.

Ония, които биха пожелали да дойдат тук, нека да следват пътя, посочен в този документ. Нека преминат снеговете на планината, която се издига вляво, и така да вървят, докато стигнат големия път, който се разкрива сред долините. Този път, изглежда, е дело на римляните или египтяните. Стигнат ли билото на северния склон, ще намерят пещерите.

Столицата на кукуанския цар се намира на три дни път от планините.

Нека кралят да отмъсти за предателството на Гагул.

Молете се за мене!... Прощавайте!...

Когато прочетох документа, в кабинета настъпи дълбока тишина. Генуезецът и поручик Гуд бяха потънали в дълбоки размисления и сякаш още ме слушаха.

Най-после морският офицер наруши мълчанието:

– Твърде много съм пътувал – каза той. – Слушал съм какви ли не предания и истории, но такава не бях чувал.

– Историята на този португалец, умрял преди триста години, е наистина твърде необикновена – добави генуезецът.

– Надявам се, че господин Алан не ни разказва приказки. Има пътници, на които прави удоволствие да говорят измислици.

– Господине – отвърнах аз малко засегнат, като взех обратно документа си. – Не съм навикнал да говоря празни работи. Пък и никоой не ви задължава да вярвате това, което чухте и видяхте.

Като казах това, тръгнах да си вървя. Но генуезецът ме задържа, поставяйки, приятелски ръка на рамото ми.

– Ех, господин Кватермен – каза той като се усмихна. – Простете ми, че се показах твърде много искрен. Но признайте, че историята е твърде невероятна. Съмнявам се, че и вие бихте ми повярвали, ако аз ви я бях разказал.

– Имате право – отвърнах аз, успокоен от промяната. – Обаче, ако се съмнявате в достоверността на документа, щом като стигнем в Дюрбан, ще мога да ви покажа оригинала, който ми остави португалецът. Уверявам ви, че това, което ви разказах, е точно така. Освен това има още един, който е знаел нещо за тази история и който вече е потеглил да търси прочутите пещери на съкровищата.

– Кой?

– Брат ви.

– Моят брат?... Сигурен ли сте в това?

– Слушайте – както ви казах, господин Невил водеше със себе си един кафър, метис, на име Джим, твърде интелигентно и смело момче. В деня, когато брат ви се готвеше да тръгне, кафърът дойде да се сбогува с мен и ми каза:

– Бихте ли ми дали, баас², малко тютюн, преди да предприемем голямото пътуване?

– Но къде отивате? – го попитах. – Слонове ли ще ловите?

– Не, баас. Отиваме да търсим нещо по-добро.

– Някаква златна мина?

– Още по-добро – отговори той.

Аз бих искал да узная какво ще търси господин Невил, но не исках да бъда нахален и си замълчах.

– Баас – подхвана метисът след известно колебание.

Аз се престорих, че не го чувам, и давах вид, че гледам към воловете си.

– Баас – повтори метисът.

– Какво има? – го попитах.

2. Господарю (обръщение на негрите към белите). – Бел.пр.

– Ние отиваме да търсим диаманти.

– Диаманти! – възкликнах аз. – Но, момчето ми, вие отивате там, където няма да ги намерите, Диамантените полета се намират тъкмо в противната посока на тази, която се готвите да вземете.

– Ние не отиваме в полетата, баас. Не сте ли чували никога за Сулиманските планини?

– Чавал съм.

– Чували ли сте за пещерите, които се намират там?

– Да, чувал съм тази легенда.

– Не е легенда, господарю. Аз познавах една жена, дошла от ония страни с едно дете. Тя ми разказа, че там, в планините, се намират пещери, пълни с диаманти.

Аз бях разбрал даже твърде добре целта на пътуването им и понеже се боях, че ще ми отнемат съкровищницата, която рано или късно исках да открия, опитах се да го изплаша, като му казах, че няма да излезе жив от пустинята и няма да намери нито един диамант.

– Може би няма да се върнем вече – ми отвърна той. – Но моят господар е уверен в съществуването на тези богатства и не ще обърне гръб на никаква опасност. И без друго ще умрем. Малко по-рано или по-късно, няма голямо значение. Ще видим какво ще намерим в тези страни.

– По-скоро лешоядите ще намерят месата ви.

– Може и да сте прав, но ние все пак ще отидем.

Един час по-късно господин Невил потегли, след като продаде на един холандец воловете и колите си. Преди да навлязат в пустинята, Джим дойде още един път при мене.

– Сбогом, баас – ми каза той. – Не можех да си отида, без да ви се обадя за последен път. Кой знае дали няма да оставим костите си в пустинята.

– Значи не ме излъга, Джим?

– Не. Отиваме към Сулиманските планини. Господарят ми иска да търси богатство и ще отидем в ония страни да открием диамантите.

– Е добре – казах аз. – Почакай малко! Щом като вече сте решили да се отправите за страната на диамантите, ще ти дам една бележка, която може да ти бъде много полезна. Но няма да я поверяваш на господаря си, преди да стигнете Иниати, т.е. преди да бъдете на сто и петдесет километра оттук.

Върнах се в палатката и написах на едно парче хартия следните думи:

„Ако навлезете между снеговете на Сулиман, не забравяйте да се

изкачвате все надясно от планината Себа и да вървите, докато намерите един голям път, който ще ви отведе в страната на диамантите.“

– Вземи – казах на метиса, като му подадох бележката. – Ти ще препоръчаш на господаря си да следва точно наставленията ми, но помни, че не трябва да го осведомяваш, преди да стигнете в Иниати. Ако ти му съобщиш по-рано, той би се върнал да ме разпитва. А аз не искам да кажа нищо повече. Тайната е моя и ще я пазя.

– Ето, господин Фалконе, какво зная за брат ви – заключих аз, като гледах генуезеца. – Както виждате, и господин Невил е чувал да говорят за пещерите на диамантите.

– Смятате ли, че е мъртъв? – попита ме той.

– Не зная, господине. Може да е умрял от жажда и лишения сред пустинята, а може и да е жив и да се е спрял в страната на кукуаните.

– Аз дойдох в Африка, за да го търся, и няма да се върна в Европа, преди да го намеря или преди да се убедя, че е умрял.

– Това е ваша работа, господине – отвърнах аз. – Ще направите това, което смятате за най-подходящо.

– Господин Кватермен, познавате ли тези места? – попита Гуд.

– Отчасти. Обаче не познавам Сулиманските планини. Гледах ги само отдалече да се разстилат отвъд пустинята, когато се намирах в селцето Ситанда.

– Много ли са далече?

– Най-малко двеста километра от селото.

– Не е кой знае колко – каза генуезецът.

– Но това са двеста километра през пустинята, двеста километра през пламтящи пясъци, без капка вода наоколо. Доколкото зная, след португалеца Силвестра никой още не е успял да ги премине.

– Ще се опитаме, господин Алан – каза решително господин Фалконе.

– Вие!... – възкликнах изумен.

– Казах ви, че съм решен да стигна при брат си. Господин Кватермен, би ли ви уплашил този път, ако ви предложи да дойдете с нас?

Аз не отговорих, а се задоволих само да погледна италианеца и морския офицер. Винаги съм бил благодарен и няхах никакво намерение, най-малко в този момент, да се заемам с подобно пътешествие, което можеше да ми струва живота.

Когато смъртта ни потърси, няма къде да идем. Но да идем ние да я търсим без никаква полза, ми се струваше просто безумие.

– Хайде, господин Кватермен – ми каза господин Фалконе. – Какво

ще отговорите?

– Благодаря ви, господине. Но вече съм твърде стар, за да се заема с такава опасна експедиция. Освен това имам син, за когото едва ли някой ще помисли, ако аз умра. Той ще бъде принуден в такъв случай да прекрати любимите си научни занимания, тъй като до ден-днешен не можах да спестя нещо и да му оставя някакво наследство.

Двамата приятели размениха отчаяни погледи.

– Господин Алан – каза изведнъж генуезецът. – Аз съм извънредно богат и мога да похарча всякакви суми само и само да намеря моя брат. Вашите услуги при това пътуване ще ми бъдат скъпоценни; определете една сума в границите на разумното и аз ще ви я броя. Даже ще направя още нещо: ще се нагърбя с издръжката на вашия син, ако вие загинете в пътуването. Помислете, че ще отидем в планините, сред които се намират прочутите пещери на диамантите. С документа, който вие имате, ще можете да ги откриете и да станете най-богатият човек на света. Аз не искам нищо от тези богатства. Ако имаме щастието да ги намерим, ще ги делим с Гуд. Решете, господине. Кажете вашите условия и ни водете през голямата пустиня.

– Предложението ви е съблазнително – отвърнах аз. – Обаче току-тъй не мога да реша. Оставете ме да помисля и когато слезем в Дюрбан, ще ви кажа дали приемам или не.

– Надявам се, че отговорът ви ще бъде благоприятен – каза генуезецът.

– Не зная – отвърнах аз.

Изпразних още една чаша уиски и се оттеглих. Тази нощ сънувах пустини, диви животни, страхотни пещери, купища диаманти и бедния Силвестра, умрял от глад сред снежните склонове на Сулиманските планини.

Глава III РЕШЕНИЕТО

От нос Добра Надежда до Дюрбан обикновено са нужни четири до пет дни при спокойно море, ако корабът не е от най-лошите и ако не спира за дълго в Източен Лондон, където корабите товарят стоките, които се изпращат от вътрешността.

Тъй като морето беше тихо, ние спряхме само за няколко часа. Влекачите можаха лесно да докарат чак до кораба ни ладиите, на които бяха натоварени стоките. Скоро продължихме пътя си покрай бреговете на Кафрерия, плувайки към Дюрбан.

Предложението на господин Фалконе не бе излязло от главата ми и аз непрекъснато мислех за него. Но никой от нас не говореше повече по този въпрос.

При това прекарвахме почти цялото време заедно и аз им разказах приключенията си из безкрайните земи на Южна Африка.

Най-последна хубава януарска вечер – най-топлото време в тази част на Африка – стигнахме бреговете на Натал.

Тук бреговете са много по-живописни от ония на Кафрерия. Успоредно на морето се разстилат малки хълмчета от червен пясък с красиви горички в долинките, под сянката на които се гушат множество кафърски селца.

И колкото повече се приближаваме до Дюрбан, гледката става по-разнообразна. Множество реки се втичат в морето, клокачейки и отскачайки от отвесните скали, тъй като целият този бряг е доста стръмен. По-отпред дивата природа изчезва, за да отстъпи място на обширни тръстикови плантации, грижливо обработвани градини и спретнати бели къщички.

Слънцето се готвеше да залезе сред пурпурните морски зари, когато боцманът извести, че Дюрбан е на хоризонта.

След като се навечеряхме, ние се изкачихме на моста. Луната осветяваше морето и съперничеше на фаровата светлина. Вятърът духаше откъм брега и ни носеше аромата на градините. Къщите блестяха по брега, цели обсипани със светлини.

Беше една от ония хубави нощи, каквито може да видите само в Южна Африка.

Облегнати на борда, съзерцавахме мълчаливо красивата гледка.

Изведнъж господин Фалконе ме попита!

– Помислихте ли върху предложението ми, господин Кватермен?

– Надявам се, че сте решили да дойдете с нас – добави Гуд – въпреки всички опасности, които може да ви поднесе нашата експедиция.

Извадих лулата от устата си, изгърсих пепелта в морето и след като се замислих за миг, отвърнах:

– Да, господа, взех вече решение.

– Ще дойдете ли с нас? – попита ме генуезецът с безпокойство.

– Ще дойда.

– При какви условия?

– Ето ги. Първо, в случай че ни се удаде да открием пещерите на диамантите, ще разделим богатствата по равно между мен и господин Гуд. Второ, аз се задължавам да ви придружавам през цялото време на експедицията, стига да не ми се случи нещо, което да ме спре, срещу възнаграждение в размер на дванадесет хиляди лири, броени, преди да тръгнем. Трето, вие се задължавате с нотариален акт да броите ежегодно в течение на пет години на сина ми Хари сумата от пет хиляди лири, в случай че през време на експедицията загубя живота си или бъда толкова тежко болен, че не бих могъл да работя. Това са моите условия. Кажете ми откровено, ако са много тежки. Но смятам, че няма да ги намерите такива, като вземете предвид опасностите, които трябва да посрещнем не за свое удоволствие.

– Не, господин Кватермен. Условията са справедливи. Дори да бяхте поискали и повече, нямаше да се пазаря – каза генуезецът. – Толкова е силно желанието ми вие да бъдете наш водач, че бих ви останал задължен дори и ако трябваше да направя многократно по-големи жертви. По-късно ще видим дали опасенията ви ще се оправдаят.

– Още един въпрос, господин Кватермен – продължи Фалконе.

– Кажете, господине.

– Смятате ли, че ще можем да намерим брат ми?

– Надявам се, ако не е мъртъв. Пътят, по който той тръгна, не е лишен от опасности.

– Сигурен ли сте, че се е отправил към Сулиманските планини?

– Да, господине.

– Тогава ние ще идем да го потърсим преди всичко нататък. Кога ще тръгнем?

– Щом купим коли и намерим слуги.

– Съгласен – заключи генуезецът.

На другия ден слязохме в Дюрбан и аз поканих господин Фалконе и

поручик Гуд да се настанят у дома.

Имението ми се състоеше от малка приветлива къщурка с веранда, покрита с пъстроцветни рогозки, и сенчеста градинка, в която растяха няколко високи папрати и пет-шест величествени лиани.

Тъй като трябваше да приготвя пътуването, започнах усърдно да работя, още повече че господин Фалконе, верен на даденото обещание, вече ми бе броил дванадесет хиляди лири и бе осигурил с нотариален акт издръжката на сина ми.

Преди всичко купих една от ония грамадни коли, които употребяват бурите от нос Добра Надежда. Голяма, със завеса на задната част, колата беше твърде удобна за пътуване. След това набавих двадесетина волове от чиста зулуска порода, дребни, но по-добри и по-здрави от всички други.

Тези волове са имунизирани и не заболяват от пневмония, която поваля другите породи от африканските области.

За да придобият имунитет, взема се бял дроб от животно, умряло от пневмония, и серумът, който изтича от него, се инжектира в опашката на вола, който искаме да предпазим.

Животното загубва опашката си, известно време боледува, но след това оздравява и вече никога не може да заболее от тези болести.

Въпросът за хранителните припаси беше също от голямо значение. Не можехме да се товарим с безполезни неща, които горещините биха могли да развалят. Но с малко повече търпение и този въпрос бе разрешен.

Към припасите прибавихме малка пътна аптечка, доставена от Гуд, който разбираше донякъде от медицина.

Оставаха още две неща – оръжия и слуги.

Оръжията достави господин Фалконе. Те се състояха от три превъзходни полуавтоматични пушки с голям калибър, всички еднакви, за да употребяваме едни и същи патрони, и три пистолета.

Въпросът със слугите беше малко труден, тъй като не можехме да се доверим на всеки туземец. Но в края на краищата успях да намеря един хотентот на име Венговел, който и друг път ме бе придружавал на лов, и един млад зулус на име Кива.

И двамата бяха честни, здрави и неуморими. Трябва обаче да ви кажа, че хотентотът имаше неутолима страст към алкохола и когато се напиеше малко повече, не признаваше ни приятели, ни господари.

Трябваше ни още един слуга, но не можехме да намерим повече хора, готови да предприемат такова дълго и опасно пътуване, затова

решихме да тръгнем с двама.

Но сутринта, както си закусвахме, преди да тръгнем, при нас дойде зулусът и ни съобщи, че някакъв млад негър иска да говори с нас.

– Нека влезе – казах.

Влезе едър мъж на около двадесет и две до двадесет и пет години, с много по-светла кожа от тази на зулусите, с умни очи и много правилни за един туземец черти на лицето. При влизането си ни поздрави учтиво.

Веднага разбрах, че заема високо място сред своите съотечественици, тъй като носеше на главата си диадема от орлови пера, която е отличителен знак на високопоставените зулуси. От друга страна, косите му бяха сплетени, което беше още едно указание за високото му отличие.

Като се вгледах по-внимателно в него, стори ми се, че съм го виждал някъде.

– Как се казваш? – попитах.

– Умбопа – отговори африканецът с мощен глас.

– Ако не се лъжа, вече съм те виждал някъде.

– Белият господар е виждал лицето ми в „Малката ръка“, в навечерието на сражението.

Спомних си, че наистина го бях виждал през време на войната, водена от англичаните срещу зулусите, когато служех за водач на лорд Челмсфорд.

– Да – отвърнах аз, – спомням си за тебе. Но защо си дошъл тук?

– Казаха ми, че се готвиш да пътуваш заедно с белите господари, които са дошли от далечни страни.

– Да.

– Казаха ми още, че ще ги водиш в страната на маникосите.

– Кой ти каза това? – попитах рязко. Работата ми се виждаше малко необикновена. Ние не бяхме говорили с никого за маршрута на пътуването ни.

– Нека белите хора не ми се сърдят – каза негърът. – Аз зная, че отиват надалече, и предлагам да ги придружа.

– За нас не е много важно кой ти е казал всичко това, но преди да те наемем да ни служиш, искаме да знаем от коя страна си и към кое племе принадлежиш.

– Наричам се Умбопа, както вече ти казах. Моето племе живее далече на север от тези страни. Обаче живях дълго време сред зулусите, които даже ме осиновиха. През време на войната срещу англичаните бях войник на цар Четивайо, а после дойдох тук. Като научих, че се готвите да потеглите на север, дойдох да ви предложа услугите си, воден от

горещото желание да се върна в родината си. Не ви искам нито подаръци, нито пари. Достатъчно ще ми бъде да ме храните. Уверявам ви, че няма да се оплаквате от мен.

Негърът говореше по своеобразен начин. Беше ясно, че казва истината. Познавах добре различните южноафрикански племена и за мен не беше трудно да открия, че той наистина не беше зулус по рождение. Само предложението му да ни служи без никакво възнаграждение ми вдъхваше известно подозрение.

Поисках съвет от другарите си. Вместо да ми отговори, господин Фалконе направи знак на негъра да стане. Той се подчини веднага, като отметна мантията си, за да остане само по един колан от лъвски нокти и пола от червен плат, която опасваше мощните му бедра.

Беше почти шест стъпки висок. Тялото му беше съвършено съразмерно. Кожата му – слабо кафена, гърдите – твърде широки, със следа от рана по средата, причинена вероятно от копие.

Господин Фалконе застана пред него и погледна с възхищение този блестящ представител на африканската раса.

– Вие представлявате величествена двойка – каза господин Гуд. – И двамата сте високи като гвардейци, а по сила не отстъпвате един на друг.

– Вие ми харесвате – каза генуезецът на негъра. – Ще можете да ни окажете ценни услуги. Вземам ви с нас.

Туземецът разбра отлично, тъй като и той говореше английски език, и отвърна:

– Ще ви бъда верен.

После, гледайки господин Фалконе, прибави с известна гордост:

– Ти и аз сме силни хора.

Глава IV ЛОВ НА ЗЕБРИ

Два дни по-късно привършихме подготовката и напуснахме Дюрбан, като следвахме левия бряг на Момаас, река, която извира към границите на Кватламба в страната на племето базуто и се влива след кратко течение близо до пристанището Натал.

Ще бъде много отегчително да ви разказвам всички приключения през време на пътуването ни през колонията Натал. Още повече че не беше ни се случило нещо кой знае колко интересно и необикновено. Трябваше да минем повече от триста левги, преди да стигнем Сулиманските планини. По всичко личеше, че голяма част от пътя ще трябва да вървим пеша, тъй като мухите цеце, чиито ухапвания са смъртоносни за воловете, се намират в изобилие във вътрешността на Натал. По тази причина рано или късно щяхме да останем съвсем без волове.

Пътуването през Натал мина, без да ни се случи нещо интересно. Вървахме бързо и за два месеца стигнахме в Иниати, най-предната станция в страната на матабелите. По-нататък трябваше да се простим с колата. От двадесетте вола ни бяха останали само дванадесет, всички в твърде лошо състояние. Четири бяха умрели от жажда, три други – от ухапванията на мухите цеце, а осмият бе ухапан от една от най-отровните змии, наричани желязно острие.

Подарихме на водачите и на Кива колата и животните и смело навлязохме в Грикваланд, за да се приближим до пустинята. Минавахме през красива местност. Наоколо се издигаха величествени планини, покрити с буйна растителност; пред очите ни се разстилаха огромни равнини, засети с плодородни плантации или покрити с горички от мимоза, дървесни папрати и банани, под които човек едва може да си пробие път сред множеството корени и паразитни растения, които се простират от един клон на друг, като образуват същински плетени мрежи.

Дивите животни тук бяха в изобилие, особено по ония места, където колибите бяха по-редки. От време на време из храсталаците изскачаха стада антилопи с тъмнокафява козина, наричани общо каамас, цели нашарени с тригълници и ъгли. Понякога пък близо до горичките, но на почтително разстояние от нас се появяваше дългата шия на жирафа, която Пазеше някое стадо от сто-двеста зебри. Тези животни, макар че толкова малко си приличат, живеят като много близки.

От два дни вървахме през тези местности. Те ставаха все по-пусти и по-пусти. Сутринта на третия ден, тъкмо когато поемахме отново, Умбопа се приближи към мен с тайнствен вид.

– Какво искаш? – го попитах.

– Господарю, може да падне богата закуска – ми отговори той.

– Да не си видял антилопи?

– Не, господарю, открих стадо зебри.

– Къде е?

– Пасе ей в онази горичка.

– Не ги ли пази някоя жирафа?

– Не. И тъкмо затова дойдох да те предупредя. Ако дойдеш, ще ги изненадаме и ще ударим някоя.

Съобщих на приятелите си това и веднага се отправихме нататък, следвани от Венговел и водени от Умбопа.

Минахме вдясно от едно поточе и се насочихме към горичката, която ни бе посочил негрът. Но щом стигнахме там, забелязахме, че зебрите вече се бяха отдалечили към гористите хълмове, които се издигаха на половин километър пред нас.

– Ще ги гоним – каза решително господин Фалконе.

– Разбира се – отвърнах аз. – Сигурно освен зебри там има и други животни.

– Чудесно! – възкликна Гуд. – Ще падне богат лов.

– Обаче трябва да бъдете благоразумни и винаги да се държите срещу вятъра, ако не искате дивечът да избяга и да останем с празни уста.

Напредвахме предпазливо, като се прикривахме зад гъстите храсти. След половин час стигнахме върха на един хълм.

Нищо не би могло да предаде гледката, която се откри пред очите ни. Гъста зелена трева се разстиляше надлъж и нашир, а сред нея се разхождаха зебри, жирафи и биволи. Малки поточета извиаха като змийчета през високата трева и я поддържаха свежа и буйна. По-нататък шумяха гъсти горички, в които още не бе стъпвал бял човек. Антилопите ни погледнаха любопитно и офейкаха с пъргавите си крака. Тук-таме се изправяше по някоя голяма черна змия, тъкмо по средата на пътеката, за голям ужас на нашите негри, които върваха боси.

Африканските животни се плашат лесно. Много е трудно да се приближиш до тях. Обикновено трябва да се напредва пълзешком, а животното винаги избягва на толкова голямо разстояние, че трябва да имаш отлична пушка и съвсем сигурно око, за да можеш да го повалиш с един куршум.

За да увеличим изгледите за успех, ние се разделихме на две: генуезецът и Гуд поеха вдясно, а аз ги последвах малко след това почти в същата посока, като уговорихме да се срещнем в подножието на планината Пагари.

– Не се отклонявайте много – каза Умбопа, който остана при мен. – Тази страна е опасна. Пълна е с крадци и разбойници, които вдъхват ужас сред местното население.

Но аз не мислех нито за злосторниците, нито за местното население, нито за самия негър. Струваше ми се, че съм на царски лов сред вълшебен парк – толкова прекрасна, бляскава и богата беше гледката. Пребродих горичките, които се намираха наоколо, и при всяка гънка на почвата пред нас се раздвиждаха стада животни и бягаха през вълнистата зеленина. Аз се движех безшумно и често пълзах на големи разстояния, за да се доближа до някое от тях.

Наоколо нито едно село, нито едно човешко същество. Безкрайно, непознато пространство, сякаш кътче от земния рай.

По едно време отдясно се чу сигналът на генуезеца и Гуд. Аз се запътих нататък и ги намерих на края на горичката.

– Ще трябва нашите хора да заобиколят онова голямо стадо зебри – каза генуезецът. – А ние в това време да слезем надолу.

Той посочи с ръка едно почти изсъхнало езерце, около което се виждаха множество пресни следи. Това показваше, че животните прекарваха там любимите си часове.

Умбопа заобиколи горичката и се насочи към края на полянката. По нея се движеха черни точки, представляващи стада от животни, които се забавляваха. Аз, генуезецът и Гуд навлязохме в горичката с пълни пушки. Без да проговорим дума, почти цял час ние чакахме въздействието, което приближаването на нашите негри трябваше да произведе върху животните.

Предвижданията ни бяха точни. Една жирафа, пазачка на великолепно стадо зебри, първа подуши опасността, която заплашваше другарките ѝ. Щом забеляза нашите негри на края на горичката, тя побягна с лек тръс към източния край, където се намирахме ние.

Аз имах вече твърде голям опит в африканския лов, за да се оставя да бъда изненадан от зрителната измама. И въпреки изкушението, от което сърцето ми тупаше усилено, не стрелях веднага.

И добре сторих. Животното се намираше твърде далеч от обсега на оръжието ми, макар и да изглеждаше съвсем близо.

Като сметна, че е изчезнала всякаква опасност, стадото с весело

подскачане потегли към езерцето. Гледката беше чудесна: сякаш бойни коне с развяна на вятъра грива и пръхтящи ноздри, красивите зебри люшкаха изящните си гърбове и подскачаха сред тревата с тънките си крака, като си играеха, подобно на ученици през междучасие. Малко по-нататък, спряла до едно дърво, жирафата неспокойно дъвчеше зелени листа.

Коленичили на земята с насочени пушки, притаихме дъх, прицелихме се и миг след това отекнаха три изстрела.

Изплашени, животните побягнаха към полянката, изпратени от още три изстрела. Една зебра се спря, облегна се на едно дърво от близката горичка и се повали на земята.

Спуснахме се веднага, тъй като се бояхме да не се вдигне и побегне отново. Един куршум бе минал през хълбока ѝ, но не беше достатъчен, за да я повали. Това бе направил някой от следващите куршуми.

Беше голяма колкото муле, с бяла козина, нашарена по гърба и краката от успоредни бели черти. Двата цвята изпъкваха ясно един от друг, без никакво междинно преливане.

Когато негрите дойдоха при нас, Умбопа забеляза, че сме сгрешили, дето сме излезли от скривалището си.

– Ако не бяхме се показвали – каза той, – стадото сигурно щеше да се върне при ранената, щеше да я заобиколи и щеше да се опита да разбере защо остава назад. Благодарение на това бихте могли да убиете множество зебри. Само жирафата не би се появила вече.

Няколко часа по-късно на огъня се печеше голямо парче зебра. След печеното последва ядене, което мина твърде весело, даже и като не държим сметка за глада, който всеки ден ни правеше по-ненаситни, и за палмовото вино, с което го заляхме. Този банкет остави дълбок спомен у всички ни, тъй като беше един от най-хубавите през цялото време на нашето пътуване.

Гуд беше особено възхитен от първия ни лов и не преставаше да ме обсипва с въпроси за най-добрия начин да се приближим до животните и за ловкостта, която се изисква, за да можем по-лесно да ги повалим.

– Все пак се надявам – каза той изведнъж, – че ще ни помогнете да убием и някой слон. Казват, че ловът на слонове е твърде интересен.

– Не само интересен, но и опасен – отвърнах аз. – Не можеш да се изпредиш на пътя им току-тъй, без да почувствуващ истински страх.

– Чувал съм, че обикновено слоновете бягат от човека.

– Това е вярно. Но ако ги раните, забравят всякакво благоразумие и нападат яростно ловеца, без да се грижат за куршумите му. Аз видях

веднъж как един приятел, истински ловец, безстрашен, упорит, с непогрешима стрелба, загуби злощастно живота си, смачкан на пита от хобота на един ранен слон.

– Разкажете ни тази история, Алан! Ловните приключения ме интересуват извънредно много.

– Разкажете, разкажете – добави господин Фалконе. – И без това трябва да чакаме горещините да спаднат малко. Часът е едва единадесет, а по-рано от четири часа след пладне не можем да тръгнем, ако не искаме да получим слънчев удар.

– Няма ли да ви отегча? – попитах аз.

– Знаете, че ние винаги слушаме с удоволствие вашите ловни приключения.

– Тогава ще ви разкажа.

Запалих лулата си, разположих се колкото може по-добре под сянката на една огромна акация и започнах разказа си:

– Има близо седем години оттогава, но си спомням, сякаш този печален лов беше вчера. По това време се намирах край границите на Оранж, по-точно, в околностите на Дорп, където бях отвел няколко португалски търговци, които искаха да търгуват с племето базуто и с бурите от Блъмфонтен. Една заран дойде при мен един от тези португалци на име Робледо и ми предложи да отидем на лов за слонове. Предната вечер няколко негри бяха забелязали стадо слонове, което се беше отправило към река Каледон, и бяха съобщили на белите с надежда да получат нещо от предстоящия богат лов.

Приех с удоволствие, тъй като и аз винаги съм бил твърде страстен ловец. Взехме с нас още двама други португалци и трима негри, на които бяха поверени кучета, обучени за лов на едър дивеч.

Стигнахме гората и започнахме да пълзим. Така изминахме повече от сто крачки, но много скоро започнаха трудностите, тъй като големите дървета се свършиха и започнаха гъсти и съвсем ниски храсталаци.

От време на време се поспирахме да поемем дъх и да извадим тръните от ръцете си. След половин час открихме стадо слонове, състоящо се от един стар мъжки слон и от десетина женски, всички извънредно едри.

Спряхме се. Пот течеше от челата пи. Сърцата ни тупаха усилено.

– Спокойно и не бързайте да стреляте – казах аз на португалците, – особено вие, Робледо, не се увличайте много, за да не пострадате.

– Не бойте се – ми отвърна той.

Слоновете изглеждаха спокойни. Само старият вдигна два-три пъти

хобота си, давайки признаци на безпокойство. Малко по малко обаче недоверието му се разпръсна и той се върна към предишното си занимание, което се състоеше в повалянето на едно голямо дърво, чиито листа после щеше да яде.

Възползувахме се от това, за да спечелим още петнадесетина крачки. Някои от слоновете чуха шумоленето на храстите и се обърнаха към нас с вдигнати хоботи.

– Стойте сега – казах тихо, като се обърнах към португалците, – поемете си дъх и не стреляйте, преди да ви дам знак.

Без тази мярка точността на стрелбата ни едва ли щеше да бъде сигурна. Ние бяхме толкова уморени, че ръцете ни трепереха.

Миг след това, който трябва да се е сторил на другарите ми цяла вечност, скочих на крака и извиках:

– Огън!

Португалците мигом се изправиха и поздравиха слоновете с общ залп.

Аз се прицелих в стария слон и го ударих право в челото. Отначало колосът изглеждаше силно изненадан от неочаквания залп, после разтърси широките си уши и като вдигна голямата си глава, изрева така силно, че ние настръхнахме. Миг след това той се спусна към нас, последван от цялото стадо.

Когато слонът е развълнуван, възбуден от гняв или от някаква рана, бяга извънредно бързо и поваля всичко, което се изпречва пред него.

Бях най-силно застрашен от всички. Затова с всички сили побързах да се прикрия в горичката. В този момент един от ловците удари колоса с още един куршум и го спря за малко. Използувах случая и напълних отново пушката си, без обаче да преставам да бягам, като извивах на зигзаг, за да попреча на дебелокожото да ме настигне.

Докато ставаше това, португалците, след като безуспешно се бяха опитали да убият една грамадна женска, се бяха пръснали из гората. Аз можех да разчитам само на собствената си смелост и на собствените си крака.

Раненият слон не се уморяваше да ме преследва. За щастие аз не губех хладнокръвие и се целех добре. Още три пъти бях ранил въсеното животно и все така тичайки, се опитах да напълня още веднъж. Този път обаче не успях. Препънах се в корена на едно дърво, който се издаваше над земята, и с всичка сила се сгромолясах долу. Слонът беше само на десет крачки от мен и не можа да се спре. Отмина ме, но много скоро се върна към мен с вдигнат във въздуха хобот, готов да ме смачка.

Смятах, че съм загубен безвъзвратно. Внезапно от един храст изскочи португалецът Робледо, следван от няколко кучета.

– Вземете, Алан – извика той и ми подаде друга карабина.

– Благодаря – отвърнах аз и я поех. – А сега бягайте, защото слонът не се шегува.

Тъкмо изрекох тези думи, кучетата се спуснаха върху грамадното животно. За миг то съсредоточи цялото си внимание върху новите неприятели.

– Бягайте, Робледо, бягайте! – извиках с всички сили. – Ако не го улуча както трябва, ще се хвърли върху нас.

– Е добре, ние ще издържим нападението – каза смело Робледо.

Разярен още повече от кучетата, слонът се обърна пак към нас.

Аз го очаквах спокойно. Щом дойде на тридесет крачки, аз и Робледо стреляхме едновременно. Но въпреки нашите очаквания колосът, макар и още веднъж ранен, се задържа на крака. Облян в кръв, той се насочи към нас с вдигнат във въздуха хобот и нададе страхотен рев.

– Бягайте! – извиках на Робледо.

Близко до мен се случи един грамаден баобаб и аз се скрих зад дънера му. Португалецът обаче не свари да избяга и миг след тава се развяваше на двадесет стъпки от земята. Слонът го бе сграбчил с хобота си и го размахваше като перце. В същото време го стягаше и раздробяваше ребрата му.

– Помощ! – с последни сили извика нещастникът.

Отчаян, изплашен, аз напуснах убежището си и се затекох срещу дебелокожото. Насочих пушката и я изпразних почти от упор, като го раних близо до дясното око.

Грамадното животно, сега вече смъртно ранено, се залюля от дясно на ляво, после избълва цял порой кървава вода. Последният му час бе ударил и той искаше да умре достойно. Без да пусне нещастния португалец, който представляваше вече само куп кърваво месо, слонът се облегна на едно голямо дърво и за миг като че не дишаше вече. После се наведе напред. Едри сълзи потекоха по грапавата му кожа. Един могъщ рев бе сякаш последната му въздишка. След това се повали на земята, повличайки със себе си и дървото, на което се бе облегнал.

С всичка сила се затекох да помогна на португалеца, но както можете да си представите, нещастникът отдавна беше мъртъв.

– Толкова страшен ли е слонът? – ме попита Гуд, който бе слушал разказа ми с живо внимание.

– Пожелавам ви да не се случите пред него, когато е ранен –

отвърнах аз.

– Един куршум не стига ли да го убие? – попита генуезецът.

– Стига, но трябва да е дум-дум.

– А с нашите не може ли?

– Ако бъде ранен в раменната става, може, но не умира моментално.

– Какво ще кажете, приятелю Гуд? Вие сте дошъл в Африка с намерението да избие купища слонове, нали? – попита усмихнато господин Фалконе.

– С нас е един прочут ловец, който все някога ще ни предложи да вкусим слонски хобот или бут.

– Ако ни се удаде случай, няма да пропусна да ви задоволя, господине – отвърнах аз.

– Надявам се, че ще ги срещнем.

– Сигурно!

– Тогава не забравяйте обещанието си!

Глава V КАПАНЪТ

След еднодневна напълно заслужена почивка потеглихме отново, за да минем през страната на бекуаните. Тя се простира от бреговете на Лимпопо, голям приток на Оранж, до началото на пустинята. Петнадесет дни наред пътувахме, вече не без опасения, тъй като се отдалечавахме все повече и повече от културните страни. Отначало срещяхме големи негърски села, а после се оказахме сред дива страна, пълна с дивеч.

Умбопа продължаваше да ни води. Той познаваше всички местности, през които минавахме, и никога не се лъжеше в посоката, без да има нужда от компас.

Той беше наистина незаменим другар. Неуморим, винаги в добро настроение, готов да направи всякакви услуги и отгоре на това необикновено способен и смел. Все повече и повече се убеждавахме, че не е обикновен негър и че принадлежи към някое по-издигнато племе.

Сега вече вярвахме, че той е заемал твърде високо място в своята родна страна, но никога не беше споменал ни дума за това. Само веднъж се изпусна да каже, че баща му е бил велик владетел на могъщ и многоброен народ.

На шестнадесетия ден уморени, гладни, изпечени от неумолимото слънце, спряхме на брега на една река да починем двадесет и четири часа. По едно време откъм горичката, която се простираше вдясно от нас и се вдаваше навътре между няколко хълма, се зачуха остри викове, придружени от тъпи удари, сякаш произвеждани от онези грамадни дървени тъпани с кожа от куаги, каквито употребяват кафрите и бекуаните.

Тъй като не знаехме за какво се отнася и понеже се намирахме в дива страна, населена с воинствени негърски племена, скочихме веднага на крака и напълнихме пушките.

– Сигурно сред гората има някакво село – каза господин Фалконе.
– И аз така смятам – отвърнах.
– Може би жителите празнуват някое весело събитие?
– Не – каза в този момент Умбопа, след като се бе вслушал с голямо внимание във виковете, които отекваха под гората. – Негрите са на лов.

При тези думи Гуд започна да се смее неудържимо.

– Ако продължават да реват по този начин, ще пропъдят всички

животни, вместо да ги привлекат под обсега на стрелите и копията си.

– Предприели са голям лов с капан – отвърна негърът. – Умбапа е виждал и вземал участие в големия лов на зулусите.

– Изглежда, че си прав – казах аз.

После се обърнах към Гуд и генуезеца и добавих:

– Господа, ако обичате, заповядайте на един лов, който ще завърши с богата плячка от камилски птици, антилопи, гну, зебри, жирафи, куаги³, биволи и хиени. Искате ли да видите големия лов на негрите?

– Остава само да бъдем отведени на мястото – отвърна генуезецът.
– Ние дойдохме в Африка не само да търсим брат ми, но и да участвуваме в големи ловни приключения.

– Тогава да потърсим негрите.

– Полека, господин Кватермен. С какви хора ще имаме работа? Може да са някакво враждебно на белите хора племе!

– Всички негри от тези области се боят от европейците и не смеят да ги обидят, камоли да ги нападнат. Смятам, че няма от какво да се опасяваме. Но все пак пригответе оръжията и вървете след мен.

Предшествувани от нашите негри, които пробиваха път, ние навлязохме решително сред гората. Напредвахме с големи трудности и мъки сред множеството грамадни дървета, притиснати едно до друго и опасни многократно от истински мрежи от гигантски корени, подаващи се над земята от всички страни, и от жилави лиани, които устояваха на брадвите на нашите хора.

Гигантски бамбукови дървета се издаваха над земята с тясно притиснати дънери, разделяха се нагоре и образуваха към върха широки, красиво разположени корони. Групи дървесна папрат сплитаха листата си с дантелените листа на дивата фурма. Смокини с белезникави листа отдолу и на кафяви точки отгоре, акации от вида „жирафа“, други, „зъбовидни“, с опасни бодли по стеблата, грамадни срамежливи мимози, които бързо притваряха листата си при най-малкия допир на крилата на някое насекомо; високи бакинии с чудновати извити на зигзаг клони, огромни банани, истински гиганти на африканската гора, които с право оспорват първенството на баобабите – ето през каква гора трябваше да се движим.

Минавахме от гъстак на гъстак и след около половин километър, все така водени от виковете, които не спираха нито за миг, на една полянка се оказвахме пред малка група негри, въоръжени с дълги копия и

3. Диви коне. – Бел.прев.

бойни секири. Изглежда, че бяха в засада.

Щом ни видяха, скочиха на крака. Един от тях тръгна към нас, като ни направи приятелски знак, сякаш искаше да ни увери, че няма от какво да се боим. Ако се съди по дрехите, които носеше, този негър трябва да беше вожд на племето. Както всички малки южноафрикански владетели, които имат манията да подражават маймунски на белите хора, тази важна личност носеше на главата си някаква стара баретка на морски офицер с разкъсани вече златисти ширити и цял букет от щраусови пера отгоре. Тялото си бе вмъкнал в дълго палто с червени дантелени украси, бивша ливрея на някой кочияш, стигнала кой знае по какви чудни пътища и след какви необикновени приключения до този далечен африкански кът. Краката си бе скрил в неузнаваеми вече моряшки панталони в плачевно състояние, непозволяващи да се открие какъв цвят са имали преди, тъй като бяха потънали в мазнини, кръв и засъхнала кал.

Не му липсваха и ботуши. Негово негърско величество обаче, вместо да ги обуе, ги беше окачил на пояса си. Аз тръгнах към него и го поздравих, като сних шапка.

Той отвърна на поздрава ми, като завъртя във въздуха една голяма палка от голям тъпан, с посребрена метална топка на върха, а после каза на кафърски език, който аз познавах твърде добре:

– Добре дошли, бели хора. Катико е щастлив, че ви вижда и може да ви покани в селото си.

– Благодаря, вожде – отговорих аз, едва сдържайки смеха си пред тази карикатура. – Много ни е приятно да приемем гостоприемството, което ни предлагаш, още повече че сме доста уморени и гладни.

– Ако искате, още сега ще ви отведем в селото ми, но ще ми бъде неприятно, ако белите хора не вземат участие в нашия голям лов.

– Твоите хора на лов ли са?

– От снощи е готов капанът и сега подкарват животните към него.

– Ние няма да пропуснем това зрелище – казах аз. – Приятелите ми никога не са виждали лов с капан.

– Нека белите хора ме следват. Пушките им могат да ни бъдат полезни, когато дойде моментът да се бие дивечът. Тази вечер ще имаме изобилен лов.

Направи знак и му донесоха една катуна, пълна с бира от ферментирало сорго⁴. После всички потеглихме през гората, която кънтеше от остри, бързо приближаващи се викове.

4. Вид просо. – Бел. прев.

Големият лов бе започнал и цялото племе, разделено на две части – едната в гората, а другата в тревистата равнина, която се простираше от-татък хълмищата, – напредваше и затягаше кръга, за да принуди дивите животни да се хвърлят в капана.

Докато виковете все повече и повече се усилваха, вождът и свитата му ни преведоха през пътеката и скоро пред очите на изумените ми приятели се показаха първите огради на грамадния капан. Да ви обясня с няколко думи в какво се състои този капан, който кафрите и бекуаните от Южна Африка често употребяват, за да си набавят дивеч в изобилие и без да се излагат на големи опасности.

Представете си две огради, направени от двуметрови колове, много здраво забити в земята и свързани помежду си с лиани.

Тези огради, всяка от която е дълга по три-четири километра, се простират без никаква цепнатина през цялата равнина, образувайки една грамадно V, отворът на което е равен на дължината на едната страна.

Тези две полегати линии, вместо да се съединят напълно, когато стигнат до края на ъгъла, се продължават успоредно и образуват един здраво заграден път, дълъг шестдесет-седемдесет метра и широк към двадесет. На края на този път се намира една яма, която има около двеста квадратни метра площ и четири метра дълбочина. По краищата на ямата са препречени дървесни стебла. Те образуват над оградите издадена напред издигнатина, чието разположение прави невъзможен всякакъв опит за изплъзване. Най-после един пласт тръстики, покрити с трева и листа, покрива отвора, в който неминуемо ще се спуснат животните, които поемат пътя между двете огради.

Ловците се събират колкото се може повече и се отправят на пет-шест километра далече от краищата на двете огради, като образуват грамаден полукръг. После напредват бавно към отвора на оградите и непрекъснато надават бесни викове. Животните, изплашени от виковете и от ударите на копията, които се сипят върху тях, не си правят труд да; пробият тяхната редица. Бягат, без да мислят, право към капана, навлизат между двете полегати огради и само от време на време се опитват да се обърнат назад, виждайки, че става твърде тясно. Но вече е много късно. Тук има скрити ловци, те стават и изведнъж като орда демони размахват копия, бият напосоки животинската маса, а тя, изплашена и не-виждаща друг изход, се хвърля в тясната пътека, която води към ямата.

Нешащните животни се устремяват неизбежно нататък и падат едно върху друго, докато целият ров се изпълни с живо месо, върху което минават останалите.

Тъкмо на това последно място се бяхме настанили ние и така можехме да следим всички прояви на този лов и да вземем дейно участие в него, без да се излагаме на никаква опасност.

Тъй като ямата беше изкопана отчасти в равнината, отчасти в гората, ние можехме да се разположим удобно под сянката на големите дървета.

След два часа търпеливо чакане видяхме големи облаци прах, вдигнат от бягащите животни, които бяха изненадани в скривалищата си. После се показаха голям брой черни точки, които преминаха равнината и навлязоха в гората. Ловът започна по цялата линия.

Изящният авангард на сивите овни вече пристига с несравнима пъргавина. Ето наконгите с извитите рога и със синкава козина. След тях няколко камилски птици вървят глупаво, като се сблъскват с едно стадо жирафи, които навлизат с лек тръс, сякаш разузнавателен патрул от лека кавалерия. Скоро обаче, обхванати от внезапен ужас, разтърсват малките си глави, извиват опашките си като тирбушони и се спускат в галоп сред цял ескадрон от зебри и куаги.

Куду, рисове, цечи също пристигат, следвани от свирепо стадо биволи със заплашителни рога и налети с кръв очи.

Антилопите са по-многобройни. Най-различни видове с най-неочаквани форми се появяват пред нас. Любопитството ни все повече и повече расте и вече забравяме, че и ние сме страстни ловци.

Засага редицата няма размирен вид. Донякъде ги смущава само това, че са събрани и смесени по толкова необикновен начин. В това време полукръгът на ловците се стеснява бавно, но с неумолима точност. Виковете вече стават все по-ясни и безпокойството на тези безобидни с изключение на биволите животни се превръща в страх.

Първите забелязват живия плет и се поспират за миг, за да преминат с бързината на метеор пътя между двете огради. Блъскат се едно в друго, подтиквани от потока на новоприиждащите. Падат, вдигат се и продължават да бягат, изплашени още повече от преди.

Но биволите, зебрите и куагите имат по-неспокоен темперамент от другите. Те се опитват да се отбият от пътя, по който вървят останалите животни, и отказват да поемат между оградите, които все повече и повече се стесняват.

Изведнъж те се обръщат встрани и искат да изскочат към ловците.

Негрите, скрити зад изкуствено приготвените храсти, изкачат с невъобразим шум. Размахват копията си и неочаквано изпречват пред бегълците дългите си и чудновато нашарени щитове, а ние се залавяме за

пушките.

Появата на човека ужасява животните до краен предел. Биволите пръхтят и се спускат срещу негрите. Ударите им се отбиват с пъргавина, достойна за испанските тореадори.

Копията свистят във въздуха и безшумно се забиват в хълбоците на животните. Куагите и зебрите се мъчат да разчупят със зъби прътите, чиито остриета разкъсват месата им.

Ние откриваме огън. Един бивол и две зебри падат смъртно ранени.

Ловците притичват с всичка сила. Дивите викове се удвояват и животните, обхванати от неописуем ужас, се хвърлят най-послед към пропастта. Жирафи, биволи, камилски птици, антилопи се блъскат и се тъпчат.

Пред очите ни е гора от рога – прави, остри, дебели, тънки, широки, извити или на спирали. Те се вълнуват, блъскат се, преплитат се. После отеква затрогващ болезнен стон.

Лекият пласт стебла, който покрива ямата, се събаря и трапът се напъхва само за миг. Сега вече животните представляват купища счупени крайници, разбити черепа и изтърбушени хълбоци.

Ония от тях, които не са убити изведнъж, се размърдват на дъното и в последни предсмъртни гърчове повдигат цялата маса трупове, под която се измъчват.

Негрите, възбудени от дългия бяг и опиянени от кръвта, нанасят удари по бегълците, които се спасяват, минавайки по телата на падналиите в ямата. Радостта им се превръща във възторг, в безумие. Самите ние не пестим куршумите, а поддържаме непрекъснат огън.

Плячката беше огромна. След като и последните животни преминаха, негрите разчистиха грамадната яма и преброиха повече от шестдесет глави диви животни, между които имаше биволи, зебри, куаги, камилски птици, гну и разни видове антилопи. Нужни бяха четиристотин души, за да пренесат до селото тая грамада месо.

Любезно поканени от вожда, ние приехме да останем поне двадесет и четири часа при тях, за да вземем участие във величествения банкет, който се готвеха да устроят.

Селото беше доста голямо, с повече от три хиляди жители, а също и твърде живописно. Голяма част от колибите му бяха обширни и заобиколени от грижливо обработени градини, потънали в сянката на величествени мимози и гигантски смокини.

Едва дочакахме залез слънце и запалиха огромни огънове из селото. Цели животни бяха сложени да се пекат под грижите на голяма армия

новопроизведени готвачи.

Оставям на вас да си представите каква огромна работа извършиха зъбите на тези негри, които не дочакаха даже всичко да се опече както трябва. Струва ми се, че след австралийците не съществува народ, поненаситен от негрите. Когато има какво, негрът яде с невероятен апетит и не престава, докато не почувствува, че ще се пукне.

След гигантските късове вкусно печено месо последваха истински потоци соргова бира, които още повече допринесоха за развеселяването на селото.

Вождът, в желанието си да отпразнува нашето присъствие, устрои в наша чест нощно представление с двубой, надбягвания, борби, стрелби, пантомими и други упражнения, с които се славят негрите.

Серията номера завършиха с необикновен танц, изпълнен от самия вожд. Донесоха му грамадна тиква, боядисана в бяло, върху която местни таланти бяха изрисували с черна боя очи, уши, нос и уста. Вождът я сложи на главата си. После се вмъкна в един вид бъчва, направена от преплетени жилави пръчки. Останаха да се виждат само ръцете и краката му. Бъчвата също беше боядисана в бяло и черно, само че беше украсена с волски опашки и щраусови пера, а по диагонала бе опасана с широка лента от червен вълнен плат. Така стъкмен, вождът достигаше върха на чудноватото.

Негрите се разположиха в две редици и започнаха да пеят някаква еднообразна песен, като същевременно пляскаха с ръце.

Вождът застана на двадесет и пет-тридесет крачки от чертата и започна една необикновена сцена, в която играеше ролята на разярен див звяр. Скачаше, махаше с ръце, тупаше с крак по земята сред нестихващите аплодисменти на негрите, които увеличаваха още повече хореографската му страст. Това трая половин час. После, уморен, изтощен, захвърли тиквата и бъчвата настрана, дойде при нас и изпразни на един дъх цяло шише бира.

Нощният празник продължи до късно. Накрай всички се оттеглиха преуморени в колибите си. На нас бе предложена удобна колиба, разположена до тази на вожда. Настанихме се в нея и починахме спокойно.

На другия ден закусихме добре и напуснахме гостоприемното сено, за да продължим пътя си към Ситандския краал.

Глава VI ЛОВ НА СЛОНОВЕ

Четири дни вече вървахме сред обширната бекуанска земя, без да срещнем нито едно село, нито един човек.

Може да се каже, че Ситанда е съвсем изолирана от всякакъв населен център. В това пространство от около двеста километра наоколо се срещат само пусти равнини, огромни гори и сухи пясъци, но никъде нито една човешка колиба.

След като изминахме половината разстояние, решихме да направим престой от едно денонощие и да потърсим храна, тъй като всичко, което бяхме взели с нас, бе вече изядено.

Намирахме се сред една верига от хълмове, покрити с гъста растителност. Особено много бяха бодливите растения, наречени Watchteen besche, т.е. почакай малко. Името им беше малко необикновено, но напълно заслужено, тъй като не можеше човек да се движи сред тях, без да се спира на всяка крачка, за да се освободи от бодлите, които са извици като куки и го задържат от всички страни.

Сред тези храсталаци обаче имаше и множество дървета, които дават жълтеникави плодове – любима храна на слоновете.

– Господин Гуд – казах аз, като забелязах тези дървета. – Вероятно тук ще срещнем някое дебелокожо.

– Да не би да сте видели следи от слон? – попита бързо той.

– Не – отвърнах, – но където има такива дървета, има и слонове.

– Да се надяваме, че най-после ще вкусим слонски бут. Казвали са ми, че е великолепно ястие.

– Превъзходно, господин Гуд.

– На шиш ли се пече?

– Не, на фурна.

– Но къде ще намерим тук фурна?

– Ще си направим.

– Сами!

– Почакайте слонът да дойде и ще ви покажа как туземците си правят фурни.

– Кога ще почнем лова?

– Към залез слънце. Ей там долу има малка рекичка. Ще се скрием в гората до нея и ако не дойдат слонове, обещавам ви поне жирафа или

антилопа.

– Прието – отвърнаха Гуд и генуезецът.

До вечерта пушихме и разговаряхме за това и онова, а после сменихме патроните на пушките, за да бъдем по-сигурни, и се отправихме към рекичката.

Двамата негри вървяха напред и пробиваха път през гората, като разсичаха с големи усилия бодливите дървета, които ставаха все по-гъсти.

След половин час уморителен път стигнахме реката. Тя не беше голяма. Водите ѝ бяха бистри и студени. Навярно всички животни от околността идваха тук на водопой.

Скрихме се зад дънерите на дърветата, чиито клони се свеждаха над рекичката и хвърляха гъст мрак.

Току-що се настанихме и нашите негри, които бяха преминали на другия бряг на рекичката, за да разчистят храстите, откряха едно стадо жирафи. Бяха около петнадесет-двадесет животни, сред които имаше фаони, т.е. млади жирафи, на височина до два метра, и стари, които достигаха до четири и половина метра. Тези животни са още твърде много разпространени в Африка, особено в южните области. Често може да се случи да срещнете стада от по петдесет до сто жирафи.

Те минаха пред нас в бърз бяг със своеобразната си куца походка и с голям шум, като вдигаха и огъваха шиите си с извънредно смешни движения.

Преди да скочим на крака, те бяха вече далече от нас. Въпреки това Гуд гръмна и по една случайност удари последната, като я нарани в гръбначния [???].

Бедното животно се спря изведнъж, после се повали на земята и почна да размахва отчаяно безкрайните си крака.

– Ху! Ху! Бугуен! – извикаха нашите негри. – Ху! Ху!

– Дявол я взел! – възкликна Гуд победоносно. – Повалих я.

Негрите го бяха нарекли Бугуен (Стъкленото око) поради монокъла му. От този момент славата на поручика бе затвърдена в очите на нашите негри, докато преди това той минаваше за съвсем нескопосен ловец.

Бързо преминахме реката и притичахме до падналото животно. Винаги ще си спомням трогателния вид на нещастната жирафа. Тя обръщаше очи към нас, изпълнени с благодат, и като че ни упрекуваше. Обилни сълзи струяха по муцуната ѝ.

Макар и тежко ранена, тя правеше отчаяни усилия да стане. Скоро обаче агонията дойде. Крайниците ѝ се разтърсиха от нервни тръпки,

кожата ѝ се опъна, шията се подгъна и най-после главата падна на земята.

– Бедното животно! – възкликна генуезецът. – Забелязахте ли изражението на насълзените ѝ очи?

– Да – каза Гуд, – и почти съжалявам, че я убих.

– Успокойте се, като помислите, че сте нанесли хубав удар – казах аз. – Ловът на жирафи е доста труден даже и за професионалния ловец.

– Мен обаче ми се струва съвсем лесен, господин Алан.

– Понеже жирафите минаха под носа ви. Но да знаете колко са недовърчиви! Усещат ловеца отдалече и ако нямате добър кон, никога няма да ги настигнете. Даже Гордън Къминг, прочутият ловец, който претендира да е убил толкова много жирафи, че е забравил броя им, признава, че винаги е изпитвал големи трудности, когато е трябвало да се приближи до тях.

Докато ние разговаряхме, негрите одраха кожата на жирафата и нарязана множество пържоли. Разчупиха някои кости и извадиха костния мозък, за да напръскат пържолите и да ги направят по-вкусни.

Скоро на брега на реката бе запален и огън, след като изсякохме бодливите растения на известно разстояние наоколо, за да не избухне пожар. Половин час по-късно се гощавахме с великолепни късове сочно месо.

Като утолихме глада си, запалихме лулите и се изтегнахме край брега да се полюбуваме на луната. В това време тя се издигаше нагоре, като се оглеждаше в спокойните води на бистрия поток. После се заехме да си приготвим легла от прясна трева.

Към полунощ легнахме. Само Умбапа остана на стража, тъй като не беше благоразумно да заспим всички.

Едва ли имаше и половин час, откак бях затворил очи, когато негърът грубо ме събуди.

– Господарю – каза той, като ме разтърсваше, – някакво животно се приближава насам.

Скочих веднага на крака и взех пушката си. Попитах го откъде иде животното.

– Чух шумолене на дърветата ей-там – отговори Умбапа, като посочи отсрещния бряг на реката.

– Дали не е някоя антилопа?

– Не зная.

– Или лъв?

– Не съм чувал никакъв рев.

Останалите ни другари, чули да говорим, също бяха станали и се хванаха за оръжията си.

– Ехе, господин Кватермен, ще има ли още жирафи? – попита Гуд.

– Струва ми се, че става дума за нещо много по-опасно, скъпи ми господине – отговорих аз. – Щом като се приближава към нас, сигурно не е нито страхлива антилопа, нито недоверчива жирафа.

В този момент откъм храстите се зачу някакъв сподавен звук.

– Какво ли се крие там? – продумах аз. – Дали не е някой лъв?

Всички бяхме на крак. Показалците ни допираха спусъците на карабините, а очите ни играеха на четири страни.

Изведнъж се чу страхотен рев.

– Jcoubou! Jcoubou! (Слон! Слон!) – започнаха да викат нашите негри.

В този миг големи сенки прекосиха реката по посока на гъстите храсталаци, които покриваха склона на отсрещния хълм.

Гуд насочи пушката си, мислейки да повали някой слон така лесно, както бе повалил жирафата. Побързах да задържа ръката му и казах:

– Слоновете не се бият като зайци, драги. А освен това са вече много далеко.

– Да се спуснем след тях!

– В тази тъмнина! Това е най-голямата глупост.

– Все пак ще бъде жалко, ако пропуснем случая – заяви господин Фалконе. – Много бих се радвал, ако можех да поваля един от тези колоси.

– Няма да отидат много далече, господине – отвърнах аз. – Тук растат любимите им растения и сигурно ще спрат сред близките хълмове.

– Значи ще можем да ги намерим утре?

– Ако не утре, друг ден сигурно.

– Ще спрем тук за няколко дни, господин Кватермен. Дивечът е в изобилие, да се възползуваме!

– А кога ще нападнем слоновете? – попита Гуд, горящ от нетърпение.

– Утре призори.

– Към четири часа?

– Да, ако нямате нищо против.

– Ще бъда готов преди вас.

– А сега да поспим малко.

Аз и генуезецът легнахме и се покрихме със завивките си. Но Гуд не ни последва. Гледах го известно време да прави разни движения, като

че ли се упражняваше за предстоящия лов, а после съм заспал.

Уви! И вторият ни сън беше краткотраен, може би още по-краткотраен и от първия. Страхотен рев отекна в гората и извести присъствието на лъва. Скочих пак на крака. Дявол да го вземе... Спокойно може да се спи само у дома! А тук кой би могъл да спи така, в съседство с такива зверове?

– Вижда ли се? – попитах Умбопа, който бе застанал малко напред.

– Струва ми се, че на отсрещния бряг се води голяма борба – отговори ми негърът.

– Дали лъвът се бори с някое животно? – попита ме господин Фалконе.

– Предполагам – отговорих аз.

– Да идем да го убием – каза Гуд.

– Успокойте се, пламенни приятелю! – възкликнах аз. – Вие да не искате да избиете всичко живо в Африка?! Внимавайте, лъвовете не са слонове.

– Ние сме трима с три добри пушки.

– А лъвът е сам, с четири лапи и двадесет нокти, без да броим зъбите. Вървете след мен, но бъдете благоразумен и стреляйте само като ви дам знак.

Изглеждаше, че отвъд реката се е завързала борба между царя на гората и някое друго животно. Лъвският рев продължаваше да кънти, а бодливите храсти се раздвизваха страхотно, като се огъваха чак до земята.

Изведнъж ревовете стихнаха и храстите се успокоиха. След няколко мига се чу глух стон и настана пълна тишина.

– Какво значи това? – попита Гуд. – Дали лъвът е убил противника си?

– Но... – казах аз объркан. – В такъв случай щеше да изреве страхотно, като победител.

– Нищо ли не виждате? – попита генуезецът.

– Нищо – отговорих.

– Може би лъвът е избягал заедно с пляката?

– Щяхме да видим, когато преминава откритото пространство.

– Да идем да видим – каза Гуд.

– Добре, но не семайте пръста си от спусъка на пушката.

Преминахме реката и спряхме на отсрещния бряг. Преди да навлезем в гората, наострих уши и за моя изненада не чух ни най-малък шум.

– Това е необикновено – прошепнах аз. – Може би лъвът ни е

забелязал и сега ни дебне, за да се хвърли отгоре ни? Е, драги, не съм ловец от вчера, за да се оставя да ме изненадаш току-така.

Отместих няколко клона с приклада на пушката и видях сред храстите някаква купчина.

– И двамата борци са мъртви! – възкликнах аз.

Лъвът лежеше на тревата, проснат на една страна. Близко до него голяма черна антилопа бе забила остри рога в гърдите на страшния си противник.

Очевидно антилопата е спряла на брега да пие вода. Лъвът, който чухме да реве, се е хвърлил внезапно върху нея, като се е надявал бързо да се справи. Обаче сметката му излязла крива.

Борбата трябва да е била отчаяна и двете животни бяха паднали мъртви.

– Кой може да помисли, че една антилопа може да убие толкова страшно животно! – извика Гуд изумен.

– Майсторски удар – казах аз. – Гледайте: рогата на антилопата са се забили докрай в гърдите на звяра.

– Победата ѝ обаче е била съвсем безполезна – забеляза генуезецът.

Взехме антилопата и я пренесохме в лагера ни с намерение да ядем пържоли, след това легнахме и заспахме. До сутринта никой не ни обезпокои.

Щом се събудихме, започнахме да се приготвяме за лов на слонове. Проверихме оръжията си, сменихме патроните, понеже нощите в горите са твърде влажни. След това пийнахме малко студен чай, който според мен е най-доброто питие за намаляване на горещината и укрепване на тялото. Накрай закусихме с бифтеци от антилопата.

– Да вървим – казах аз. – Не бива да оставяме на слоновете време да се отдалечат много.

Щом минахме отгатак реката, открихме следите на дебелокожите, дълбоко отпечатани върху влажната горска почва. Нашият кафър Венговел, отличен ловец и особено ловък в следене дирите на дивите животни, ни убеди, че стадото се състои поне от триста глави.

Изкачихме се на хълма и скоро забелязахме нови следи, оставени от слоновете. Някои дървета бяха останали без листа и клоните им бяха отчасти обелени. Множество храсти бяха погазени и изтъпкани от грамадните животни.

Може би беше девет часа, когато кафърът ни предупреди, че животните са наблизко. Беше даже доста късно, тъй като по това време слънцето вече ставаше непоносимо. Въпреки това не се спряхме. Напротив,

всички горяхме от нетърпение да открием грамадните животни и да изкараме един добър лов.

Изведнъж кафърът, който вървеше няколко крачки пред нас, се спря и ни направи знак да не шумим.

– Тук ли са? – попитах, като го настигнах.

– Близо са – отговори той. – Чух шума от счупването на едно дърво.

– Дали са всички тук?

– Следите показват, че са твърде много.

– Бъдете благоразумни и не вдигайте шум – казах на Гуд и господин Фалконе. – Ако ни забележат, ще избягат с всичка сила. Знаете вече, че се насочват насреща ви само когато са ранени.

Продължихме да напредваме с хиляди предпазливости, пълзейки като змии сред ниските дървета, като наостряхме внимателно уши. Така изминахме около петдесет крачки и изведнъж кафърът ни каза съвсем тихо:

– Ето ги!

Венговел не бе се измамил. Двадесет, до двадесет и пет огромни слона се бяха събрали в една падинка. Току-що бяха обезлистили дърветата и сега весело си играеха, като размахваха шеговито страхотните си хоботи и мърдаха грамадните си уши.

Тъй като те бяха на около стотина крачки от нас, аз се покачих на една пясъчна могилка и оттам установих, че ако вятърът не промени посоката си, ще можем да се приближим още повече, без да ни видят или подушат.

Запъльзахме отново под храстите и след малко се оказахме само на четиридесет крачки от три слона, които в това време помитаха листата на едно диво дърво с плодове, прилични на тикви.

Дадох знак на другарите си всеки да се прицели в това животно, което за него беше най-близо. След това извиках гръмогласно:

– Огън!

Три изстрела отекнаха в един и същи миг. Животното, в което се бе прицелил господин Фалконе, падна изведнъж, ранено право в сърцето. Моят слон приклепна и аз помислих, че е на издъхване. Но изведнъж се вдигна и се устреми към мен.

Подскочих мигновено към един храсталак и оттам отпратих още един куршум към него. Този път животното се строполи безжизнено на земята, като изрева плачевно, след което повърна през хобота всичката вода, която имаше в тялото си.

Напълних отново пушката и се обърнах да видя какво прави Гуд.

Неговият слон, със страхотни предни зъби, бе ранен, но вместо да се спусне към ловеца, побягна към нашия лагер.

Останалите слонове, изплашени от гърмежите, се спуснаха навътре към гората.

– Кватермен! – извика Гуд. – Моят слон бяга!

– Оставете го на мира – отвърнах аз. – Да се спуснем след стадото!

Големият успех беше повишил настроението ни. Ние се спуснахме подир стадото, макар че слънцето беше станало вече непоносимо.

В лудия си бяг дебелокожите чупеха всичко, което им се изпречеше на пътя. След тях оставаше огромна бразда, по която лесно можехме да ги преследваме.

Цели два часа тичахме по следите им, потънали в пот. Най-после ги настигнахме.

Бяха се спрели сред трънака и почиваха. Само един стар мъжки слон стоеше на стража и бдеше да не бъдат изненадани.

Ако се съди по начина, по който вдишваха въздуха, за да душат неприятеля, нещастните животни бяха все още извънредно обезпокоени.

– Да стреляме по мъжкия – казах аз.

Прицелихме се в злощастната стража. Три изстрела отекнаха като един и животното падна като подкосено, счупвайки един от дългите си предни зъби.

При тези гърмежи стадото побягна отново и се спусна в едно пресъхнало дърво с твърде стръмни и недостъпни брегове.

Дебелокожите запрепусаха в неопикуема бъркотия. Напразно се мъчеха да се изкачат на отсрещния бряг. Понякога някое успяваше да се покатери, после се прекатурваше безобразно в дърето и падаше по гърбовете на другарите си.

За нас това беше необикновено щастие. Можехме да стреляме колкото си щем, без да се излагаме на никаква опасност. Заставахме зад брега на дърето и започнахме да стреляме сред стадото.

Още пет колоса бяха повалени по този начин! Ако искахме, можехме да ги избием всички до един. Но страхът, че ще изразходваме твърде много муниции, ни задържа и ние оставихме другите да избягат надолу по коритото на пороя.

Наистина бяхме безкрайно уморени от тичане и горещина, но все пак можехме да бъдем доволни от блестящия успех. Струва ми се, че нито един ловец не е успял досега да убие осем слона само за една заран.

– Щастлив ден! – възкликна Гуд победоносно. – За такъв лов си

струва да пътуваш четиридесет, даже петдесет дни!... Приятелю Кватермен, вие напълно удържахте думата си.

– Можете да бъдете щастливи и доволни от такъв лов – отвърнах аз.
– Даже и прочутият ловец Къминг не може да се похвали с повече от два слона в един ден!

– И без да понесем никаква загуба! – извика Гуд. – Вече не се боя от слоновете!

– Полека, приятелю! Ако не бях ударил моя слон с втория куршум, не знам дали сега щях да бъда във вашата компания. Виждате ли, слоновете са много странни. Често пъти се спускат със стръв върху ловците и тогава нищо не може да ги изплаши. Понякога обаче, макар и по-рядко, се изплашват и бягат като антилопи.

– Господин Кватермен – каза господин Фалконе, – какво ще правим с всички тези животни?

– Ще изберем най-доброто късче за нас, а останалото ще подарим на хиените и чакалите.

– Как да не съжаляваш за толкова много месо!

– И за зъбите! – прибавих аз. – Ще оставим тук няколко хиляди лири, господа!

– Невъзможно е да ги носим с нас – каза генуезецът. – Моите съболезнования, Кватермен!

– Ха! Толкова пъти съм изоставял слонова кост, спечелена с риск за живота. Скъпи приятели, да помислим за закуска!

Негрите бяха вече отрязали късове от хобота и от един бут на слон, за да ги опекаат. Потеглихме назад към лагера ни. Бяхме изминали вече половин път и се намирахме там, където Гуд бе ранил слона с големите зъби, когато срещнахме цяло стадо гну. Тези животни са извънредно красиви, на големина колкото телета и имат много остри рога.

Но сега ние имахме твърде много месо. Оставихме ги да минат, без да ги закачим. Гуд не беше виждал друг път такива животни на свобода и затова отиде към тях да ги разгледа по-добре.

Той даде пушката си на Умбопа, за да му бъде по-леко, и се затича след тях, като се надяваше да ги настигне. Аз и генуезецът се спряхме да си починем малко.

Не минаха и пет минути и остър рев процепа въздуха.

В същия миг на огнения хоризонт се откри масивната фигура на огромен слон, а до ушите ни достигна вик на ужас.

– Слонът, който бе ранен от Гуд! – извиках, като скочих на крака.

– И сигурно преследва другарите ни – прибави генуезецът и

пребледня.

Наистина пред разярения слон бягаха отчаяно Гуд и Венговел, единият без никакво оръжие, а другият само с едно копие.

Пушките бяха в ръцете ни, но не смеехме да стреляме, защото можеше да ударим нашите другари.

Гуд бягаше с всички сила, обаче не можеше да бяга с успех, тъй като панталоните му се закачаха на тръните, а ботушите му се плъзгаха по сухата трева. Можеше всеки миг да падне и да бъде обхванат от хобота на слона.

Ние не дишахме. Чакахме с нетърпение нещастния ни другар да се отклони от пътя, за да открием огън.

– Гуд! – викнах му аз. – Бягайте встрани!

Навярно той не ме разбра, защото в този момент се плъзна и падна на пет крачки от слона.

Бяхме изгубили надежда да го спасим. Вдигнахме пушките да стреляме, но изведнъж Венговел, виждайки нещастния поручик в опасност, се обърна срещу слона с копие в ръка.

Дебелокожото, още повече разярено, се насочи към африканеца. Но той, бърз като мълния, заби с всички сила копието в гърдите му, откъдето бликна поток кръв. Животното бе смъртно ранено. Подгъна колена и се строполи неподвижно на земята.

– Благодаря, смели приятелю! – каза Гуд, като скочи на крака. – Ти ми спаси живота!

Умбопа се приближи до Венговел и като постави ръка на рамото му, произнесе тези странни думи:

– Ти си храбрец. Ако някога стана цар, ще те направя вожд.

Глава VII ПРЕЗ ПУСТИНЯТА

Девет слона на един път! Какъв добър лов!

Толкова голям куп слонова кост беше цяло богатство. Ние решихме да не я изоставяме. Представете си – само зъбите на слона, убит от кафъра, тежаха не по-малко от четиристотин и двадесет килограма. Би било голяма глупост да оставим всичко това на първия случаен минавач.

Цели два дни ни трябваша, за да изрежем грамадните слонови зъби. След това ги скрихме под една пясъчна могила и посадохме за знак едно младо дръвче, което да ни покаже на връщане точно къде са заровени тези богатства.

На третия ден потеглихме на път и още същата вечер стигнахме селцето Ситанда.

Тази станция е разположена на бреговете на река Ланканга. Както казах вече, тя представлява мизерно селце, което наброява не много туземни колиби, с малко дървета наоколо и няколко лошо обработени полета, които се спускат към реката и от които се прехранват малобройните му обитатели.

Отвъд Ситанда се простира сухата пустиня.

През местността, в която бяхме избрали да лагеруваме, протичаше малка рекичка. Малко по-нататък се издигаше камениста могила. В подножието ѝ преди двадесет години срещнах нещастния Силвестра, който се връщаше от злополучната си експедиция към пещерите на съкровищата.

Щом свършихме работата по настаняването, аз и господин Фалконе се изкачихме на тази могила, за да погледаме пустинята.

Слънцето като огнено кълбо се спускаше към хоризонта и разискряше пясъците с жарките си лъчи. Въздухът беше съвсем чист и ние можехме да различим в далечината, макар и неясно, една синкава ивица, над която се издигаха бели конуси.

– Ето, там са планините, в чиито недра се спотайват пещерите на съкровищата – казах аз. – Ще стигнем ли ние до тях?

– Щом като брат ми се е отправил нататък, ние ще направим всичко възможно и невъзможно да го намерим – отвърна ми господин Фалконе с обичайния си спокоен глас.

– Ще се изложим на големи опасности.

- Ще ги презрем.
- Ще търпим жажда.
- Ще я изтърпим.
- Слънцето ще ни опече живи.
- Няма значение.
- После може да се наложи да се бием с негрите, с кукуаните.
- Имаме пушки и ще се отбраняваме, господин Кватермен.
- Напълно ли сте решили?
- Готов съм да презра всичко.
- С хора като вас може да стигнем много далече.

Генуезецът се усмихна, без да отговори.

Обърнах се да погледна в друга посока и видях зад нас Умбопа. С ръце на чело, за да предпази очите си от огнените слънчеви лъчи, той разглеждаше внимателно хоризонта и особено планините, които се очертаваха в далечината, към края на пустинята. Като ни видя, той се обърна към генуезеца, към когото беше особено внимателен, и го попита:

– Нататък ли искаш да се отправиш?

И същевременно посочи с ръка планините.

Аз погледнах зулуса със свити вежди, обиден от свободата, с която си позволяваше да разпитва своя господар, и строго го смъмрих. С какво право си позволяваше да пита къде искаше да върви генуезецът?

– Ти си наш слуга – казах. – Затова занимавай се само с това, което ти е възложено.

Умбопа ме погледна спокойно, после отговори с такова благородство и достойнство, че аз останах изненадан:

– Ако аз днес съм слуга на белите хора, по-късно, може би, няма да бъда. Кой ти е казал, че аз не бих могъл да заема в моята страна място, равно на това, което господарят ми заема в своята? Гледай: той е голям на ръст, голям съм и аз. Той е силен, силен съм и аз. Преведи му какво ти казах, макумацане (така ме наричаше той)!

Аз бях изненадан от гордия отговор, но все пак исках да го задоволя и преведох думите му на господин Фалконе.

– Може би има право – ми отвърна генуезецът, като се усмихна.

– Пустинята е обширна, господарю, а вода няма. Планините, които се издигат там горе, са покрити със сняг и са трудно проходими. Какво ще правиш в тези далечни страни и как мислиш да стигнеш до тях?

– Отивам да търся един човек от моята кръв, брат ми – отговори господин Фалконе.

– Добре – каза негърът. – Един човек ми каза, че преди две години един бял е тръгнал към тези планини заедно със слугата си. Не зная дали това е бил брат ти, но очите му са приличали на твоите, тялото му е било високо като твоето. Зная още, че слуга му е бил един кафър на име Джим.

– Този човек е бил брат ми.

– И ти искаш да го търсиш, господарю?

– Непременно – отвърна генуезецът. – Зная, че се е отправил към Сулиманските планини, и искам да отида нататък каквито опасности и да ми се изпречат.

– Нищо няма невъзможно за този, който е решен на всичко, дори и на смърт – каза аз. – Ще се доверим на силите си и ще вървим напред, докато можем.

– Вие говорите добре – каза Умбопа. – Да, ние ще отидем напред, ще вървим прави докрай, ще преинем пустинята и след това ще се изкачим на планините. Ще рискуваме живота си, но какво е животът, за да мислим толкова много? Перушинка или семе, понесено от вятъра: едно отива далече, друго се спира напред път и защо? Да, ние ще отидем напред и аз ще ви водя, тъй като и аз трябва да видя тези планини.

– Какво те влече нататък? – го попитах аз.

– И аз трябва да намеря един роднина там долу – ми каза негърът с тайнствен глас.

– Какво искаш да кажеш? – попитах.

– Зная, че там долу се простира богата и плодородна земя, владяна от храбри мъже, и че там има всеилни вещици. Зная, че сред онези планини има голям бял път и никой не може да каже чие дело е той, но сигурно не е построен от негри. Но защо ви говоря за тази далечна страна? Ако стигнем там, който остане жив, ще види какво може да стане, когато стъпя на тази земя.

Аз го погледнах недоверчиво. Той забеляза това и ми каза обидено:

– Аз не съм предател, макумацане. Ако стигнем отвъд планините, ще узнаеш повече от това, което току-що ти казах. Но недей да мислиш, че мога да предам белите хора, които искрено обичам и им се радвам.

После погледна генуезеца и продължи:

– Бъди благодарен, господарю, и мисли, че в пустинята може да намериш смъртта си. Ако искаш съвет от мен, върни се назад и иди да ловиш слонове в по-безопасни местности. Казах!

Като каза това, негърът ни поздрави с копието си и преди да успеем да го задържим, слезе бързо от могилата и се отдалечи.

– Какъв особен човек – казах аз. – Знае сума неща около тия планини, но не иска да говори.

– Дали не е някой кукуански вожд?

– Започвам да подозирам, господин Фалконе.

– А как се е намерил сред зулусите?

– Това може би никога няма да разберам.

– Каквото и да е, ние ще се занимаваме само с нашите работи – каза генуезецът. – Ако по-нататък поиска да ни напусне, нека ни напусне. Да идем да се приготвим, господин Кватермен, понеже утре навлизаме в пустинята.

Тъй като не можехме да носим излишен товар, бяхме принудени да оставим някои от нашите вещи. Запазихме само пушките, мунициите, няколко завивки и лекарства. Всичко останало заменихме срещу няколко меха за вода, тютюн и суха храна. Даже долните дрехи, които имаме за смяна, оставихме на съхранение при един стар селянин.

На другата вечер, щом слънцето се скри, тръгнахме на път, следвани от трима туземци, натоварени с нашите храни. Те трябваше да ни придружат на около триста километра. Едва успяхме да ги склоним, като им обещахме по един нож. Ножовете тук са твърде редки и много се търсят.

Решихме да се движим нощно време – за да избегнем голямата горещина – и да почиваме през деня.

Луната вече се вдигаше, когато стигнахме първите пясъци.

Вървахме един зад друг. Умбопа ни водеше с копие в ръка и карабина през рамо. Очите му бяха устремени към крайните очертания на огромната пустиня. След него вървяха тримата негри от Ситанда и кафърът Венговел, а след тях и ние.

За водач ни служеха едва видимото очертание на планините и документът на стария португалец. Скицата, направена преди триста години, ни посочваше достатъчно ясно пътя, по който трябваше да се движим.

Вървахме мълчаливо през пясъчните купчини и затъвахме в тях. Пясъкът се разпиляваше под краката ни и пълнеше обувките ни. От време на време спирахме и се събувахме, за да го изсипем.

Нощта беше достатъчно прохладна, но въздухът беше тежък, задушаваш. А самотата започна да потиска духа ни и ние ставахме някак си безпокойни, без да можем да си помогнем.

За да премахне това мълчание, Гуд започна да свири с уста някаква песничка. Но много скоро трябваше да спре поради едно необикновено събитие. Както беше застанал начело на колоната, изведнъж се смъкна

пред очите ни. В същото време наоколо се показаха някакви сенки, които не можехме веднага да различим.

Негрите от Ситанда, ужасени от видяното, започнаха да крещат колкото им държат силите и в миг се пръснаха. Ние се спряхме и загледахме сенките, които подскачаха в безпорядък наоколо.

– Гуд! – викнахме всички.

Той също извика. Едва тогава забелязахме, че нашият добър приятел се носеше през пустинята на гърба на една от тези сенки.

Разбрах веднага каква беше работата. Нешастиникът бе паднал върху едно стадо куаги, които са спели сред пясъците. Дивите коне, изплашени, бяха побягнали лудо същия миг, като един от тях, без да иска, е понесъл със себе си и поручика, за да го отхвърли след малко на земята.

Побързах да се притека на помощ на нашия другар и го намерих полузаровен в пясъка, смазан от падането. Но забелязах веднага, че даже и след това опасно премятане монокълът стоеше на мястото си.

– Ехей, приятелю – извиках аз. – Ударихте ли се?

– Мисля, че нищо не е случено, но малко се поуплаших – ми отговори Гуд, като се усмихна.

– Дявол го взел, не гледате ли къде стъпвате?

– Кой може да очаква, че в тази пясъчна трапчинка се крият някакви животни!

– Имали сте щастие да се отървете доста леко.

– Ако ми беше отпратил едно чифте, нямаше да ми е така лесно. Що за животни са това? Някакви зебри ли?

– Куаги – диви коне.

– Пропуснахме случая да вземем няколко от тях и да минем в галоп пустинята.

– Да – стига да не те запратят да се търкаляш сред пясъка.

– Не се ли опитомяват?

– Не искат да знаят за ездачи.

– Може би ставаха поне за ядене?

– Не са съвсем лоши.

– Ако знаех по-рано, щях да ударя поне един.

– О, страшният ловец! – възкликна господин Фалконе, който се приближи до нас. – Не ви ли стигат слоновете?

– Малко прясно печено месце не е за пренебрегване – отвърна Гуд.

– Може би имате право, но вече е много късно да мислите за това.

А сега да вървим, приятелю.

Потеглихме отново през безкрайната пясъчна равнина. Този път не

ни се случи нищо особено чак до среднощ, когато спряхме за кратка почивка. Всички бяхме капнали от умора. Пийнахме по една глътка вода, само по една, тъй като повече не можехме да си позволим. После поехме отново, като се катерехме и слизахме по пясъчните хълмове, които горещият пустинен вятър бе издигнал.

Най-после се пукна зора. Слабите отначало лъчи станаха златисто-жълти и бързо прогониха нощния мрак. Звездите побледняха и се изгубиха. Луната потъмня и нови слънчеви лъчи изскочиха над хоризонта и разискриха пясъците. Цялата пустиня се заля с ослепителна светлина.

Бяхме твърде уморени и за нас щеше да бъде истинско щастие, ако можехме да спрем за малко. Но трябваше да бързаме. Знаехме, че по-късно не бихме могли да мръднем под огнените слънчеви лъчи. Ето защо продължихме чак до шест часа сутринта. Спряхме пред някаква пещера, която се откриваше в склоновете на скалисто хълмче, издигащо се самотно сред пясъците. Малко вода и малко суха храна ни подкрепиха. После се изтегнахме сред пещерата и заспахме дълбоко.

Събудихме се към три часа следобед. Един от носачите ни дойде веднага при мен и ми каза:

- Господарю, няма да отиваме по-нататък.
- Плаши ли те пустинята? – го попитах.
- Всички, които са навлизили сред пясъците, са оставали в тях.
- Ако ти и другарите ти дойдете още един ден с нас, ще ви дадем още по един нож.
- Може да ни предлагаш и по сто ножа, но нито аз, нито другарите ми ще направим крачка повече напред.
- Каж ми поне какво те плаши.
- Това е царството на смъртта, господарю.
- Искаш да кажеш, че ние всички ще умрем?
- Боя се. Бих те посъветвал да се върнеш в Ситанда.
- Не – отвърнах аз, – ние ще отидем напред.
- Тогава сбогом, господарю. Ние ще се върнем в селото.

Разбрах, че всичките ножове на света не биха могли да ги склонят да ни последват, толкова голям беше страхът им от пустинята. Дадох им обещаните ножове и малко тютюн и след няколко минути те потеглиха обратно към селцето Ситанда.

След два часа тръгнахме отново. Тишината и самотата ни се струваха още по-мрачни от преди. През целия път не срещнахме нищо друго освен няколко шрауса и две-три змии. Нещастно изключение – непрекъснато по пътя ни бяхме придружавани от безбройни облаци мухи.

Чудно насекомо е мухата! Къде ли не се среща? През всички времена тя е била бич за човечеството. Виждал съм вкаменяла в кехлибар муха, запазена сигурно от няколко хиляди години. По нищо не се различаваше от съвременните си представители. За наше най-голямо нещастие те никога не идваха поединично. Цели батальони, гъсти и безбройни, ни нападаха изведнъж. Никак не се съмнявам, че когато последният човек на света изпусне последния си дъх, и тогава все някоя муха ще бръмчи около него.

Привечер направихме малък престой и щом се появи луната, поехме отново. От десет часа вечерта вървахме без почивка до два часа през нощта. След час и нещо отмора продължихме напред и така ни завари новият ден. Хвърлихме се на земята и заспахме, без да мислим да оставяме стража. От какво да се опасяваме сред тази самота, далеч от хора и животни? Единствените ни врагове, които по никакъв начин не можехме да избегнем, бяха горещината, жаждата и мухите. Бихме предпочели да имаме насреща си някоя много по-голяма опасност, нежели тази стратотна тройка.

Събудихме се към седем часа. Слънцето отдавна бе изгряло и хубаво ни беше напекло. Напразно търсехме по-свеж въздух.

– Пух! – извиках аз, като се опитах да прогоня един облак мухи, които бръмчаха весело около мене.

– Вярвайте ми – каза господин Фалконе, – никога не съм виждал толкова много мухи.

– Хиляди гърмотевици! – възкликна на свой ред Гуд, като размахваше ръце. – А за жегата няма ли да кажете нещо?

Жегата – да. И каква жегата! При това без ни най-малка надежда да намерим някъде малко сянка. По всички посоки погледът срещаше ослепителния блясък на пясъците, а въздухът беше така горещ, като че се намирахме до някоя нажежена до бяло фурна.

– Няма да можем да издържим дълго на тази температура и на този задушавач въздух – каза генузецът. – На всяка цена трябва да намерим някакво прикритие от слънчевите лъчи.

Чудехме се какво да сторим.

– Открих! – извика Гуд. – Да изкопаем една яма, да я покрим със сухи храсти и да се скрием в нея.

Откритието не беше велико. Но тъй като никой не измисли нещо по-добро, започнахме да работим ту с малкия бел, който бяхме задържали с нас, ту с ръце и скоро ямата беше готова. Отризахме храсти и сухи клони и покрихме убежището си. Спуснахме се в дупката и на първо

време почувствахме истинско облекчение. Обаче колкото повече стояхме вътре, толкова повече слънцето се издигаше нагоре и горещината се увеличаваше. Оказахме се сякаш във фурна. Не зная как можахме да изтърпим такова мъчение. Непрекъснато търсехме облекчение във водата и ако се оставехме на жаждата да ни командува, щяхме да изпразим съдовете напълно и не един, а десет пъти. Разумът обаче ни, казваше, че спасението ни е във водата: изпием ли я, не ни остава нищо друго, освен да умрем.

Всичко си има край, това е вярно. Но трудното е да дочакаш да видиш този край.

И този ден, колкото и тежък, имаше край.

Към три часа следобед излязохме от нашата фурна, предпочитайки да умрем на открито.

Бяхме изминали почти половината пустиня и водата, ако въобще я имаше, трябваше да се намира вече наблизо.

Ние не вървахме, а се влачехме. Когато слънцето изчезна от хоризонта, ние се проснахме на земята и заспахме за малко.

Събудихме се, когато се показа луната, но не за да вървим, а за да се опитаме да се мъкнем напред. Падахме на всяка крачка. Често трябваше да спираме и да почиваме. Никой не се осмеляваше даже да проговори. Дори Гуд, който обичаше да бърби и винаги беше в настроение, сега не отваряше уста.

Най-последно, към два часа през нощта, стигнахме една могилка, за която отначало помислихме, че е жилище на бели мравки, или както ги наричат, термити. Имаше най-малко тридесет метра височина.

Легнахме в подножието на тази могила и измъчвани от страшна жажда, изгълтахме и последните капки вода. Бяхме изпили цяла бъчва, а имаме само няколко чаши.

Умбопа каза на себе си:

– Ако и утре останем без вода, няма да видим вече слънцето. Или ще намерим вода, или ще умрем!

Изгледите за бъдещето съвсем не бяха весели. Потръпнах, но умората надделя и затворих очи...

Глава VIII ВОДА! ВОДА!

Събудих се след около два часа. Гърлото ми изгаряше от жажда и не ми позволяваше повече да заспя. Бях сънувал, че се къпя в бистър поток с брегове, потънали в свежа зеленина. Като отворих очи, почувствах колко далече съм от този поток и ми стана още по-тъжно. Последните думи на Умбопа звучаха в ушите ми като злокобен припев: или ще намерим вода, или ще умрем! Трябваше дълго да търкам очите си, за да се пренеса отново в нашата действителност – толкова хубав беше сънят. Може би беше четири часа сутринта. Денят настъпваше, без някаква промяна в температурата да извести прехода от нощ към ден. Въздухът беше горещ като пара.

Другарите ми бяха по-щастливи. Те спяха дълбоко и в съня си забравяха всички несгоди.

Когато се събудиха, посъветвахме се какво да правим.

Положението беше съвсем тежко. Нямахме капка вода. Шишетата бяха еднакво сухи отвън и отвътре. Напразно се мъчехме да изцедим поне една капка скъпоценна течност. Поручик Гуд измъкна от пътната си торба бутилка ракия и я загледа с пламтящи очи.

– Не, не, Гуд! – извика генуезецът, като я дръпна от ръцете му. – Да пиеш сега ракия, е все едно да наливаш огън в гърлото си! Трябва ни вода, а не ракия. Инак няма да караме още дълго.

– Ако картата на португалеца е точна – казах аз – тук наблизо трябва да намерим означения кладенец.

Думите ми не можаха да утешат другарите ми, нито да ги окуражат. Те дори не им обърнаха внимание. И наистина, колко години бяха минали, откак е съставена картата. Какво ли не се е случило оттогава!

Изведнъж Венговел стана и започна да върви, като гледаше втренчено към земята, сякаш търсеше нещо. После внезапно спря и възкликна с гърления си глас, като сочеше земята.

– Какво има? – го попитах.

Посочи ми едно малко зелено растение.

– Това е Springbok – каза африканецът. – Това растение расте в съседство с вода.

– Прав си! Тук наблизо непременно трябва да има някакъв извор!

Тази слаба надежда ни придаде невероятен кураж. Радостта ни

беше неопишуема. От опит знаехме, че туземците имат тънък усет. Венговел вървеше все така, като разглеждаше земята по всички посоки.

– Усещам водата – казваше той. – Усещам я, и не е далече.

В този момент слънцето се показа. Гледката беше величествена. За миг забравихме жаждата и окаяното си положение. На петдесет-шестдесет километра от нас Сулиманските планини блестяха като в приказка.

Лъчите на слънцето осветяваха известно време внушителните планини и мрачните им подножия, после един облак ги обви малко по малко и ги скри от погледа ни. Останаха да се виждат само бегли очертания, потънали в парцаливия облак.

Едва тогава се сетихме отново за жаждата си. По-скоро тя ни подсети.

Венговел повтаряше „Усещам водата, усещам я!“ но напразно. Нищо не намираше.

Непрекъснато търсехме и ние – нищо друго освен пясък и храсти. Обиколихме целия хълм все така безуспешно.

– Това е безнадеждна работа! – казах аз. – Ясно като бял ден. Ей я водата там, в облаците. След няколко седмици ще дойде насам да полее побелелите ни кости.

Генуезецът печално гладеше гъстата си брада. – Не сме проверили на върха на хълма – каза той.

– Да проверим – отвърнах аз. – Но ако няма вода в подножието, едва ли ще има на върха.

За оправдание пред съвестта отидохме да видим и там. Умбопа вървеше напред. Изведнъж се обърна към нас и с всички сила извика:

– Ето я! Ето я!

Вие си представяте колко излишно беше да повтаря. Наистина в една вдлъбнатинка на хълмчето се намираше съмнителен на вид кладенец със солено-горчива вода. Не се залавям да обясня как и защо тази вода се намираше там. Мисля, че произлиза от някое подземно течение. Но това е само мое предположение, което може и да не е вярно, разбира се, няхаме време да размишляваме върху това. С един скок всички легнахме по корем около това изворче. Започнахме да гълтаме, сякаш пиехме най-чист олимпийски нектар. Какво щастие! Можете ли да си представите?

Като се напихме хубаво, съблякохме дрехите си и се потопихме в студената вода. Каква баня! Щастливи вие, на които остава само да завъртите крана, за да потече топла или студена вода! Но никога не бихте могли да разберете нашето щастие в този момент! Каква прохлада за

изсъхналите ни тела! Какво удоволствие, макар и в не съвсем чистата вода!

След като се разхладохме и си починахме достатъчно, насядахме около кладенеца, под сянката на една скала. И едва тогава почувствахме колко много сме огладнели. Саламът, който не бяхме пипали от цяло денонощие, ни се видя този път превъзходен. След това се изтегнахме на засенчения пясък и дълбоко заспахме.

Цял ден останахме там, като благославяхме щастливата звезда, която ни бе довела точно на желаното място – нещо, което беше толкова трудно в такава обширна пустиня. Ние бяхме дълбоко признателни на португалеца, който бе нанесъл на картата това изворче.

През нощта, бодри и свежи, потеглихме отново напред и изминахме без голям труд повече от тридесет километра. Вода вече не срещаме, но шишетата ни бяха пълни. Имахме щастието освен това да срещнем гигантските жилища на белите мравки, термитите, под чиято сянка прекарахме слънчевия ден.

На другата заран се оказахме в полите на лявата планина, към която се бяхме насочили. За жалост през изминалите два дена водните ни запаси отново се изчерпаха. Жаждата започваше отново да ни измъчва, а ние все още не знаехме как ще стигнем снежните върхове.

Подножието на планината се състоеше от лава. Очевидно планините бяха угаснали вулкани. Тази лава правеше пътуването ни много трудно. Има планини, които, макар и от вулканичен произход, са много полесно проходими. Но в случая играеше голяма роля и нашата умора и обща отпадналост. Това последно изпитание ни се видя не по силите. Вече не можехме дори да се влачим напред. Една маса лава привлече погледите ни и с неимоверни усилия изминахме стотте метра, които ни отделяха от нея. Седнахме под сянката, сломени духом и телом. Наоколо имаше зеленина, която образуваше тук-там малки купчинки. Застиналата лава бе образувала на места благоприятна почва, върху която птиците бяха пуснали различни семена. Но тази зеленина малко можеше да ни утеши. Не бихме могли да живеем с трева.

Тези мрачни мисли разяждаха духа ми, без да допринесат с нещо за облекчаването на телесните страдания. През това време обаче Умбопа не стоеше току-тъй, а обикаляше купчините растителност, които се намираха край нас. По едно време се наведе и миг след това се изправи с нещо зелено в ръка. Винаги господар на положението, сега той размахваше ръце като същинска кукла, правейки ни знак да отидем при него. Притичахме, доколкото уморените ни крака позволяваха това. Надявах

се, че е намерил вода.

– Какво има, Умбопа – го попитах.

– Ядене и пиене, макумацане! – И ми показа цял бостан диви любеници. Плодовете бяха твърде много и вече съвсем зрели.

– Бързо! – извиках на другарите, които ме следваха.

Още не бях изрекъл тези думи, и зъбите на Гуд се забиха в една голяма любеница. Нахвърлихме се на сочните зелени топки и започнахме да ядем, без да поемаме дъх. Дивите любеници не са кой знае колко вкусни, нито са много сладки. Но на нас тогава ни се стори, че никога не сме яли нещо по-хубаво.

Като уталожихме глада и жаждата, започнахме да се изтънчваме започнахме да изстудяваме любениците. Това ставаше, като ги разрязвахме наполовина и ги излагахме на слънцето. Бързото изпарение ги изстудяваше.

Все пак любениците са толкова малко хранителни, че скоро-скоро гладът отново се почувствува. Саламът не беше за преуморените ни стомаси, а освен това трябваше да го пестим. Той беше единственият ни запас и ние не знаехме кога ще можем да напълним отново торбите си с храна. Чудехме се с какво друго да го заменим, когато над главите ни прошумя едно ято птици.

– Стреляй, баас, стреляй – каза полугласно кафърът, като легна на земята – нещо, което побързахме да направим и ние.

Птиците се носеха на петдесет метра височина над нас. Зачаках да дойдат точно над мене, а в това време взех карабината и я напълних. Птиците се събраха на куп и се състиха, като че да ми предложат подобър прицел. Стрелях сред ятото. Падна една голяма птица, тежка може би петнадесет ливри. Това беше дропла, Запалихме веднага буен огън и птицата, следена от лакомите ни погледи, бързо се опече. Яденето беше великолепно. От дълго време стомасите ни не бяха виждали такъв празник. Оставихме неизядени само костите. Няма да ви излъжа, ако ви кажа, че тази птица ни спаси от гладна смърт.

Вечерта потеглихме напред, натоварени с любеници. Въздухът беше по-свеж и леко ни разхлаждаше. При настъпването на следния ден открихме още любеници. Вече се приближавахме към снеговете и страхът от жажда не ни безпокоеше.

Тази вечер изядохме всичкия салам, който ни оставаше. По целия склон никъде не се виждаше живо същество, нито следа от река, въпреки голямото количество сняг. Всичко това ни изглеждаше доста необикновено.

Сега, след като бяхме преодолели опасността от жаждата, можеше да умрем от глад. Вече три дни наред не можехме да намерим абсолютно нищо. Никакъв дивеч не обитаваше тези места. А студът ставаше толкова по-силен, колкото повече се отдалечавахме от горещата пустиня. Завивките, които с толкова голям труд бяхме успели да пренесем до тук, ни бяха твърде полезни. Също така и ракията, от която гълтахме по някоя капка от време на време. Нощно време се сгушвахме един до друг, за да запазим малко телесната си топлина. Най-нещастен от всички беше Венговел, който страдаше най-много от студа.

Към четири часа следобед, малко преди залез слънце, стигнахме в подножието на втората планина, която се издигаше над първата.

Тя беше много висока, със стръмни склонове, покрити от долу до горе с дебел сняг, който слънцето величествено оцветяваше в червено, като живо го разискряше към върха. Там се образуваше същинска блестяща корона на челото на гигантския връх.

– Кажете ми впрочем – извика Гуд, като внезапно спря и се обърна към мен, – вашият стар португалец не разправяше ли за някаква пещера, която се намирала тук някъде?

– Така казваше документът – отговорих аз, – но не мога да го потвърдя.

– О, господин Кватермен – намеси се господин Фалконе, – не ни отчайвайте предварително. Трябва да се вярва на документа, щом като намерихме кладенеца по него. Вярвайте, приятели, ще намерим пещерата непременно.

– Нищо друго и не искам – отговорих. – Но ви казвам, че ако не я намерим тази нощ, нищо повече няма да ни трябва.

Никой не възрази на думите ми. Всички бяха убедени в тяхната истинност.

Продължихме да се изкачваме. Напредвахме твърде трудно. Бяхме стигнали вече на известна височина, когато Умбопа, който вървеше до мен плътно покрит със завивката си, изведнъж хвана ръката ми и каза с тържествуващ глас:

– Вижте онази дупка, господарю – и посочи с ръка един висок връх на планината.

Погледнах нататък и на около двеста метра от нас забелязах сред снеговете някаква тъмна дупка.

– Трябва да е пещерата – каза Умбопа.

– Няма лъжа вече – добави поручик Гуд.

Ускорихме крачките и като изкачихме няколко скали, покрити с

дълбок сняг, стигнахме пред отвора, който, изглежда, водеше в просторна пещера.

Едва влязохме в нея, и слънцето, което клонеше към залез, се скри зад хоризонта, като ни остави в пълен мрак.

По тези места почти няма полумрак. Щом слънцето залезе, настъпва внезапна тъмнина, тъй като няма никакъв промеждутък между деня и нощта.

Навлязохме внимателно в отвора и се оказахме в дъното на обширна пещера, която сигурно беше твърде висока.

Тъй като всички бяхме капнали от умора, разделихме си последните капки ракия, за да се стоплим малко, и легнахме един до друг с намерение да заспим.

Намерението беше хубаво, но не се осъществи. Въпреки голямата умора никой не можа да затвори очи поради силния студ в пещерата.

Крайниците ни се схващаха и колкото и да се гушихме един в друг, не успяхме да се стоплим ни най-малко.

На няколко пъти ми се удаваше да задрема за малко, но веднага бързах да се събудя, тъй като се боях, че ако заспя дълбоко, може би никога вече няма да отворя очи.

Малко преди пукване на зората Венговел, който стоеше до мен, се облегна изведнъж на стената, изпускайки глух стон. Цяла нощ бях слушал тракането на зъбите му. Сега вече не чувах нищо.

Отначало помислих, че е заспал. Но после се усъмних, че студът го е вцепнил, като знаех, че той понасяше ниската температура много по-тежко от всички останали.

През това време мракът започна да се разсейва. Сребристи отражения се плъзгаха по снежната покривка, като я заливаха с блясък и величие. Слънцето тържествено се издигаше над гранитните скали на планините, изпращайки лъчите си чак до вътрешността на пещерата, за да стопят малко полузамразените ни тела. Погледнах към Венговел и видях, че нещастният кафър бе заспал завинаги.

Видът на вкочанясалия труп извиква у нас такова чувство, че ние побързахме да се отдалечим, без да се докоснем до него.

Бяхме вече на изхода, когато, преди да излезем, се обърнахме назад да видим дъното на пещерата, която слънцето малко по малко обливаше със светлина. В този миг от гърдите ни се изтръгна вик на ужас.

На края на пещерата, на около двадесет крачки от нас, се намираще някакво друго човешко тяло.

Главата на този труп беше склонена над гърдите, а дългите му

мършави ръце висяха отстрани.

Аз го погледнах, цял изтръпнал от ужас, и познах, че беше бял човек.

Тази неочаквана гледка беше твърде силна за нашите нерви и без да чакаме повече, бързо се оттеглихме, като че се бояхме да не би двамата мъртъвци, белият и черният, да ни подгонят.

Глава IX ВЛЕДЕНЕНИЯТ ТРУП

Вън от пещерата ни посрещнаха слънчевите лъчи. Ние се спряхме, сякаш засрамени, че избягахме, преди да разгледаме добре новия труп, който правеше компания на нещастния кафър.

– Да се върнем – каза решително господин Фалконе. – Глупци сме, че избягахме. Като че пред нас имаше леопарди или лъвове!

– Да се върнем ли? – казах аз. – И защо? Какво ни интересува този бял човек?

– Но това може да е и брат ми – каза господин Фалконе. – Толкова бързо избягахме, че няхахме време да го погледнем в лицето.

– Прав сте – каза Гуд. – Да отидем да видим кой е този нещастник, който е имал лошата идея да дойде да умре в тази пещера.

Престрашихме се и надвихме отвращението си, за да влезем в галерията. Отправихме се право към дъното на огромната пещера. Тя вече се осветяваше толкова добре от полегатите слънчеви лъчи, че можехме лесно да разгледаме тялото, от което толкова се бяхме изплашили.

Трупът беше облегат до стената, върху издигнатинка, образувана от няколко големи каменни блока. Личеше, че е имал висок ръст, енергични черти на лицето, дълги мустаци, сиви на цвят и все още добре запазени, плешива глава и жълтеникава, суха кожа, подобно на египетските мумии.

Облечен беше в разпокъсани дрипи, от които се виждаха части от тялото му. На врата му висеше верижка с разпятие от слонова кост. Едната му ръка беше сгърчена около коляното по такъв начин, че ние потръпвахме.

– Това не е брат ми – каза господин Фалконе, след като го разгледа внимателно, и въздъхна дълбоко, сякаш се беше освободил от потискащ товар.

– Кой може да се залута сред тези планини? – казах аз.

– Кой... – каза Гуд, който в това време се беше навел към земята, за да вземе някаква малка дървена клечка, намираща се до трупа. – Та не се ли сещате?

– Не – отговорих аз.

– Това сигурно е португалецът Жозе да Силвестра.

– Не се шегувайте! – казах аз. – Жозе да Силвестра е умрял преди

триста години.

– Триста или четиристотин, няма значение. Времето тук не играе никаква роля. Вие само гледайте тази дървена клечка, подострена като перо.

– Какво искате да кажете?

– Че това е уредът, с който португалецът е написал документа.

– Разберете, че оттогава е минало толкова много време. Това е невъзможно.

– Колкото и много да е минало, това е безразлично. Не си ли спомняте, приятелю, какво може да стане с месото при толкова ниска температура? Забравихте ли, че се запазва без изменение? Още три хиляди години този труп ще остане такъв, какъвто го намерихме днес, бъдете сигурен в това. А сега, драги приятели, да си вървим оттук, ако не искаме да правим компания на този нещастник през следващите няколко хиляди години. Не съм готов на такава жертва, а мисля, че и вие сте на също то мнение. Да вървим!

– Почакайте малко – каза в този миг генуезецът, който разглеждаше трупа и бе открил една малка раничка върху лявата ръка. – Сигурно от тази дупчица е топил кръв, за да напише документа.

Не отговорих нищо. Бях обзет от ужас. Взех дървената клечица, която бе намерил Гуд и която бе служила на португалеца за писалка. Генуезецът се пресегна за миг и откачи разпятieto от слонова кост, после излязохме, всеки с по някакъв спомен. В пещерата останаха да спят вечния си сън благородният и знатен син на прочутата португалска фамилия и бедният и прост кафър, син на малокултурно племе.

Мрачното и неочаквано откритие ни накара да забравим за миг всички наши страдания и изпълни главите ни с тъжни мисли. Ще можем ли ние да избегнем нещастната съдба, от която не можа да избяга португалецът? Гладът, студът, умората и другите изпитания не ще ли турят край на безумното ни предприятие?

За да отклоним тези мисли, поехме отново напред. Наистина, бяхме съвсем разбити и измръзнали, но слягахме крак пред крак и с последни сили слязохме към обяд до края на обширна равнина, която се простираше край една река.

Погледнахме към нея и видяхме животни, които пиеха вода.

– Какви ли са тези животни? – попита господин Фалконе, като приготви карабината си.

– И слонове да са, ще им излезем насреща – отвърна Гуд. – Аз умирам от глад и бих разкъсал даже някой крокодил.

– Това са антилопи – каза Умбопа, след като ги разгледа внимателно.

– Ще ни оставят ли да се приближим? – запита отново господин Фалконе.

– Много са недоверчиви – отвърнах аз. – За да се приближим до тях, ще трябва да вървим срещу вятъра, и то извънредно предпазливо. А може и след тези мерки да не успеем да се приближим колкото трябва.

– Аз пък смятам, че можем да стреляме и оттук – забеляза Гуд. – Пушките ни са много точни.

– Да опитаме – каза генуезецът.

Скрихме се зад една скала и дълго се целихме. Внимавахме много, тъй като трябваше непременно да улучим от първия изстрел. Стреляхме изведнъж и тримата.

Можете ли да си представите радостта ни, когато видяхме едно от животните да се изправя на задните си крака и миг след това се строполи тежко на земята?

Забравихме слабостта си и се спуснахме към жертвата.

Раненото животно беше великолепна антилопа със сива козина. Този вид сърни не се срещат много в Африка. Но ние нямахме време сега да размисляме надълго върху естествената история. С няколко удара на ножа я разпрахме и извадихме вътрешностите и сърцето ѝ, което още тупаше.

Погледнахме кръвожадно месото, но се поколебахме за миг. Задържахме ни само глупавият и неуместен предразсъдък на културни хора. Виждаше ни се отвратително да ядем още топлото месо така, сурово, като се бояхме да не се превърнем в диваци.

– Ха! – викна Гуд изведнъж. – Аз умирам от глад, а вие сте взели да придиряте! Дайте на мене!

Взе вътрешностите, изми ги набързо в речичката и заби свирепозъбите си в тази отблъскваща храна. Ние не закъсняхме да направим същото – толкова силен беше гладът, който с клещи стягаше стомасите ни, че намерихме месото за великолепно.

Гладът е най-добрият готвач, казва поговорката. Ние нямахме какво да възразим на това.

Макар че имахме твърде много храна, бяхме достатъчно благоразумни, за да не натъпчем стомасите си догоре. Няма нищо по-опасно от това да преядеш, след като дълго време си гладувал.

Отрязвахме най-добрите късове от антилопата с намерение да ги опечем по-късно. След това, подкрепени от яденето и отморени от

престоя, потеглихме напред с по-голяма бързина. Сега вече бяхме весели и изкачването на планината вървеше леко.

– Кажете ми – каза изведнъж господин Фалконе, след като бяхме повървяли известно време, – документът на португалеца не говореше ли за някакъв голям път.

– Да – отвърнах аз.

– Забелязвате ли нещо там, горе?

Вдигнах поглед и за моя изненада открих извиваща сред снежните скали широка бяла линия. Тя водеше към други планини, които се очертаваха в далечината, по посока към пустинята.

– Виждате ли? – попита ме генуезецът.

– Да.

– Дали това е пътят на португалеца?

– Предполагам.

– Да се опитаме да стигнем до него – каза Гуд. – Така ще знаем по-добре посоката на връщане.

Приехме съвета на поручика и след един час излязохме на широк и удобен път, приличащ на величествените пътища, които римляните са построили преди толкова векове и които въпреки това са запазени все още в отлично състояние.

Ние бихме твърде удивени от това, че намирахме такъв път сред дивата южноафриканска земя.

Сега вече вървахме без голяма умора. Пътят беше удобен и можахме след малко да стигнем до едно по високо плато, заобиколено в далечината от други планини.

Извикахме от изненада, когато забелязахме сред равнината живописни горички, потоци вода, извиващи като змии сред цветущата прерия, обработвани с голяма грижа земи и множество диви животни. Липсваха само колиби, за да се допълни картината.

– Ура! – извика Гуд и размахна тържествено ръце. – Откога търсим такава земя!

Най-после бяхме преминали сухата област. Вече срещяхме храсти, едри кичести мосхоми с величествени корони и гъсти бодливи мимози. Също и стинкхоути, или смрадливи дървета, наречени така, понеже, когато се запалят, изпускат отворотелна миризма.

Колкото повече слизахме и навлизахме сред горите, температурата ставаше по-приятна, растителността по-изобилна и по-разнообразна, а въздухът ни даваше от време на време чудни благоухания, които дишахме с истинско удоволствие.

– Е, приятели – каза Гуд. – Щом стигнахме в тази страна, можем да си позволим малко по-голяма почивка и да закусим както трябва. Има ли някой да възрази нещо?

– Не – отвърна генуезецът. – С удоволствие бих изгълтал един къс печено, вярвайте ми.

– Тогава на работа!

Спуснахме се да събираме сухи клони и запалихме чудесен огън. После набодохме къс от антилопата на един прът, както правят кафрите, и го поставихме да се пече на огъня.

Сигурно кафрите не са най-добрите готвачи на света, но знаят много добре да се нагаждат според обстоятелствата и да си готвят ястия както сред пустинята, така и на връх планината, без да се нуждаят нито от шиш, нито от тенджери.

И тази втора закуска мина сладко, но – ще повярвате ли – намерихме я по-лоша от първата. Ето какво може да направи гладът.

Като задоволехме по този начин протестите на стомасите, сметнахме, че имаме право и да се насним. Аз дадох пример, като се изтегнах удобно под гъстата сянка на един кичест ниан.

Трябва да съм спал няколко часа вече, когато се събудих и видях, че господин Фалконе и Умбопа хъркаха дълбоко. Само Гуд го нямаше при нас.

Погледнах наоколо и го съгледах на брега на рекичката, твърде затет. Беше съблякъл дрехите си, изпрал ги грижливо като европейска домакиня, после ги проснал по клоните на дърветата да съхнат. Сега преглеждаше ботушите си. Бедните ботуши! На какво приличаха след толкова дълъг път! Гуд ги намаза с антилопена мас и отново ги обу.

После извади от джоба си малък пътнически бръснач, позаглади го по намазаната кожа на ботушите, приклепна до едно дърво и започна да се бръсне.

Работата беше доста трудна, ако се съди по непрекъснатите гримаси и гърчения, които правеше. Въпреки това той продължаваше смело трудното начинание.

Беше се вече обръснал наполовина, когато извика:

– Проклетата страна! Не може човек да се нагласи както трябва.

Скочих изведнъж и видях на няколко крачки от него група въоръжени негри, които никак не вдъхваха доверие.

– На оръжие! – извиках на другарите си. Генуезецът и Умбопа, които спяха до мен, не чакаха да повтарям.

Спуснаха се към оръжията си и решително ги насочиха към

туземците, готови за действие.

Негрите бяха едри и здрави, препасани само с прости поли. Вниманието ни биде привлечено главно от оръжията им. Те се състояха от остри копия и грамадни ножове, които носеха на поясите си.

Господин Фалконе се прицели към тях, но те, вместо да се изплашат, го гледаха съвсем спокойно, като следяха движенията му, без да им трепне окото. Разбрахме, че огнестрелните оръжия им бяха още непознати.

– Приятели – казах аз. – Мисля, че ще се разберем, без да имаме нужда от оръжията.

Свалихме пушките. Аз се обърнах към негъра и му казах на зулуски език:

– Здравейте!

Представете си моята изненада, когато един от тия негри, старик, украсен като вожд с пера около главата, ми отговори на същия език:

– Здравейте!

После, като ни гледа няколко мига, подхвана:

– Кой сте вие? Какво търсите тук? Защо вашите лица са бели и защото лицето на този човек прилича толкова много на лицата на нашите братя?

Като казваше това, посочи Умбопа, който наистина беше колкото тях на ръст и с почти такива черти на лицето.

Пристъпих напред и казах:

– Ние идем от далече, отвъд онези планини, от бреговете на соленото море, а този човек, който прилича на вас, е наш служител.

– Вие лъжете – отвърна гордо вождът. – Никой не може да премине безнаказано тези планини, погубвали досега всички, които са имали дързостта да ги преминат. Но какво значат лъжливите ви думи? Вие вървите срещу смъртта, тъй като никой чужденец няма право да тъпче земята на кукуаните! Серага, пригответи ножовете си!

– Какво говори този стар бухал? – викна Гуд неспокойно.

– Иска да изпита остриетата на ножовете си върху нашите кожи.

– А! Негодници! Мислят, че се боим от ножовете им. Почакайте малко и ще видите.

Както имаше навик, когато е ядосан, хвана с ръка изкуствената си челюст и я извади, като я остави да виси на долната му устна.

Това движение не остана незабелязано от диваците. Даже изглеждаше, че им бе направило особено силно впечатление, тъй като отстъпиха няколко крачки назад.

– Гуд! – извика господин Фалконе, който изведнъж разбра колко полезна можеше да се окаже тази челюст. – Като че диваците се уплашиха от зъбите ви.

Гуд разбра за какво се отнася и с бързо движение скри челюстта в ръкава на ризата си.

– Отворете уста – каза генуезецът. – Покажете им я без зъби.

Гуд бързо се подчини. При тази гледка диваците извикаха от ужас.

– Гуд! Поставете ги отново на мястото им! – посъветвахме го ние.

Поручикът с бързо и почти незабелязано движение постави отново челюстта си и показа на изумените диваци новото положение.

Учудването на бедните негри минаваше всякакви граници. Този, когото чухме да наричат Серага, се хвърли на земята и започна да се търкаля по тревата. Старият вожд и всички останали трепереха толкова силно, че колената им можеше да се подгънат всеки миг.

– Вие духове ли сте? – попита вождът с треперещ глас. – Ние никога не сме виждали хора да си вадят и слагат зъбите, както правите вие. Ако сте по-висши същества, моля ви, не причинявайте зло на моето племе.

– Ние няма да ви направим нищо – казах аз и погледнах гордо треперещите от ужас негри. – Но онзи, който пръв дръзна да вдигне оръжието си срещу човека с подвижните зъби, заслужава строг урок.

– Простете му – каза вождът. – Той е син на царя и аз съм отговорен за неговите действия.

– Добре – отвърнах аз. – Но искаме да ви дадем още едно доказателство за нашата мощ, за да се научите да се страхувате от нас и да ни уважавате повече. Виждате ли ей там горе антилопата, която пасе на края на гората?

– Да, виждаме я – отговори вождът.

– Добре. Гледайте хубаво сега какво ще стане.

Обърнах се към нашия слуга и му казах със заплашителен тон:

– Кучешки сине! Дай ми огнената тръба!

Умбопа разбра какво исках да правя и бързо ми подаде пушката.

– Диви хора – продължих аз, като се обърнах към негрите, които ни гледаха с растящо недоумение. – Имате ли си храна?

– Защо ни питате? – попита негърският вожд.

– Защото искам да ви подаря една антилопа.

– Но как, като тя е далече от нас?

– Ще я убия въпреки това, без да се мръдна оттук.

– Това е съвсем невъзможно.

– Но аз ще го направя, за да ви покажа нашата необикновена сила – казах аз. – Внимавайте и се пригответе да приберете плячката.

Прицелих се внимателно в животното, което пасеше на триста метра от нас, и стрелях.

Чувайки гърмежа, диваците се повалиха на земята, като ревяха от ужас. Антилопата, смъртно ранена, се търкулна на края на гората.

– Идете я вземете – казах аз с известно безпокойство.

Старият вожд даде знак на двама от негрите, които след кратко колебание се запътиха към края на горичката и скоро се върнаха с убитата от мен антилопа.

– Виждате ли? Мъртва е – казах аз. – Сега, ако някой от вас се съмнява в силата на моята огнена тръба, нека застане на онова място, където стоеше животното, и аз ще го убия, без да се мръдна от тук.

Излишно е да ви уверявам, че никой не се осмели да прави този опит. Царският син, когото наричаха Серага, пристъпи напред и ми каза:

– Ние вярваме в силата на огнената ви тръба и не се съмняваме, че може да убие и човек така, както уби антилопата, щом като и моят чичо не иска да я изпитва.

Старият негър се докочи от тези думи.

– Не, не – каза живо той. – Ако нашите магьосници пожелаят да я изпитат, нека я изпитат. Това си е тяхна работа. Аз обаче нямам никакво намерение да говоря с огнената тръба. Да отведем тези хора при нашия цар и там, ако някой се усъмни в мощта на тръба та, нека я изпита за собствена сметка.

После се приближи към нас и ни даде известни сведения за хората си и за целта на тяхното пътуване. Той, старият вожд, се наричаше Инфадоу, царят на кукуаните – Тоуала, а Серага беше синът на монарха. Намирали се сред тази равнина случайно, придружавайки царския син в неговия лов.

– Много ли е далече царят? – попитах аз.

– Неговият краал е разположен на три дена оттук отвърна старият вожд.

– Бихте ли ни отвели при него?

– Щом като искате, ще ви отведем.

Направи знак на някои от хората си, които побързаха да поемат не само нашите дребни вещи, но даже и дрехите на Гуд, който, както казахме вече, бе изненадан от негрите, когато се бръснеше.

Поручикът започна да протестира за панталоните си, но старият

вожд каза:

– Нека господарят с подвижните зъби да не се безпокои. Моите хора ще носят дрехите му.

– Но аз не искам да вървя без панталони! – извика Гуд.

Напразно се мъчехме да обясним думите му на стария вожд. Той се задоволяваше да ни повтаря:

– Не, господарят с подвижните зъби да не се безпокои и нека не скрива от очите на своите служители хубавите си бели крака.

През време на този разговор негрите бяха избързали напред, отнасяйки със себе си и панталоните на нещастния Гуд.

– По дяволите тия разбойници! – изрева той. – Откраднаха ми панталоните!...

– Успокойте се, приятелю – каза генуезецът, като се смееше на гнева на Гуд. – Славата, която си спечелихте с челюстите си, с нищо няма да загуби от това. Даже ми се струва, че ще се увеличи още повече. Гледайте какво внушително впечатление правите сега с развяващата се на вятъра риза, с намъкнати на бос крак ботуши и с вашия монокъл!... Уверявам ви, сега сте още по-величествен от преди. И от какво се оплаквате? Чувствайте се щастлив, че ви оставиха ботушите и че се намираме при такъв мек климат, който позволява да се ходи и без панталони.

– По дяволите негрите и моите панталони! – промърмори шеговито Гуд. – Но как ще се представя така на негърския цар?

Глава X ЦАР ТОВАЛА

Водени от негърския вожд и царския син, ние поехме отново по величествения път, който ни бе довел до това място и който продължаваше нататък през планините и равнините, като ставаше все по-широк и по-удобен.

Ту се извиваше над самите скали, посред високите планини, ту се докосваше до дълбоките пропасти, обграден от здрави каменни стени, които предпазваха от нещастен случай, ту се издигаше, ту слизаше надолу, все така удобен и неизменен.

По едно време стигнахме под някаква галерия, изкопана в една голяма скала. Беше дълга към дванадесет метра. Стените ѝ бяха покрити със странни фигури и писмени знаци, които не можехме да разчетем.

– Но това са египетски йероглифи – каза господин Фалконе, след като ги разгледа внимателно. – Ето и ибиси, свещените птици на фараоните, каквито са издълбани върху всички древни паметници на страната на пирамидите и мумиите.

– Мислите ли, че египтяните са стигнали чак до тук? – попита Гуд с недоверчив тон. – Не забравяйте, че се намираме в Южна Африка.

– Не зная. Възможно е преди много и много години някое египетско племе да е преминало континента от север на юг и да е останало да живее тук.

– Хм! Това е малко вероятно.

– Но защо? Нима древните египтяни не са имали точни сведения за черния континент? Тъкмо напротив. Познавали са цялото течение на Нил. Нигер също им е бил познат. А големите езера от вътрешността са им били известни много векове преди европейците да могат да ги видят.

– Това е вярно.

– Да разпитаме стария вожд – казах аз. – Може би ще може да ни обясни нещо.

Приблжих се до Инфадоу и го попитах дали знае кой е построил този хубав път и издълбал галерията.

– Не зная много нещо – отговори негърът. – Зная обаче, че големият път е построен от трудолюбив народ, който е живял по тези места преди нас. Нашите племена са дошли тук преди десет хиляди луни. Харесали са хубавата и плодородна земя и са я завладели с оръжие в ръка.

Аз не мога да ви кажа повече, но ако искате да научите още нещо, ще трябва да се обърнете към нашата магьосница, която е много учена жена.

– Вашият роднина върху цялото царство ли царува?

– Туюала е могъщ и царува над един народ, многоброен като пясъците на пустинята. Когато свиква войниците си за война, перата им покриват безкрайно пространство от страната.

– А защо държи толкова много войници? Вие няма с кого да водите война, тъй като сте защитени от голямата пустиня и от високите планини.

– От север страната е открита и опасността иде оттам. В първите години на нашето поколение трябваше да понесем две кървави войни, една вътрешна и една външна.

– Бунт ли е имало сред вашите племена?

– Да, предизвикан от двамата царски синове. Трябва да знаете, че цар Кафа имаше двама сина близнаци. У нас е обичайно да се убива помалкият от наследниците. Но майката на царя се съжали над момчето, което трябваше да загине, и го изтръгна от палачите, които трябваше да го убият. След това го повери на магьосницата Гагул, която тайно го отгледа. При смъртта на бащата облагодетелствуваният близнак, който се наричаше Имоту, биде провъзгласен за цар. Но тъкмо тогава избухна голямата война, в която царят не можа да вземе участие, тъй като беше ранен през време на лов. Народът започна да шушука против него, още повече че войската ни беше претърпяла известни неуспехи. Магьосницата Гагул се възползува от лошото настроение на племената и смело представи отгледания от нея близнак, като заяви, че той е законният цар. Избухна същински бунт. Цар Имоту, макар и още болен, излезе от двореца да успокои разбунтуваните. Но брат му се спусна върху него, замахна с копие и го уби на място. След това се обяви за цар на кукуаните. Жената на Имоту, научавайки се за смъртта на съпруга си, взе сина си Иньози, който беше тогава на три години, и избяга от царството, като се запъти към голямата пустиня. Какво е станало с тях, никой не знае, но всички смятат, че са умрели сред огнените пясъци.

– Значи, ако това дете бе още живо, щеше да бъде законният цар?

– Да, господарю.

В този миг се обърнах да видя какво правят приятелите ми и с голяма изненада видях Умбапа, който слушаше историята на стария вожд с толкова дълбоко изписано по лицето му удивление, че аз останах учуден.

– Много ли те интересува този разказ – попитах го аз.

– Извънредно много – отговори ми с тайнствен глас.

– Може би си слушал да говорят за Иньози?

– Да.

И без да каже нещо повече, той ми обърна гръб и продължи пътя си.

Вървахме вече няколко часа, водени от стария вожд и неговата свита, и на един завой се оказахме пред многобройна тълпа негри, които вървяха към нас. Всички бяха красиви мъже, здрави и едри на ръст. Имаха големи щитове от волска кожа, дълги копия с широки острия и тежки ножове, окачени на кожени пояси.

Щом ни видяха, свиха бързо редиците и при великолепен ред заеха височините край пътя, така че ни затвориха пътя и биха могли да ни унищожат, ако поискаха.

– Кои са тези негри – попитах стария вожд, – приятели или врагове, с които ще трябва да се бием?

– Войници от моето племе – отвърна вождът. – Бях изпратил вестносец да им съобщи, че пристигаме, и те са дошли да придружат приятелите на своя вожд.

Когато стигнахме сред техните редици, старият Инфадоу вдигна копие и изведнъж като страшен гръм от гърдите на хилядите воини се разнесе царският поздрав: „Коум!“

След това при най-пълен ред те се построиха отново и продължиха пътя си подир нас, за да ни придружат до краала.

Скоро стигнахме в едно африканско село. То беше заградено от всички страни с ров и защитено от висока и здрава ограда. Подвижни мостове, макар и примитивни, служеха за преминаване през рова.

Когато стигнахме във вътрешността, забелязахме, че негрите разбират малко и от благоустройство.

Краалът беше разделен на две от широк и удобен път, засенчен от величествени смокини. Покрай него се изнизваха живописни колиби, отделени една от друга със заградени дворове и градинки.

Туземни жени, привлечени от новата гледка, се стичаха от всички страни и ни поздравяваха с мощни гласове. Забелязах, че чертите на лицата им бяха много по-правилни и физиономиите много по-умни от тези на хотентотите. Гледаха ни с най-голямо учудване. Особено впечатление им правеха краката на Гуд, чийто бял цвят ги възхищаваше.

Инфадоу ни посочи една колиба, в която да се настаним. Около нея имаше малко дворче, а вътре беше покрита със сухи листа. Старият

вожд изказа съжаление, че не може да ни предложи нещо по-хубаво, но ни увери, че ще бъдем достатъчно запазени от слънцето и праха.

Вътре в колибата имаше няколко разперени като люлки кожи, които щяха да ни служат за легла, както и няколко съда, пълни с вода за пиене и миене.

Току-що се настанихме в колибата и няколко негри доведоха един вол, който завчас заклаха и оставиха на наше разположение.

Избрахме най-добрите късове и възложихме на една млада негърка, която бе изпратена да ни прислужва, да ги опече. След това раздадохме остатъците на тълпата, която се беше струпала край оградата.

Щом яденето стана готово, изпратихме да повикат Инфадоу и царския син с молба да дойдат на нашата вечеря. Старият вожд се показва твърде признателен за направената му чест и имаше добро настроение, обаче Серага беше недоволен. Попитахме го на какво се дължи това. Той отговори, че е извънредно уморен от преживяното по пътя и че гори от нетърпение да стигне при баща си. Трябвало да положи грижи и за успокоение на свитата си, която започнала много да се страхува от тайнствената ни сила.

След свършване на вечерята останахме сами и взехме предпазни мерки, за да прекараме нощта спокойно. Не се доверявахме напълно на негрите, които можеха да се възползват от съня ни, за да си направят някоя лоша шега.

Прегледахме внимателно оградата и стените на колибата, за да се уверим в здравината им, после напълнихме всички пушки и решихме да стоим на пост по два часа всеки.

Слънцето още не беше се вдигнало на хоризонта, когато пратениците на стария вожд похлопаха на вратата на колибата, за да ни обадят, че многобройната войска е строена и готова за път.

Скочихме на крака и след няколко минути напуснахме негърското село, поемайки с бързи крачки към Лоо, царския град. Два дни след това при залез слънце влязохме тържествено в столицата на царството.

Градът беше разположен сред равнина, пресечена на две равни части от извънредно хубава река, по дължината на която бяха построени живописни дървени мостове.

Дълбок ров, полунапълнен с бодливи растения, които представляват непреодолими препятствия за босите негърски крака, и здрава дървена стена правеха града неуязвим от външно нападение.

Като забелязаха стария вожд, стражите, които бяха на входната врата, спуснаха подвижните мостове и ние, придружени и предвождани

от многобройните колони на Инфадоу, преминахме голяма част от краа-ла, като привличахме погледите на множество любопитни.

Стигнахме пред голяма колиба с кръгъл покрив и заобиколена от дървена ограда. Старият вожд ни покани да влезем в нея, като ни каза:

– Тази къща е за вас.

– Но кога ще можем да видим царя? – попитах го аз.

– Сега е много късно, а освен това трябва по-напред да го предупредя за вашето присъствие, без което би могъл да се разгневи.

– Лош ли е вашият цар?

– Ще видите утре – ми отвърна вождът, като въздъхна. – Влезте и почивайте спокойно.

Като каза това, той ни поздрави с ръка и се отдалечи, следван от многобройните си воини.

Едва-що влязохме в колибата, при нас дойдоха няколко негри, на-товарени с храни, печени антилопени късове, мед, прясно масло, мляко, плодове и съдове, пълни с бира от сорго или ферментирало просо, която се оказа превъзходна.

Преди да започне да яде, Гуд претършува всички сандъци с надеж-дата да намери панталоните си, но за голямо негово неудоволствие тях ги нямаше.

– По дяволите всички тия негри! – възкликна той, като пръхтеше и въздишаше. – Да не искат да се представя на царя им с боси крака? Та това ще бъде най-голямото неприличие!

– Драги ми приятелю – каза генуезецът, като се усмихваше, – за-почвам да се боя, че вие никога вече няма да можете да ги обуете.

– Какво ви кара да мислите така?

– Предполагам нещо.

– Какво?

– Че тези диваци са предназначили вашите панталони за една много възвишена цел.

– Именно?

– Направили са от тях знаме.

– Знаме! – възкликна Гуд и започна да се смее неудържимо.

– Така предполагам.

– А! Хитреците! Значи ще се върна в моята Англия без панталони?

– Голяма работа! Не ви ли стига честта да ги видите да се развяват над двореца на могъщия кукуански цар?

– Дявол да ви вземе и вас, и глупавите негри, които ми отнеха тази толкова необходима дреха!

– Стига! – казах аз, като поставих пред Гуд едно хубаво парче печено. – Утешете се с тази превъзходна антилопа, която е толкова вкусна, че и на мъртвите би се прияло.

Той прие с удоволствие предложението ми и започна да действа със зъбите толкова усилено, че ние му завидяхме и побързахме да направим същото.

Като завършихме вечерята, която беше придружена от неограничено количество бира, ние се настанихме върху пресните снопчета листа, донесени ни от негрите, които бяха оставени на наше разположение, и заспахме така дълбоко, че лъвовете да заревяха, не биха ни събудили.

Към девет часа на другия ден старият Инфадоду дойде да ни съобщи, че царят е готов да ни приеме. За да не се покажем много любопитни, ние го помолихме да ни почака няколко часа, тъй като искахме и да се понагласим малко. Трябваше да постегнем също така и страшните огнени тръби.

Като се приготвихме, напълнихме внимателно пушките, за да бъдем готови за всяка изненада, и се отправихме към жилището на царя, придружени от група войници.

Царският дворец беше разположен сред града и заемаше доста обширно пространство. В средата се издигаха три големи колиби с извънредно изострени върхове, заобиколени с пръти, по които бяха проснати лъвски кожи.

Пространството между оградата и царските колиби беше заето от множество войници, въоръжени с копия и ножове, стоящи съвсем неподвижно, като бронзови статуи.

Видът на тези отлично построени и дисциплинирани хора, които пазеха пълна тишина, но ни гледаха не съвсем дружелюбно, произведе върху нас известно въздействие и пръстите ни несъзнателно потърсиха спусъците на пушките.

Водени от стария вожд, преминахме през гъстите редици и спряхме пред вратата на най-голямата колиба.

Изведнъж строените сред двора войници се раздвижиха и сториха път на внушителен мъж с орлови пера на глава, завит в блестяща леопардова кожа и следван от Серага, когото вече познавахме, и от някакво малко, грозно, човекоподобно същество, което отначало взехме за маймуна и което бързо се скри в един сенчест ъгъл на колибата.

Този човек беше царят. Той дойде до нас и хвърли на земята кожата, която го покриваше.

Видът на монарха произведе върху нас необикновено впечатление.

Беше извънредно едър, почти гигант. Мускулите му бяха силно развити, херкулесовски. Устните му бяха големи и дебели като на всички негри. Носът му беше сплеснат. Едно от очите му беше съвсем черно и святкаше като въглен, другото обаче липсваше и на мястото му зееше страшна дупка.

Лицето му изразяваше неописуема жестокост.

Гърдите на гиганта бяха предпазени от стара стоманена броня, пристегнатата отстрани с няколко волски опашки – национално украшение на почти всички южноафрикански племена. На врата си носеше голям гердан от злато и скъпоценни камъни, а в дясната ръка размахваше огромно копие.

Царят хвърли поглед на строените сред двора войници и вдигна оръжието, което държеше в ръка. В миг се изправи гора от копия и хиляди гласове извикаха трикратно царския поздрав „Коум!“, като предизвикаха оглушителен и страхотен шум.

Тишината се бе отново възстановила, когато изведнъж биде грубо нарушена. Един войник по невнимание бе изпуснал щита си, който при падането си на земята произведе тъп звук.

Тоуала устреми жестокото си око към несръчния войник и му каза заплашително:

– Излез напред!

Нещастният войник потрепера под черната си кожа и след кратко колебание покорно пристъпи напред, казвайки едва чуто:

– Прости ми, царю. Без да искам, стана.

– Кой си ти, робско куче, и защо позориш войската ми пред тези чужденци? – изрева царят. – Ще платиш с главата си за това.

После се обърна към сина си и го попита:

– Остро ли е копието ти, Серага?

Младият престолонаследник пристъпи напред жестоко усмихнат, докато нещастният войник закриваше лице с двете си ръце, без обаче да направи ни най-малък опит да избяга от страшната съдба, която го очакваше.

Ние бяхме вкаменени от ужас, но не смеехме да се намесим, за да не обърнем гнева на страшния монарх против нас.

– Серага! – изрева царят. – Готов ли си?

– Да – отвърна принцът и размахна оръжието.

– Едно!... Две!... Три!...

Копието се заби в тялото на нещастния негр и той падна на земята, без да изпусне нито звук. Кръв заля гърдите му.

Господин Фалконе направи движение да се спусне напред и да стреля, но аз го задържах навреме, без негрите да забележат това.

– Ти си храбър, сине мой – каза царят, като се обърна към Серага, който изтриваше кръвта от острието на копие то си. – Махнете отгук това робско куче!

Няколко души бързо излязоха от колибата и отнесоха трупа на нещастния войник, а една млада негърка засипа с пясък кръвта, която бе напоила земята.

Когато следите от убийството бяха премахнати и тишината отново се възстанови, свирепият цар се изправи на крака и се обърна към нас, като извика:

– Бледолики! Кои сте вие и от коя далечна страна идвате? Какво търсите тук, при нас?

Аз пристъпих напред развълнувано и казах:

– Ние идваме от много далече, от страната, която е разположена отвъд планините и голямата пустиня. Дойдохме тук да посетим твоето царство. Не знаем дали това ти харесва.

– Вие сте дошли от далече, за да видите много дребно нещо – отвърна ни царят. – На мен не ми е неприятно да ви видя и да ви приема, но знайте, че аз съм господарят на тези земи и че ако пожелаея, бих могъл да ви определя същата участ, която постигна несръчния войник.

Ние знаехме вече твърде много за жестокостта на царя. Като чухме тези думи, по гърба ни сякаш полазиха мравки. Но все пак запазихме спокойствие и пълно хладнокръвие.

– Ти ни заплашваш – казах аз, като го гледах самоуверено. – Нима твоите войници не са ти разказали за нашата сила? Виждал ли си някога такъв човек?

Като казах това, направих знак на Гуд да излезе напред.

– Не – каза царят, като разглеждаше с учудване нашия приятел и издаваше особеното си удивление от монокъла, който бе втикнат в лявата орбита на Гуд.

– Никога не съм виждал човек с толкова бляскаво око, нито с бели крака.

– Сега вярваш ли, че сме надземни същества?

– Още не. Аз не съм видял нищо от вашата необикновена сила.

– Не са ли ти говорили за нашите огнени тръби?

– Да, но аз нищо не съм видял. И ако е вярно, че твоите тръби убиват отдалече, докажи ми това.

– Готов съм да ти докажа.

– Тогава убий човека, който се е облегал ей там, на оградата – ми каза царят, като посочи един негър, който се намираще на сто и петдесет крачки от нас.

– Не! – отвърнах аз решително. – Ние не убиваме хората без причина. Ние сме навикнали да ценим човешкия живот. Накарай да изведат от твоя краал един вол и аз ще го убия, без да се помръдна оттук.

– Ако вашите оръжия не убиват хора, за какво ви са?

– Значи не вярваш, че могат да убиват и войници?

– Не! – каза царят.

– Е добре. Щом като се съмняваш в силата на нашите огнени тръби, заповядай на сина ти да застане на входа на краала и аз ще изпратя огъня срещу него.

– Ти си дързък, чужденецо! – отвърна царят с рязък глас. – Но все пак ми се иска да вярвам, че оръжията ти са силни, и засега ще направя опит само с един вол.

По даден знак неколцина негри изведоха един едър вол към изхода на селото. Аз се обърнах към генуезеца и му казах:

– Този път стреляйте вие, за да не помислят, че само аз и Гуд сме магьосници.

– Имате право – отвърна той. – Аз нямам изкуствена челюст нито монокул, както приятеля ми. Нямам с какво да ги плаша.

Прицели се внимателно във вола, който бавно-бавно се отправяше към изхода на селото.

Дълбока тишина завладя огромния двор. Муха да бръмнеше, щеше да се чуе. Царят, Серага, старият вожд и всички останали войници бяха притаили дъх от страх да не пропуснат удара, и не откъсваха очи от вола и стрелеца.

Господин Фалконе дочака волът да се отдалечи на сто и петдесет метра и след това стреля.

Ударен право в сърцето, волът се повали мъртъв на земята.

Дълъг одобрителен шепот се понесе сред войниците, които бяха удивени от повалянето на грамадното животно.

Приблжих се до монарха, който никак не криеше изненадата си, и му казах студено:

– Ако искаш, можем да опитаме сега дали оръжията ни могат да убият сина ти.

– Не, не! – възкликна царят уплашено.

– Ще бъдеш ли доволен, ако имаш и ти толкова страшно оръжие?

– О, да!... – отвърна той и окото му блестеше от желание. – Ако

можех да имам една огнена тръба като вашите, не бих се страхувал повече от никого.

Взех пушката на Венговел, която бяхме запазили, и му я подадох, като му казах:

– Ето подаръка на белите хора. Но преди това искам да ти покажа, че е също толкова страшна, колкото и нашите. Предупреждавам те обаче, че не трябва да я употребяваш против хората. В противен случай ще те сполети голямо нещастие. А сега кажи да забият едно копие в земята и аз ще ти покажа как това оръжие ще го разбие на парчета.

Заповедта бе веднага изпълнена. Прицелих се много внимателно в копието, за да не би да пропусна удара, и после с едно точно попадение го направих на трески за голямо учудване на царя и цялата му армия.

След това му подадох пушката. Той я пое живо и я постави до себе си.

В този миг грозното същество, което бяхме взели за маймуна и което се беше сгушило в краката на царя, се изправи и показа лицето си.

Едва тогава забелязахме, че не беше маймуна, а зловеща стара вещица, извънредно мършава, със сбръчкана кожа, която ѝ придаваше вид на египетска мумия.

Главата ѝ приличаше на череп на мъртвец и всеки би я взел за такъв, ако не беше на цвят черна, вместо бяла, и ако на мястото на орбитите не се виждаха две малки черни очи, които светеха като въглени.

Страшната вещица пристъпи към царя. Протегна към него извитата си като кука ръка с дълги нокти, сякаш лапа на див звяр, и с дрезгав, неприятен глас, който ни направи необикновено впечатление, извика:

– Слушай, царю!... Слушай, народе!... Небе, земя, живи и мъртви, слушайте всички! Аз съм пророчица...

Думите ѝ бяха изслушани с благоговейно мълчание от царя, вождовете и войската. Като че всички бяха силно изплашени.

Старата вещица продължи след няколкоминутно мълчание:

– Кръв... Кръв... Виждам потоци от кръв... Как силно мирише всичката тази кръв... Но съвсем друго ще стане по тези места. Лешоядите ще крещат от радост и цялата земя ще затрепери. Стара съм, но виждам надалече, чета в книгата на съдбата и съзирам как белият човек идва насам. Нещастие!... Нещастие за нашия народ!... Преди много години белият човек беше нахлул в тези земи и построил големия планински път. После изчезна, но ще се върне, за да завладее отново земите си. А тези трима, които са стигнали дотук, са авангардът на белокожите войски. За какво сте дошли тук, белокожи, вие, които сте толкова умни,

толкова опитни и могъщи? За това ли, което е загубила вашата раса, живяла тук преди години? Отдавна, преди много векове един-единствен белокож се осмели да навлезе сред тези земи, които дедите му бяха изоставили. Но той умря. За неговия труп ли идете? Или за блестящите камъни? Каквото и да бъде, вие ще останете тук, за да не позволим нещастieto да се сгромоляса върху негърския народ.

После се обърна към Умбопа и извика:

– А кой си ти, с кожа подобна на нашата? Ти сигурно не си дошъл да търсиш блестящите камъни, нито жълтия метал... Бих искала да видя кръвта, която тече в жилите ти, и да прочета в сърцето ти, за да узная тайната, която криеш, и загадъчната татуировка, която имаш под колана си.

В този момент старата вещица бе обзета сякаш от епилептичен припадък и падна на земята, като се гърчеше.

Царят изглеждаше изплашен. Сигурно същото беше и с вождовете и войниците му.

Като се посъвзе малко от изненадата, заповяда войниците да минат на редици пред него и да се разотидат. После се обърна към нас и ми каза:

– Бели! Гагул, старата магьосница на нашето племе, произнесе странни слова. Аз се страхувам от вас и трябва да ви убия, понеже магьосницата ме посъветва това.

Погледнах го дръзко и му казах:

– Ако вдигнеш ръка срещу нас, ще те сполети голямо нещастие. Не видя ли как падна волът?

– Царят не е вол – ми отвърна той – и заплахите не ме тревожат.

– Не те заплашвам. Само те предупреждавам.

Гигантът сложи ръка на челото, сякаш искаше да прогони някаква неприятна мисъл, а после добави с променен тон:

– Тази нощ ще имаме голям празник – нощният празник на нашата магьосница Гагул.

– Какво искаш да кажеш? – попитах аз.

– Каня ви да участвувате в тържеството.

– Ще дойдем. Но внимавай, защото ще бъдем готови да осуетим всяко престъпно намерение.

– Няма да предприема срещу вас тази нощ нищо. Утре ще видим какво ще правим с тебе и останалите ти другари.

Разделихме се мълчаливо и се върнах в колибата, следван от моите другари. Излишно е да ви казвам, че всички бяхме замислени върху

лошия развой на нашите приключения и че вечерята ни мина без апетит и веселия.

Глава XI ПРАЗНИКЪТ НА ВЕЩИЦАТА

Едва бяхме привършили тъжната вечеря, когато влезе Инфадоу. Старият вожд ми изглеждаше дълбоко замислен. Отдадох това на заплашителните думи, които царят беше отправил преди малко към нас.

За да се уверя, обърнах се към него и му казах:

– Струва ми се, че вашият цар не заслужава да управлява толкова голям народ като вашия. Сигурен съм, че поданиците му не го обичат. Какво ще кажете?

Вождът ме погледна за миг, без да каже нищо, после проговори:

– Имате право. Той е жесток. Отдавна измъчва народа си. За него няма разлика между най-великите вождове и най-долния роб. И към едните, и към другите се отнася не като към хора, а като към животни. Цялата страна пъшка под неумолимата му ръка. Ако искате да се уверите в жестокостта му, елате тази вечер на празника на вещицата и ще разберете по какъв свиреп начин се отнася с населението на царството.

– Добре – казах аз. – Но защо търпите такъв тиранин? Защо не се разбунтувате и го лишите от власт?

– Но, господарю, не знаете ли, че Серага е законният му наследник? Сърцето на сина е още по-жестоко от това на бащата. Така че народът не би се зарадвал, ако вместо единия дойде другият. Ех, ако беше жив синът на Имоту!

Умбопа, който полека-лека се беше приближил към нас и слушаше с голямо внимание разговора ни, каза изведнъж:

– Откъде знаеш, че младият Инъози е мъртъв? Кажи ми, ако беше жив, би ли могъл да заеме мястото си?

Инфадоу погледна Умбопа малко смутено и му каза строго:

– Кой си ти и защо си позволяваш да прекъсваш разговора на твоите господари?

– Изслушай ме, вожде – каза Умбопа, без да обърне внимание на забележките. – Ти смяташ, че Инъози е мъртъв. Аз обаче ти заявявам, че е жив.

Старият вожд го гледа известно време дълбоко учуден, без да може да проговори, после направи усилие и викна разгневен:

– Не е възможно! Ти лъжеш!

– Аз пък ти казвам, че майката на Инъози не е умряла в пустинята,

както мислят.

– Кой ти каза това?

– Ще научиш по-късно. Сега ще ти кажа само, че когато тя напусна негостоприемния краал и слезе в равнината, срещна няколко ловци, които я отведоха със себе си в страната на зулусите. Там тя можа да отгледа без страх своя син. Разказа му историята на родната му страна и не само му обясни причината на бягството, но даже му вдъхна надежда, че рано или късно ще се качи на трона на баща си. Когато порасна здрав и жизнерадостен, Иньози отиде в страната на белите в очакване на удобния случай да си върне в родната страна и да свали от трона узурпатора.

– Но откъде знаеш всичко това? – попита Инфадоу, чието учудване нямаше граници.

– Погледни добре лицето ми: аз съм Иньози! – отвърна просто нашият служител.

– Ти! – възкликна старият вожд, гледайки недоверчиво към Умбопа.

– Аз – повтори Умбопа твърдо, без да навежда глава под изпитателния поглед на Инфадоу.

– Дай ми само едно доказателство, ако искаш да ти вярвам.

– Познаваш ли свещения знак, който е изрисуван около хълбоците на престолонаследниците на нашия народ?

– Да.

– Какъв е?

– Лазурна змия, татуирана около тялото.

– Гледай!

Като каза това, Умбопа бързо отпусна на земята полата, която опасваше хълбоците му, и показа една лазурна татуировка, представляваща змия.

– Сега вярваш ли това, което ти казах?

Инфадоу разгледа внимателно знака, който опасваше слабините на нашия негър, после падна на колене пред него, проговаряйки с треперещ глас:

– Да, познавам свещената змия, с която се означават наследниците на трона. О, Иньози, ти си моят цар.

– Е добре, чичо – продължи Умбопа. – Ще ми помогнеш ли да се кача на трона на баща ми?

Старият вожд замълча.

– Защо се колебаеш, чичо? – попита Умбопа. – Не знаеш ли, че животът ти е в ръцете на царя и че утре може да загубиш главата си под

ножа на жестоките палачи?

– Зная – отвърна вождът.

– Тогава какво ще стане с Иньози без твоята подкрепа? Щом като трябва да заема престола на баща ми, трябва да действам бързо, за да отстраня и най-малките подозрения. Когато стана цар на този народ, ще запазя за тебе най-високите почести и ще ти дам най-доброто място в двореца.

– Не се колебая повече, Иньози – каза старият вожд. – Аз съм твой и съм готов да се сражавам за твоята победа.

Тогава Иньози се обърна към нас и ни каза благородно:

– А вие, скъпи ми бледолики другари, ще ми помогнете ли с вашите могъщи ръце? Засега нищо не мога да ви предложа в замяна, но ако успея да взема властта, всяко ваше желание ще бъде задоволено.

– Колкото до мен – каза генуезецът, – нямам нужда от никакво възнаграждение. Не съм свикнал да продавам моите услуги. Обаче бих искал да ни помогнеш след това да намерим бедния ми брат.

– Разчитайте на мен, господине.

– А ти разчитай на пушката ми. Ще бъда много доволен да дадем на този нехранимайко онова, което заслужава, и да направим щастлив този беден народ.

– Благодаря, господине.

После Иньози ме погледна и ми каза:

– А ти ще ми помагаш ли със съветите си?

– В това можеш да бъдеш сигурен – отвърнах аз. – Но струва ми се, че не бива да продаваме кожата на мечката, преди да сме я убили.

– Ще видите, че с помощта на чичо ми ще заема трона на моя баща.

– Бъди сигурен, че няма да те изоставим.

– Благодаря – отвърна Иньози. – А какво ще ти дължа после?

– Господин Фалконе говори за себе си и отказва всякакво възнаграждение, тъй като е богат. Но аз съм беден ловец и ще приема всичко, което ми предложиш.

– Какво искаш? Кажй и ще го имаш.

– Аз зная, че в тази страна има много диаманти, които вие не използвате за нищо.

– Вярно е. За нас блестящите камъни нямат никаква стойност.

– Е добре, ще ми дадеш ли от тези диаманти?

– Ще ти подаря всички диаманти, които се намират в царството.

– Скъпи приятели – намеси се Гуд. – Всичко това е великолепно, но как ще постъпиш ти, Умбопа, за да си възвърнеш правата?

– Какво ще ме посъветваш, чичо? – попита Иньози, като се обърна към стария вожд.

– Да почакаме тази нощ – каза Инфадоу.

– Какво мислиш да правиш? – го попита господин Фалконе.

– Ще предизвикаме внезапен бунт веднага след клането, което ще последва празника. Аз ще ида да поговоря с някои от вождовете, мои приятели, ще ги поставя в течение на работата и ще съберем толкова много войска, че ще смажем с един удар привържениците на царя. А през това време бъдете спокойни и си починете малко.

Инфадоу се тъкмеше да си върви, когато дойдоха няколко пратеници на царя, които ни носеха три блестящи стоманени брони, прилични на оная, която бяхме видели на гърба му, както и три саби и три величествени копия.

– Кой ви е правил тези брони? – попитах Инфадоу, когато царските пратеници си отидоха.

– Не мога да ви кажа. Зная само, че са ги употребявали старите ни владетели. Царят има няколко, но ги държи само за себе си, за да се предпазва от вражеските саби и копия.

– А защо ги праща на нас?

– Не зная, може би това означава, че ви уважава много. Облечете тези магически облекла и ще бъдете спасени от всякакъв удар на сабя или копие.

Ние послушахме съвета на стария вожд и намъкнахме здравите брони, после седнахме във от колибата, нетърпеливи да разберем какво ще стане по-нататък.

Луната се появи зад високите планини, цялата равнина се осветяваше, сякаш беше ден. Няколко царски пратеници дойдоха да ни заведат на празника на вещицата Гагул.

Дворът на царските колиби беше изпълнен, както и преди, с множество войници в пълна бойна готовност. Оръжията им блестяха живо под бледите лунни лъчи, а дългите им пера се развяваха от лекия нощен повей.

Преминахме през дългите им мълчаливи и неподвижни редици и седнахме на посоченото ни място, което се намираще пред царската колиба.

Царят никак не се бави. Пристига със стоманената си броня, подобна на нашите, и със златна корона на главата, украсена с шраусови пера. В ръцете си държеше вилообразен бастун.

Престолонаследникът Серага и вещицата Гагул го придружаваха.

– Радвам се, че сте дошли, о, белокожи – каза весело царят. – Аз ще ви покажа след малко такова зрелище, каквото сигурно не сте гледали във вашата страна. Веднага ще дам знак за започване, защото часовете ще бъдат твърде кратки за големия нощен празник.

– Твърде кратки! Твърде кратки! – каза дрезгаво старата магьосница.

После стана, държейки в ръка една вилка, подобна на тази, която имаше царят, и извика остро и продължително.

Около петдесетина стари негърки, най-страшните, които може човек да си представи, се появиха изведнъж посред редиците на войниците. Образуваха голям кръг пред царя и започнаха шеметно да играят под звуците на някакъв инструмент, направен от звънящи камъни, и барабани от издълбани отвътре дървени клони, покрити с кожа.

Скачаха лудо, като че бяха избягали от ада. Изпълняваха някаква пантомима, която не би могла да се опише. Сред многобройните войнишки орди се подхвана тежка и еднообразна песен.

Изведнъж старите вещици се наловиха за ръце и се спуснаха като бурен поток към редиците на войниците. Последните, макар че бяха въоръжени, бързо отстъпиха назад, сякаш се бояха да не бъдат докоснати.

Нешастиците имаха право. Разбрахме, че всеки, който беше пипнат, биваше хващан от другарите си и замъкван пред царя, където няколко палачи го чакаха с големите си ножове, за да отсекаат главата му.

Представете си нашия ужас при тази страхотна кървава гледка! Страхът, който обземаше войниците, започна да обзема и нас. Ние също не бяхме сигурни за живота си.

– Да бягаме! – каза Гуд. – Не мога да гледам такова нещо.

– Невъзможно – отвърнах аз. – Царят може да се разсърди и да хвърли върху нас тези дивачки заедно с палачите.

– Но аз не мога да устоя на такъв позор.

– Най-благоразумното е да не мърдаме отук.

– А ако тези отвратителни вещици дойдат към нас?

– Ще си помогнем с оръжията.

Докато разговаряхме, кръвожадните вещици продължаваха да се спускат сред редовете на войниците, за да избират жертвите си, а царските палачи непрекъснато натрупваха главите.

Изведнъж стана това, от което Гуд се опасяваше. Стариците, след като бяха преминали две дълги войнишки редици, се спуснаха към нас. Страшно беше да ги гледа човек. Косите им бяха разчорлени, очите им светкаха като запалени въглени, от устата им капеше пяна.

Виждайки ги да идат към нас, ние застанахме един до друг, готови да браним живота си с всички сили.

Като стигнаха на няколко крачки от нас, една от тях се отдели от групата и се спусна напред, докосвайки с вилката си Умбопа.

– Ние искаме да видим каква кръв тече в жилите ти... – извика кресливо вещицата. – Познавам те! Ти идеш отдалече, но си роден тук. Хиените жадуват месата ти, както ние жадуваме кръвта ти!

Мигновено двама войника се хвърлиха към Умбопа да го хванат. Ние обаче застанахме отпред, като в същото време аз насочих пушката си към царя и извиках:

– Царю Тоуала, оттегли магьосниците и войниците си, защото няма да ви дадем нашия слуга! Неговия живот ще заплатиш със своя.

В това време господин Фалконе се беше прицелил в Серага, а Гуд в старата Гагул. И тримата бяхме готови да стреляме, ако не изпълнеха веднага искането ми.

Видимо изплашен, царят стана и каза с променен глас:

– Свалете огнените си тръби! Гагул е мъдра и словата ѝ предсказват големи нещастия. Аз би трябвало да се подчиня на желанията ѝ, но не ще наруша законите на гостоприемството и няма да позволя да падне косъм от вашия слуга.

Като каза това, той се обърна и направи знак на войниците, които се бяха настанили зад нас, може би готови да изпълнят някоя тайна заповед, и те се оттеглиха. После продължи:

– Ако желаете, може да се върнете във вашата колиба, тъй като още не съм решил каква ще бъде съдбата ви. Обаче предупреждавам ви, че в часа, когато слънцето ще бъде толкова далече от изток, колкото и от запад, ще се състои танцът на младите девойки и до тогава ще реша какво да правя. А сега вървете да почивате.

Отвърнахме на поздрава му и побързахме да напуснем двореца, изпълнени с безпокойство и ужас.

– Да ги вземе мътната! – викна господин Фалконе, когато се измъкнахме от царския краал. – Не бих могъл да си въобразя по-жестоко зрелище от това, което видяхме тази вечер.

– Глупави излязохме, че не ги накарахме да помиришат малко барут – каза Гуд.

– Би било безумие, което щяхме да заплатим с живота си – отвърнах аз. – Какво искаш да направим с три пушки срещу толкова много въоръжени войници? Само да гръмнем, и биха ни направили на късове.

– За такава паплач ще ни трябват няколко топа.

– И един полк стрелци.

– Обаче и без топове и пушки постигнахме целта си – каза генуезецът.

– Имате право – отвърна Гуд. – Аз бях уверен, че с Умбопа е свършено.

– И че от неговия трон нищо не остана – прибави италианецът. – Драги ми Иньози, добре се отърва.

– Зная, бели хора – отвърна бившият ни слуга. – Уверявам ви, че Иньози никога няма да забрави, че ви дължи живота си.

Когато стигнахме колибата, слънцето вече изгриваше. Прегледахме внимателно двора, да не би да се е скрил някой от палачите на вещицата Гагул. После, бидейки всички твърде много уморени, се разположихме в леглата, като се мъчехме да заспим. Обаче надеждата да успеем беше малка.

Безпокойствията и ужасите, които изпитахме през тази нощ, ни бяха разстроили до такава степен, че не бяхме в състояние да затворим очи нито за миг.

Към девет-десет часа в колибата ни влезе Инфадоу, придружен от няколко вождове, негови приятели, които бяха решили да се борят за победата на Иньози.

Бившият ни слуга ги прие и им разказа последователно различните събития от живота си, за да им докаже, че наистина е синът на убития цар. После, за да ги убеди още по-добре, им показа татуировката, която се намираще около хълбоците му.

Вождовете го изслушаха мълчаливо, но никак не бяха уверени в това, което бяха чули.

– Дайте ни някакъв знак, който да ни покаже, че наистина сте законният наследник на престола, и ние ще ви помогнем да свалите Тоу-ала – заключиха те накрая.

– Не е ли достатъчна татуировката? – попитах аз, като се намесих в разговора им.

– Не, бели господине, не е достатъчна – отвърнаха те.

– А какво искате тогава?

– Някакво доказателство, което да ни покаже, че той наистина е покровителствувал от духовете и от вас.

– Но тази лазурна змия би трябвало достатъчно ясно да ви говори, че той е наистина от царска кръв.

– Вярно е. Но вие още не сте ни казали дали го покровителствувате.

– Това сме готови да ви покажем.
– Как?
– Кажете вие по какъв начин желаете.
– Дайте ни някакво доказателство за силата, с която го покровителствувате.

Ние се намирахме в голямо затруднение. Не знаехме, какво точно искат тези твърдоглави негри. Всички ровехме в мозъците си, за да измислим нещо, когато Гуд каза изведнъж:

– Да, да... О, вождовете ще бъдат задоволени напълно, дори ще потреперят!

– Какво искате да кажете? – го попитахме ние.

– Ще получат едно съвършено ясно доказателство за нашата мощ. Представете си, ще им го даде слънцето.

– Какво говорите, Гуд?

– Тази заран, като гледах малкото календарче, което нося със себе си, прочетох, че днес ще има пълно слънчево затъмнение.

– В колко часа? – попитахме ние.

– В единадесет за страните, разположени южно от екватора.

– Това затъмнение ще ни свърши добра работа – каза генуезецът истински развълнуван.

Погледнах го изненадано и даже малко насмешливо. Никога не съм бил силен по астрономична математика и никак не споделях възторга му, още повече че не вярвах в непогрешимостта на астрономите.

– Драги ми приятелю – казах на Гуд. – Сигурен ли сте, че явлението ще стане тъкмо днес?

– Така казва моят алманах – отвърна ми той.

– А ако астрономите са се излъгали?

– Невъзможно е.

– Искам да вярвам. Но помислете, че ако обявим великото събитие, а то не стане, ще загубим цялата си слава на надземни същества и ще съсипем заедно с нас и Инъози.

– Но защо? – попита Гуд с обичайната си живост. – Алманасите винаги се съставят научно и щом като обявят затъмнение, то неминуемо ще се появи в точно определен час.

– Добре, карай със затъмнението.

Двамата приятели се заеха с някакви изчисления, от които аз не разбирах, и заключиха, че затъмнението трябваше да стане, за мястото, където се намирахме, малко преди пладне. Тогава, давайки вид, че нещо му е хрумнало, Гуд каза на вождовете:

– Ще ви дадем доказателство.

– Кога? – попитаха негрите.

– Още днес – отвърна той. – Искате някакъв необикновен знак? Тогава вдигнете очи към слънцето, което облива небето с огнените си лъчи. След два часа то ще се покрие с черен воал, земята ще потъне в мрак и това ще означава, че този младеж наистина е Иньози, вашият законен цар.

Недоверчива усмивка се появи по устните на негърските вождове.

– Кажете да се скрие слънцето и да настъпи мрак и ние всички, целият народ, ще повярваме във вашата сила и няма повече да се колебаем да признаем Иньози за наш цар.

– Ще имате този знак – прибавих аз.

Вождовете, доволни от думите ми, излязоха мълчаливо заедно с Инфадоу, който изглеждаше извънредно радостен от обещанието ни.

Като останахме сами, Иньози ни каза:

– Благодаря ви, бели приятели. Още един път ще дължа вам престола на моите деди. Разчитайте на вечната ми признателност.

Тъй като приближаваше часът за празника на младите девойки, за които ни беше говорил царят, взехме оръжията си и се отправихме към царския краал заедно с Иньози. Изгледът на обширния двор беше променен. Вместо въоръжени войници този път той гъмжеше от момичета, всички нагиздени и украсени с гривни от злато и слонова кост. В ръцете си държаха големи палмови листа, които грациозно развяваха като ветрила.

Макар и черни, повечето от тях бяха красиви.

Царят ни посрещна твърде сърдечно, сякаш се старееше да забрави това, което бе станало през нощта и което за малко щеше да струва живота на нашия слуга.

– Аз вече ви смятам като синове на моето царство – каза ни той с любезна усмивка.

После вдигна ръце и танците започнаха.

Младите негърки правеха различни движения, като изпълняваха прелестни пантомими и сложни танци, които аз не бих могъл да ви опиша, тъй като от танци разбирам толкова, колкото и от астрономически изследвания. Ще простите това невежество на стария ловец, нали?

Мога да ви кажа само това, че играеха много грациозно и с изнедаваща пъргавина.

След общите танци започнаха поединични, които траеха дълго.

По едно време царят се приближи до нас и ни попита коя танцьорка

ни се вижда най-пъргава и най-красива.

– Онази, която играе пред всичките – отвърнахме ние.

– Имате право – каза царят. – Наистина тя е най-смелата и най-грациозната.

– Може би ще ѝ подарите нещо? – попитах аз.

– Да, ще ѝ направя един подарък, който на вас сигурно няма да се хареса – отговори той.

– Какъв подарък?

– След малко това момиче ще бъде мъртво.

– Мъртво! – възкликнах. – Но това е нечувана жестокост!... Да я убиете, понеже е най-милата и най-красивата!

– Тя ще умре – каза царят решително. – Такъв е нашият обичай. Аз трябва да правя това, което са, правила царете преди мене. Всяка година се принася в жертва на планинските духове най-смелата и най-хубавата танцьорка от царството.

– А не можете ли да я спасите?

– Невъзможно е! Ако я спася, голямо нещастие ще сполети страната ми, както и мене.

– Не вярвайте на тези истории – казах аз.

– И все пак така е. Царят, който седеше на трона) преди мене, се трогна от сълзите на девойката, която беше определена за жертва на планинските духове, и нещастieto го сполетя. Бе убит в разцвета на годините си и синът му не наследи трона. Белокожи, девойката ще умре!

Той даде знак и двама телохранители от царската свита се спуснаха към младата негърка, а тя, не знаейки скръбната съдба, която е очакваше, продължаваше да играе, докато приятелките ѝ я обсипваха с цветя.

Телохранителите се хвърлиха върху нея и хванаха здраво ръцете ѝ.

Едва тогава нещастницата разбра каква страшна участ ѝ е определил царят. Започна да хълца така трогателно, че би развъълнувала даже и хиените, но сърцето на монарха оставаше твърдо като камък.

Войниците, глухи към плача и молбите на девойката, я помъкнаха грубо към царския краал.

– Какво ще правят с тази девойка? – попита генуезецът развъълнувано.

– Готвят се да я убият.

– Аа, това никога няма да позволя, дори ако трябва да се борим с всички царски телохранители!

– Нито аз – отвърнах, като стиснах пушката.

В този момент царят се обърна към сина си и каза:

– Готово ли е копието ти, Серага?

– Да, татко – отвърна престолонаследникът и се усмихна жестоко.

– Бъди готов!

Вещицата Гагул се засмя зловещо.

Виждайки Серага да се приближава към жертвата си с вдигнато копие, аз се спуснах напред и извиках:

– Спрете! Няма да позволим да извършите това престъпление!

Царят подскочи от мястото си и ме погледна заплашително.

– Кой ще ми попречи? – ме попита с гърмящ глас.

– Ние – отвърнах аз, пристъпвайки напред с пушка в ръка.

– За какви се смятате вие, та се противопоставяте на моята воля?

– Ние сме бели хора, синове на културни страни.

– А какво ме интересува мене, че сте бели хора? Аз не се боя от вас.

– Аз пък ти повтарям, че тази девойка няма да бъде убита пред очите ни. Гледай, царю, жестокостта ти обижда даже и небето! Гледай! Слънцето ей сега ще се скрие от очите ти. Мрак ще покрие страната ти. А това значи, че престъплението ти няма да остане ненаказано.

После протегнах ръка към слънцето и извиках с мощен глас:

– Скрый се, слънце!

В този момент аз залагах на последната карта, тъй като, както ви казах, няхах никаква вяра в календара на Гуд и в обявеното от него затъмнение. Гледах неспокойно слънцето, което трябваше да потвърди страхотната ни сила.

Ще се скрие ли слънцето или не? Този въпрос изпълваше мисълта ми. Ако календарът грешеше, бяхме загубени.

Царят ни гледаше със смесено чувство на удивление, страх и съмнение. Но Серага пристъпваше към младата негърка и размахваше заплашително копието си.

Гуд се спусна напред да защити нещастната девойка. Последната, разбирайки, че искаме да я спасим, се вкопчи в краката му, като го молеше да не я изоставя.

В този миг забелязах, че краят на слънцето започна бързо да потъмнява. Сърцето ми радостно затуптя и аз благослових точността на астрономите.

– Гледай, царю! Тъмнините вече заобикалят слънцето!...

Царят вдигна очи и виждайки, че слънцето малко по малко потъмняваше, изпадна в дълбок ужас, който обхвана и всички, които се намираха в краала. Не се чуваше вече никакъв шум. Сякаш бяха вкаменени от страх.

Тъмнината се разпростираше все по-бързо по земята, прогонвайки околните птички. Слънцето продължаваше да гасне.

Изведнъж Серага, обхванат от внезапна ярост, се спусна неочаквано към генуезеца, който се намираше най-близо, и се прицели с копието си.

Италианецът забеляза това навреме и бързо се обърна, насочвайки пушката към нападателя. Чу се гърмеж и наследникът на Тоуала падна мъртъв на земята.

При този внезапен изстрел произлезе неописуемо безредие. Танцьорките и целият останал народ, който се беше струпал в царския краал, се спуснаха да бягат презглава.

Ние се възползувахме от суматохата, за да избягаме колкото може по-бързо, преди войниците да помислят да се спуснат върху нас и да им платим скъпо смелостта си.

Използувайки тъмнината, напуснахме двореца и се отправихме към лагера на Инфадоу, за да се поставим под покровителството на многобройните войски, които той бе събрал, та да свали кръвожадния монарх и да постави на негово място нашия бивш служител, славния Иньози.

Глава XII ВОЙНАТА

Слънчевото затъмнение завършваше, когато стигнахме до Лоо, където бяха събрани привържениците на Иньози. След небесното явление те вече не се съмняваха в царския произход на бившия ни служител и в нашата необикновена мощ.

Лагерът, който бяха избрали, се намиреше на един скалист хълм с форма на конска подкова. Това беше същинска естествена крепост и наблюдателница, тъй като от там равнината се виждаше като на длан.

Извънредно стръмен и защитен от огромни скали отстрани, хълмът беше уязвим само по средата и в задната част. Но негрите вече бяха успели да издигнат на тези места яки стени и високи, непревземаеми валове.

Със задоволство установихме, че привържениците на Иньози бяха твърде много. Тъй като Инфадоу беше най-известният вожд в царството, лесно беше успял да събере под знамената си всички приятели и всички недоволни от царя.

Щом ни забеляза, че пристигаме, задъхани от дългия бяг, старият вожд побърза да ни посрещне. Попита ни какво е станало с царския крал, тъй като бяха чули гърмежи от пушката на господин Фалконе.

– Съвсем просто нещо – казах аз, – но ще бъде много полезно за въстанието. Убихме престолонаследника.

– Кого, Сарага... – възкликна Инфадоу.

– Искаше да убие един от моите приятели и той го превари, като пусна огън от огнената си тръба.

– А защо искаше да убие твоя приятел?

– Защото решихме да му попречим да убие най-добрата и най-красивата девойка в царството.

– А царят какво направи?

– Остана неподвижен от ужас. После не знаем какво е станало, тъй като решихме да използваме тъмнината и бъркотията, за да избягаме.

– Показали сте се твърде смели – каза ми старият вожд. – Чудя се, че още сте живи.

– Е – казах аз. – Не бихме се оставили да ни заколят като кози.

– Смъртта на Сарага ще улесни нашите планове.

– Вярваш ли?

– Да, защото населението ще се бои от вас и като знае, че вие подкрепяте Иньози, без колебание ще застане на наша страна.

– Но царят няма да се предаде така лесно.

– О, не! – възкликна вождът. – Тоуала е жесток, но безстрашен и ще се бори до последна капка кръв.

– Надявате ли се да победим?

– Да. Вече всички се готвят да признаят Иньози за цар на нашата страна.

– Много ли са вашите хора?

– Да и всички са изпитани храбреци Най-смелите и най-известните вождове са вече на страната на племенника ми. Елате, Иньози се готви да говори на войниците.

Наистина бившият ни служител се беше покачил на един камък сред лагера и вече бе започнал да говори на струпаните около него войници и вождове.

С жив, картинен език, на който не липсваше известна възвишеност, той говореше звучно, като се стараеше да убеди кукуаните, че той е законният цар, че през неговото царуване милосърдието и справедливостта няма да бъдат празни думи, че никога вече няма да видят жестокостта на Тоуала и че ще стори всичко необходимо, за да направи народа си истински щастлив.

Красноречието му, наистина необикновено за един негър, превъзходният му вид и особено нашето присъствие, което обещаваше истинска подкрепа на бъдещия цар, имаха пълен успех сред множеството войскари, които Инфадоу бе събрал.

Когато Иньози свърши, за миг настана тишина. После от гърдите на присъстващите се изтръгна мощен поздрав:

– Коум!...

Войските поздравяваха бъдещия си цар.

Редиците се разкъсаха и започнахме бърза подготовка за решителния бой. Бяхме сигурни, че Тоуала няма да ни остави на мира за дълго.

На най-безстрашните вождове бяха поверени най-опасните постове. Множество разузнавачи бяха изпратени в равнината, която се простираше наоколо, за да ни предупредят навреме за приближаването на враговете. Навсякъде бяха поставени верни стражи, за да избегнем всяка изненада.

Тези подготвителни работи запълниха целия ден. Привечер ни предложиха една колиба, която бе построена сред лагера.

Представете си изненадата ни и радостта на Гуд, когато там

намерихме багажа, който бяхме поверили на свитата на Инфадоу, преди да потеглим за царския краал... Прословутите панталони, за които нашият приятел толкова много съжаляваше, най-после бяха открити.

Оставям на вас да отгатнете с каква бързина ги обу. По този начин кукуаните се лишиха завинаги от удоволствието да гледат белите му крака. Инфадоу, който настояваше да не ги покрива, боейки, се, че така ще загуби голяма част от славата си, се опита да го събуе отново. Но Гуд оставаше неумолим.

Три-четири часа след като бяхме легнали, стражите ни събудиха.

Предполагахме, че войските на Тоуала са излезли вече от краала. Повикахме един от вождовете, който в този момент минаваше пред колибата, и го попитахме защо лагерът е в тревога.

– Нека белите хора се приготвят да се сражават – ни отвърна той.

– Къде е неприятелят?

– Три колони са излезли от царския краал и се приближават към нашите позиции.

– Колко войници броят?

– Толкова много, че покриват голяма част от равнината.

Аз бързо се облякох и приготвих пушката, но генуезецът не бърза-ше толкова. Беше намислил да се нагласи в хубав туземен костюм, който му подарил Инфадоу.

Костюмът се състоеше от казака, направена от величествена леопардова кожа; диадема от прекрасни щраусови пера, отличителен знак на великите кукуански вождове колан от опашка на бял вол и чифт космати кози цървули.

Освен пушката имаше и тежка секира, и желязна тояга с остри върхове. Живописният му костюм удвояваше красотата на италианеца.

Гуд обаче беше извънредно смешен със стоманената ризница, която покриваше и част от фамозните му панталони, с перата на шапката си, с монокъла в орбитата и с ботушите си, които бяха вече в окаяно състояние след толкова изминат път.

Излязохме навън и намерихме Инъози и Инфадоу и двамата облечени като господин Фалконе. Те събираха войската, за да я разположат откъм източната страна на хълма, където трябваше да се развие кървавото сражение.

Врагът премина равнината и стигна на петстотин крачки от хълма. Разположи се в боен ред. При първите лъчи на слънцето пред нас блесна гора от копия. Сред всички тези батальони се движеше Тоуала с блестяща стоманена броня и шлем на главата, покрит с черни пера.

Веднаха разбрахме, че по броя на войниците ние, не бяхме по-силни. Но се доверихме на нашите огнени тръби, които при майсторско използване лесно биха всели ужас сред редовете на врага.

Гуд и генуезецът застанаха на първата линия, а аз се оттеглих на върха на една скала, от която можех да наблюдавам цялото бойно поле, да следя всички фази на сражението и да откривам огън по най-заstraшените пунктове.

Наистина аз не изпитвах никаква омраза към негрите, които жестокият монарх се готвеше да хвърли срещу нас. Но трябваше да убиваме, за да не бъдем убити.

Нападението на неприятеля беше страхотно. Вражеските орди, окуражавани от гръмкия глас на херкулесовския си цар, се хвърлиха върху нас с такъв устрем, че първите ни редици бяха пометени за миг. Обаче Иньози, господин Фалконе и Гуд веднага им се притекоха на помощ с войските на Инфадоу и завързаха кървава битка.

Борбата ставаше страхотна. От двете страни се биеха като разярени лъвове. Ни едните, ни другите отстъпваха бойното поле, макар че убитите и ранените ставаха все повече и повече и обливаха с кръви склона на височината.

Виждайки, че на следния миг ще бъда обграден, аз слязох от скалата и започнах да стрелям на всички страни, за да си пробия път. Изведнъж един грамаден негър, вероятно вожд, ако се съди по перата, които украсяваха главата му, се спусна към мен с такава ярост, та аз помислих, че е настанал сетният ми час.

Бърз като стрела се хвърлих на земята ѝ негърът, както се беше засилил, не можа да се спре и се строполи на няколко крачки зад мене.

На следния миг бях вече на крака. Сграбчих пистолета си и бях готов да го изпразня в гърдите му, обаче силен удар по главата ме повали зашеметен на земята...

Полъхнат от неочаквана свежест, отворих очи и видях Гуд, безпокойно преведен над мене със съд за вода в ръка.

– Как си, храбрецо? – попита ме той.

– Няма нищо лошо. Малко съм зашеметен, това е всичко – отвърнах. – Как се развива борбата?

– Чудесно! Засилихме се по всички линии.

Вече се поздравявахме с бързия и лесен успех, когато дойде при нас Инфадоу, който беше научил за случката с мене.

– Засега сме победители – каза ми той, след като се осведоми за състоянието ми. – Но не мислете, че Тоуала няма да се върне. Преди да

напрегне всички сили, иска да разбере какво поведение ще държим ние.

– Елате, господа. Ще обсъждаме положението.

Отправихме се към края на хълма, където бе станал боят, и видяхме, че войските на Тоуала се преустройваха в равнината, готвейки се да подновят нападението, което може би щеше да бъде още по-кърваво.

Като се събраха около него главните вождове, Инфадоу се обърна към нас и към Иньози и каза:

– Бели хора, царю мой, обсъдете и решете какво трябва да предприемем.

– Тази вечер или най-късно утре нашите хранителни припаси ще се свършат. Единственото изворче, което се намира сред лагера, едва стига да утоли жаждата на нашите войници. Ако не предприемем решително нападение, излагаме се на опасността да видим войската ни омаломощена от глад и жажда. А в това време войниците на Тоуала могат да получат силни подкрепления от нови, невлизали в бой колони.

– Какво ще кажете при това положение?

Иньози се обърна към мен:

– Нека пръв говори великият бял ловец!

При тази покана аз взех думата.

– Не се боя от враговете – казах. – Даже нещо повече, те се боят от нас. При обстановката, в която се намираме, не е разумно да чакаме да се понижи бойният дух на нашите войници. В този момент, горди от постигнатия успех и изпълнени с вяра в правотата на делото, за което се бият, без много молби ще се хвърлят отново в борбата. Ако пък чакаме до утре, ще се изтощят от умора и глад и ще бъдат обезсърчени от подкрепленията, които Тоуала сигурно ще получи. Преди да оставим на нашите храбри воители време да се разколебават, а на Тоуала – да действуват, да слезем към Лоо, да нападнем с всички сили обезкуражените войски на царя и да ги обърнем в бягство към краала.

Дълбока тишина посрещна войнствената реч на един съвсем миролюбив човек.

Миг след това Иньози, потънал в мисли, вдигна глава и каза:

– Белият ловец говори добре и мисли добре. Скъпи приятели, да се преустроим, да нападнем с всички сили врага и тази вечер ще можем да спим в краала на Тоуала.

След тези думи веднага биде съставен план за нападение. Войските на Инфадоу, гризите, които бяха най-безстрашните кукуански борци, бяха разположени на първа линия под заповедите на господин Фалконе със задачата да заемат централната теснина на хълма.

Те трябваше да посрещнат първия удар. Ние слязохме от страни на хълма, за да атакуваме левия фланг на Тоуаловите орди.

Заповедите бързо бяха изпълнени. Гризите, горди от определеното им място, се спуснаха смело в боен ред, без да се колебаят нито за миг, макар и да знаеха, че отиват на смърт.

Поделенията на негрите от племето биволи бяха поставени под заповедите на Инъози и на мене.

Инфадоу, който като стар вожд знаеше колко голямо значение има за духа на войниците една насърчителна дума, направи преглед на войските, преди да заемат определените им позиции, като подчертаваше честта, която им правя, решавайки да се бия заедно с тях.

– Вождове и войници! – викна тогава Инфадоу. – Освен белия човек с вас ще се бие и вашият цар. Покажете се храбри и достойни за тази чест.

Сред войските се понесе дълго, нестихващо „Коум!“.

Едва ли някога римски император е получавал подобен поздрав от гладиаторите, които са отивали да се бият.

Инъози отвърна на поздрава с вдигане на бойното копие. След това войските на гризите преминаха пред него в три редици, всяка от по хиляда души.

Втора група премина също като първата в три редици и се отправи към позициите си, без ни най-малко да изрази страх от смъртта, срещу която отива. Напротив, всички бяха истински възторжени.

– Тези негри са прекрасни – ми каза Гуд, който стоеше до мене. – С такива хора можем да направим много нещо.

– Но и Тоуаловите войници са безстрашни – отвърнах аз.

– Зная, но се боят от огнените ни тръби. С нашето присъствие ние заместваем хиляди хора.

– Преди, но не сега.

– Защо? – попита ме изумен.

– Защото нашата слава малко намаля.

– Как така?

– Поради вашите панталони.

– Лъжеш се.

– Никак. Босите ви крака имаха тайнствено обаяние над негрите. А сега те съжаляват, че сте ги закрили.

– Ако е въпросът да спечелим битката, ще ги сваля веднага – каза Гуд, като се усмихна.

– Излишно е. Мисля, че все пак ще бъдат достатъчни изкуствената

ви челюст и монокълтът.

– По-скоро пушките ни.

В този миг сред равнината се чува страхотни ви кове.

– Битката скоро ще започне – каза Гуд. – Да вземем местата си.

Когато стигнахме до края на платото, гризите вече бяха слезли на половината от хълма. Това смело придвижване беше предизвикало живо вълнение в лагера на Тоуала.

Вражеските полкове бързо се преустроиха и се понесоха напред, за да пресрещнат нашите.

Гризите стигнаха на изхода на конската подкова и вместо да навлязат в равнината, се струпаха в теснината, където зачакаха атаката. Не искаха да избързат, преди останалите части да заемат местата си.

Войниците на Тоуала разбраха, че пред тях е най-смелото племе на страната – гризите. Като ги видяха да се построяват в подножието на хълма, те се спряха, заловиха се за щитовете и наведоха копията.

Скоро след това един вожд с щраусови пера на главата пристъпи напред и даде нареждания с гръмки викове.

Войските на Тоуала тръгнаха да атакуват нашите гризи. Последните оставаха безчувствени и не обръщаха внимание на множеството стрели, които се сипеха върху тях. Но когато нападателите стигнаха на четиридесет крачки, нашите храбреци по знак на Инфадоу и генуезеца наведоха копията и се спуснаха напред като ураган, викайки с всички сили.

Чу се страхотен трясък, сякаш два влака се бяха сблъскали при пълна скорост. Копията блеснаха във въздуха и миг след това се забиха в гърдите на неприятелите.

Гризите, макар и по-малобройни, водеха борба на живот или смърт.

Схватката продължи десет минути. Враговете прииждаха, огъваха се, отстъпваха, като оставяха бойното поле покрито с трупове. После се връщаха с растяща ярост, като се биеха с копия, тояги и брадви.

Най-после гризите се спуснаха в последна атака. Враговете, безсилни вече да устояват, обърнаха гръб и се спуснаха да бягат.

Победата беше спечелена. Но на каква цена! Една трета от гризите лежах на бойното поле, страшно обезобразени и окървавени.

За щастие господин Фалконе бе излязъл здрав и читав от тази каспаница. Перата му гордо се развяваха от вятъра. Спасението му беше истинско чудо при тази кървава среща.

Докато гризите се престрояваха, за да преминат в настъпление, нашите части побързаха да слязат от хълма и да ги подкрепят.

Скоро нова колона от войската на Тоуала се понесе напред и се

хвърли върху гризите. Последните ги пропуснаха да се приближат на четиридесет крачки, както бяха направили и преди, после се спуснаха отчаяно върху им. Втората битка излезе също така кървава, но и също така победоносна.

Войските на Тоуала, съставени предимно от млади негри, които се биеха за първи път, не бяха в състояние да издържат атаката на ветераните. След кратка схватка редиците им се огънаха в безредие въпреки виковете и заплахите на вождовете.

И тази битка с три пъти по-многоброен неприятел струваше на гризите страхотни жертви. Броят им вече бе извънредно малък. Въпреки това те се спуснаха живо подир бегълците и превзеха едно укрепление.

В този момент още един път видях да се веят перата на господин Фалконе и на Инфадю и въздъгнах с облекчение.

Борбата продължаваше. Тоуала имаше нови подкрепления, които вече се придвижваха напред с намерение да отмъстят за първите две поражения.

Този път битката не беше по-малко кървава. Но сега вече и ние участвувахме в нея и присъствието на Иньози беше достатъчно да вдъхне още повече смелост в разгорещените войски.

Изпълнени с нетърпение да свършим по-скоро и да стигнем до стени на краала, спуснахме се бързо в равнината, за да ударим крилата на Тоуаловите войски. Всички бяхме напрегнати и правехме върховни усилия.

Когато Иньози видя, че врагът стръвно напада гризите от всички страни и че те вече ще отстъпят пред огромното числено превъзходство, вдигна бойното си копие и извика гръмогласно:

– Напред, храбри ми биволи!

Войниците, които носеха това име, понеже поясите им бяха направени от биволски опашки, нададоха бойни викове и се спуснаха като един на помощ на гризите.

Не бих могъл да опиша борбата по-нататък. Стори ми се, че земята се разтърсва, толкова страхотно бе сблъскването на тия човешки маси. Яростно звънтене на оръжия и страхотни, оглушителни викове, хората падаха на цели групи под ударите на копия и тояги.

Не знам как бях попаднал до господин Фалконе и стрелях отчаяно, засипвайки вражеските редици с адски огън.

Изстрелите ми ставаха все по-чести и по-чести. Но какво можеше да направят те срещу неизброимото множество? Шумът беше толкова силен, че гърмежите не се чуваха. Това беше истинско нещастие, тъй

като аз разчитах повече на гърмежа, отколкото на куршумите, като се надявах да изплаша врага.

Сред тази бъркотия Инфадоу запазваше удвително спокойствие. Сякаш правеше обикновен преглед на войските, а не се намираше сред кървава сеч.

Издаваше заповеди със спокоен глас, насърчаваше ту едни, ту други и пращаше помощ на най-заплашените места.

При всеки изстрел го виждах все по-навътре сред сражаващите се, а редом с него – господин Фалконе, който се биеше като лъв.

Перата на генуезеца бяха разпилени от копията на врага. Черните му коси, освободени от диадемата, се развяваха волно на вятъра.

Ръстът и силата му се налагаха на всички и никой не се осмеляваше да излезе насреща му. Той използваше това, за да отблъсква атаките. Всички се бояха от него убедени, че ще бъдат убити, ако дръзнат да го нападнат.

Най-послед, след една последна и още по-кървава схватка, от ляво и дясно прокълняха оглушителни викове. Нашите крила ни идеха на помощ, нападайки във фланг Тоуаловите войски.

Последните, намирайки се в конската подкова, образувана от хълма, където бяха повели бой, не можеха да устоят на новите противници, които се хвърлиха върху им от всички страни, като им нанасяха непрекъснато удари с копия и брадви. Разколебах се и миг след това се пръснаха в паническо бягство.

– Напред, юнаци... – чу се гласът на Иньози. – Още малко и победата е наша!

При зова на младия цар всички се спуснаха върху вражеската войска и я атакуваха с неудържим устрем.

Противниковите редици бяха разкъсани. Не устояха на последния удар и отстъпиха след кратка и безполезна съпротива.

Битката завършваше сред потоци от кръв. Цялата равнина беше покрита с трупове на убити, с ранени и бегълци. Но колко големи загуби струваше това и на нас! От два полка гризи, които решиха изхода на борбата, бяха останали живи едва деветдесет души.

– Юнаци! – извика Инфадоу, като видя, че последните Тоуалови войници избягаха към равнината. – Вие сте герои. Никога няма да се забрави храбростта, която показахте през този славен ден!

После се обърна към господин Фалконе, който по чудо се бе спасил сред тази сеч, и му каза:

– Ти си велик човек! Виждал съм смели воини, но такива като тебе

не бях виждал!...

Глава XIII СМЪРТЕН ДВУБОЙ

Нямаше време за губене! Ако искахме да попречим на Тоуала да престои войските си и да получи нови подкрепления, трябваше веднага да тръгнем за Лоо и да нападнем царския краал. В противен случай можехме да изгубим плодовете на победата.

Всички бяха уморени и гладни. Войските бяха понесли страшни загуби, но въпреки това потеглихме напред, след като отделихме известни части да се грижат за ранените.

Аз и господин Фалконе се готвехме да застанем начело на колоната, когато ни съобщиха, че са намерили Гуд на дъното на урвата, сериозно ранен. Боейки се, че нашият приятел е пострадал много, отидохме бързо при него.

Той лежеше на носилка. Беше силно преbledнял, изнурен, с разкъсани дрехи. Лицето му беше подуто, а единият крак – ударен с бравда.

– Какво ви се случи? – попитах го бързо.

– Една неприятност, която за малко не ме прати на оня свят – отвърна усмихнато Гуд. – Ако не беше бронята, нямаше вече да съм между живите.

– Как стана това? – попита генуезецът.

– С две думи, ето как: бях повалил един неприятелски вожд, един дявол, който ми създаде доста работа. Сметнах, че е вече мъртъв, и поех надолу по хълма. Но изведнъж проклетникът се хвърли предателски отгоре ми.

Лисицата съвсем не беше умряла, но беше прибягнала до тази хитрина, за да ме нападне в гръб. Изненадан, няхах време да се отбранявам. Получих един бравден удар, който за щастие засегна крака, вместо да ми разбие главата. После с всичка сила ме блъсна надолу и аз се оказах на дъното на пропастта. Как съм останал жив, не зная, но съм сигурен, че без стоманената броня нямаше да отърва пътуването до оня свят.

– А кукуана убихте ли го? – попитах аз.

– Не – отвърна Гуд. – След като ме блъсна в пропастта, избяга като заек и вероятно още е жив. Но ако ми падне, скъпо ще плати предателството.

После попита с по-друг тон:

– Значи, победители сме?

– По цялата линия – отвърна господин Фалконе. – След половин час ще превземем и царския краал. Почивайте спокойно и не се бойте за нас.

Оставихме го, за да не пропуснем случая да вземем участие в атаката на краала, и настигнахме Иньози и Инфадоу, които бяха застанали начело на войските.

Входовете на Лоо бяха в ръцете на Тоуаловите войски. Подвижните мостове бяха вече вдигнати. Обаче ние бяхме сигурни, че няма да срещнем голяма съпротива. Противникът беше силно разстроен и с понижен дух след толкова кървави загуби.

От един пленен противников вожд научихме, че свирепият монарх се бе укрепил в колибите си, решен да се съпротивява докрай, но че войниците му бяха повече склонни да го напуснат, отколкото да го защитават, тъй като смятаха вече излишна всякаква съпротива.

В желанието си да избегне по-нататъшно проливане на кръв Иньози изпрати вестители на всички входове, които да съобщят, че ще бъде пощаден животът на ония, които се предадат.

Шумни възклицания ни подсказаха, че глашатаите бяха постигнали целта си. Малко след това петте подвижни моста се спуснаха и ние влязохме в Лоо с голяма предпазливост, за да не попаднем в капан.

Страховете ни бяха напразни. Войските на Тоуала сложиха оръжие и побързаха да се побратимят с нашите, като поздравяваха новия си цар Иньози.

Изкачихме се на възвишенията на царския краал и видяхме, че последните верни на монарха бързо се разбягват, за да не бъдат напразно убити. Дворецът беше съвсем пуст. Пълна тишина цареше навсякъде, даже и вътре в колибите.

– Дали не е избягал и Тоуала? – попита господин Фалконе, като се обърна към Иньози.

– Не вярвам – отвърна царят. – Тоуала е твърде храбър, за да обърне гръб на врага.

– Ще се бие ли с нас?

– Да, но без надежда да остане жив.

– Ще го убиеш ли?

– Когато един цар загуби войната, убиват го – отвърна Иньози. – Такъв е обичаят ни.

– Кой ще го убие?

– Човекът, когото той избере за двубоя.

– Не те разбирам.

– Тоуала има право да избере човека, който трябва да го убие, и ще се сражава с него, додето има сили.

– А ако Тоуала излезе победител?

– Ще трябва да избере втори, трети, четвърти... И десет души да убие, в края на краищата ще бъде убит и той. Не може да издържи кой знае колко дълго.

– А ако избере тебе? – попита господин Фалконе.

– Ще трябва да приема предизвикателството. Уверявам те, че няма да се поколебая да премеря силите си с убицеца на баща ми.

– Тоуала е силен като бик – казах аз. – Ще бъде опасен противник.

– Зная го – отвърна Инъози. – Но аз съм готов да изпитам жребия си.

– Ако те оставя да се биеш – каза генуезецът с тайнствен глас.

– Какво искате да кажете? – попита Инъози.

– Ще научите по-късно. А... Ето Тотуала и неговия зъл гений!

Победеният цар беше само на няколко крачки от нас. Седеше пред вратата на царската колиба под гъстата сянка на едно дърво. Бе оборил глава на гърдите си. Погледът му беше мрачен и заплашителен. Оръжи-ята лежах в краката му. До него, сгушена като звяр, седеше вещицата Гагул.

При вида на гордия воин, доведен до такова положение, сърцето ми се изпълни със състрадание.

Всички го бяха напуснали, даже роднините му, жените му, както и придворните му хора. Хилядите войници, които допреди няколко часа му се подчиняваха и трепереха от него и които проливаха безстрашно кръвта си за него, го бяха оставили сам пред нещастната му съдба.

Само старата вещица, неговият дух покровител, му бе останала вяр-на в нещастieto, готова да сподели жестокия му жребий.

Когато стигнахме близо до него, Гагул скочи пъргаво, започна да ни обсипва с проклетия и заплахи за страшни мъчения на другия свят. Ние обаче не й обърнахме внимание и я оставихме да крещи колкото си ще.

Като видя Инъози на няколко крачки от себе си, победеният цар вдигна глава и устреми в щастливия си съперник мрачен и жесток поглед, сякаш искаше да го унищожи с огъня на очите си. После каза с дъл-бока горчивина:

– Поздравявам новия цар!... Тебе, който ядеше от хляба ми и се радваше на моето гостоприемство и който отвърна с предателство на великодушieto ми, подпомогнат от вероломното магическо изкуство на

белите хора. Кажете какъв ще бъде моят край?

– Какъвто беше краят на баща ми – отвърна строго Иньози.

– Добре, готов съм. Тоуала не се бои от смъртта. Но знаеш ли, че мен се пада правото да избира противника си и да загине в бой с него?

– Няма да ти отнема това право.

– Предупреждавам те, че ще се защитавам като лъв. Чувствувам силна жажда за кръв.

– Все едно. С мене ли ще искаш да се биеш?

– Не – каза Тоуала, като скочи изведнъж.

Свирепият му поглед зашари сред редиците ни и за миг се спря върху мене. При мисълта за тази чест, която ни най-малко не бих желал, почувствувах тръпки по тялото.

Не бях страхливец, но не ми се щеше да се бия с този човек, надарен с херкулесова сила и разярен от нещастieto, което го бе сполетяло. Но ако ме беше избрал, не бих могъл да откажа, без да загубя славата, на която се радвах сред кукуанските войници. Струваше ми се, че вече студеното желязо на бравата се докосва до врата ми и главата ми се търкаля по земята, когато мрачният поглед на победения цар се спря упорито на господин Фалконе.

– Ти уби сина ми – каза той, – единствения ми син. Излез от редиците и да видим дали ще победиш бащата така лесно, както победи детето.

– Не – каза Иньози. – Ти не ще се биеш с белия човек.

– Използувам правото си.

– Той не принадлежи на нашия народ.

– Но се би срещу мене. Ако се страхува, да не говорим повече за това – каза Тоуала предизвикателно.

Господин Фалконе разбра. Кръвта нахлу в главата му при тази обida.

– Ако смяташ, че се страхувам от тебе, тиранино – викна раздражено той, – лъжеш се!

– Господин Фалконе – казах аз, – не рискувайте живота си срещу този побеснял човек. Той няма нужда да се уверява в смелостта ви, тъй като знае, така както знаят и всички останали, че за вас страхът е нещо непознато.

– Ще се бия – повтори решително генуезецът.

– Не, скъпи приятелю – каза Иньози. – Ако ти се случи някое нещастие, не бих могъл да се утеша никога и бих плакал много. Остави тази работа за някой от вождовете или пък за мене.

– По този въпрос не отстъпвам – отвърна генуезецът упорито. – Не се страхувам от Тоуала и тъй като той казва обратното, ще го убия, за да се увери.

– Добре тогава, бели брате – съгласи се Инъози. – Ще се биеш за право дело и ще победиш. Тоуала. Ето противника ти: той те чака, за да те убие.

Бившият цар скочи изведнъж и грабна оръжията си. Те се състояха от една бойна брадва и от един тежък широк нож, с който може с един замах да се отреже човешка глава.

Генуезецът, въоръжен по същия начин, излезе напред, очаквайки противника си.

Двамата бойци се гледаха няколко мига с вдигнати над глава брад-ви. После Тоуала пристъпи напред, предприемайки едно престорено нападение.

Генуезецът не се помръдна.

– Внимавай! – викна бившият цар. – Ще те разреже на две.

Презрителна усмивка се появи по устните на господин Фалконе:

– Струва ми се, че ти ще паднеш. Изведнъж той се спусна напред с устрем на тигър и замахна така силно, че би разрежал даже и скала. Но едрият негър се отдръпна, бърз като светкавица, и избягна удара.

Увлечен от устрема, генуезецът загуби равновесие след толкова силния замах. Помислихме, че е загубен, и от гърдите ни се изтръгна вик на безкраен ужас, когато видяхме, че Тоуала се спуска върху него, за да разбие черепа му, преди да се е изправил на крака.

Брадвата на африканеца се спусна бързо, но генуезецът бе чул виковете ни и инстинктивно се бе хвърлил настрана, вдигайки оръжието си, за да се предварди.

Това движение спаси главата му, но брадвата на противника се хлъзна отстрани и удари рамото му. Кървава струя бликна от раната.

Обаче ударът не беше много тежък и нашият другар отново бе на поста си. Миг след това той атакува негъра с нови сили, размахвайки брадвата страхотно.

Разкъсали редиците, ние бяхме образували около двамата широк кръг, за да не пропуснем и най-малката подробност от този смъртен двубой.

Даже Гуд бе накарал да го пренесат тук и се бе настанил до мене. Той беше твърде бледен, изпълнен със страх за приятеля ни. Би казал човек, че съвсем е притаил дъх.

Виждайки, че господин Фалконе въпреки получената рана напада

усилено гиганта, Гуд започна да вика:

– Напред, смели приятелю! Не го оставяйте да поема дъх! С един удар – долу!

Господин Фалконе нямаше нужда от това насърчение. Продължаваше да напада негъра, като го принуждаваше да отстъпва назад, където го очакваше смъртоносният удар.

Пред такава стихия Тоуала започваше да губи самоувереността и спокойствието си. Отблъсваше ударите непрестанно, но нямаше възможност да отвърне – толкова често се сипеха те.

Изведнъж той се олюля. Извика ужасен. Бравдата на генуезеца бе разсекла стоманената броня. От гърдите му рукна кървава струя.

Възторжени викове прокъртяха сред редиците на войниците. Но миг след това радостта се превърна в ужас. Бравдата на генуезеца, разтърсена от един удар на Тоуала, падна на земята, разбита на две.

– Боже мой! – викнах изплашено аз. – Загубен е!

Затворих очи, за да не гледам как Тоуала разбива черепа му. Когато погледнах отново, за голяма моя радост видях храбрия италианец вкопчен в Тоуала.

И двамата противници, неотстъпващи по сила, паднаха на земята и се затъркаляха по тревата. Ту господин Фалконе притискаше долу Тоуала, ту този тържествуваше отгоре му.

Първият беше обезоръжен. Вторият имаше тежък нож, но не можеше да си послужи с него в положението, в което се намираше.

Приблжих се до Инъози и му казах:

– Не мога да допусна Тоуала да убие господин Фалконе. – И насочих пушката.

– Не – отвърна ми той. – Нашите закони не позволяват никаква намеса в тази борба.

– Приятелят ми е в опасност.

– Той е здрав и юначен.

– Не виждаш ли, че е без оръжие?

– Не, гледай!

Погледнах борещите се. В този момент генуезецът скочи на крака, стискайки в ръка страшното оръжие на бившия цар. Със сетни усилия бе успял да му го отнеме.

Тоуала също скочи на крака, вземайки от земята бравдата, която малко преди това бе изпуснал.

Кръв течеше по броните на двамата противници. И двамата обаче, разгорещени от борбата, сякаш не усещаха никаква болка.

Африканецът, излязъл вече от търпение, замахна за последен път към генуезеца, но противно на очакванията на всички стоманената броня издържа като по чудо. На свой ред нашият приятел се спусна към него и тежкото острие на ножа му с бързината на мълния се заби във врата на противника.

Безкрайни радостни викове се чува от всички страни.

Главата на Тоуала, отрязана напълно от тялото, напусна досегашното си място и се търколи в краката на Иньози.

Тялото остана за миг право, все още заплашително. Кръвта струеше по прерязалите артерии. После колосът се повали на земята с тъп шум.

В същия миг безстрашният италианец, изтощен от умора и загуба на кръв, падна в ръцете на Иньози.

Двадесет дружески ръце го положиха нежно на земята, а Инфадоу напръска лицето му с вода.

Глава XIV

ТАЙНАТА НА ВЕЩИЦАТА

Бедният ни другар бе веднага пренесен заедно с Гуд в царската колиба на Тоуала. Там свалиха бронята му и един вожд на име Фоулата, който минаваше за прочут лекар, го прегледа внимателно.

Защитен от желязната броня, безстрашният борец се бе отървал само с леки натъртвания в гърдите, причинени от брадвата на херкулесовския монарх. Обаче на рамото му зееше широка рана, повече болезнена, отколкото опасна, тъй като не бе засегната костта.

Гуд, който присъствува на двубоя, беше също изтощен, целият смазан и покрит с кървави натъртвания. Поставихме го до генуезеца.

Фоулата намаза раните на двамата с един местен мехлем, като очакваше с него да заздравеят твърде скоро. Носните ни кърпи послужиха за превръзки.

Двамата ми приятели, вече по-спокойни, макар и в треска, скоро заспаха. Аз се помъчих да постигна същото, но беше невъзможно. Цяла нощ царският дворец ехтеше от плачевните стонове на множеството ранени, които бяха пренесени от бойното поле. Много жени оплакваха отчаяно труповете на своите бащи, съпрузи, братя и синове.

При появата на деня тези викове поутихнаха малко но малко, докато най-последно съвсем се изгубиха. Само кресливият глас на старата вещица Гагул още се чуваше около трупата на бившия цар.

Най-последно успях и аз да затворя очи и да поспя няколко часа. Но какви сънища ме измъчваха през тази кратка почивка! Струваше ми се непрекъснато, че съм заобиколен от въоръжени със страшни ножове куански войници, готови да ме обезглавят. Главата на Тоуала се спускаше върху мене и ме опръскваше с кръв...

Когато отворих очи, намерих Гуд съвсем отслабнал и обзет от треска. Както знаете, през време на боя той бе наранен с брадва в крака. През време на съня превръзката му се беше изместила и раната, разкъсана отново, бе пустила голямо количество кръв. Беше се възпалила още повече, може би от голямата горещина. Всичко това ми вдъхна сериозни опасения.

– Вие сте зле, приятелю – казах му аз.

– Да – отвърна Гуд – Проклетият дивак добре ме нареди. Не зная само дали ще бъде за дълго. Чувствавам се съвсем отпаднал от загубата

на кръв. Погледнете колко е изтекла тази нощ Под леглото е образувана цяла локва.

– Оставете да се оправя аз Разбирам малко от рани.

Поисках да ми донесат студена вода, измих крака от кръвта, която се беше съсирила, съединих внимателно двата ръба на раната, намазах отгоре от местния мехлем и след това направих превръзката.

После се обърнах към генуезеца. И той беше твърде отслабнал и го реше в треска, но неговата рана не се беше възпалила и това ме успокои твърде много.

– По-добре сте, господин Фалконе – казах му аз. – Ако продължава така, след седмица ще бъдете здрав и ще можем да продължим пътя към диамантените пещери.

– Аа! Държите ли на тях? – попита генуезецът усмихнато.

– Разбира се, господине. Ех, когато видите блестящите камъни, няма да устоите на изкушението да си напълните джобовете и вие, уверявам ви.

– Сигурен ли сте, че са толкова много?

– Разпитах вече някои от вождовете и всички ме увериха, че диамантите са толкова много, та ще можем да натоварим десет вола.

– Как ще изчислим това съкровище? – отвърна генуезецът почти с насмешка.

– Виждам, че се съмнявате.

– Не, но ще се види, драги приятелю, дали диамантите са толкова много.

– Гледайте да оздравеете, господине. А после ще видим дали са ни излъгали или не.

В този момент влязоха Инъози и Инфадоу. Като се научиха, че Гуд е много по-зле от предния ден и че господин Фалконе е твърде слаб, решиха да ги преместят в друга, по-подходяща колиба, за да не бъдат обезпокоявани от плача на жените и стонове на стотиците ранени, събрани сега в краала.

Построиха две удобни носилки, сложиха в тях куп пресни листа, за да ги направят по-меки, и с голяма предпазливост пренесоха двамата приятели в една хубава колиба, разположена на края на обширното село и заобиколена от седем-осем ниани, които я засенчваха и прохлаждаха и през най-горещите часове не деня.

Аз и Фоулата се заехме да бдим и лекуваме двамата ранени.

Въпреки старателните ни грижи Гуд, вместо да върви към оздравяване, тръгна още по-зле. Няколко дни се бори между живота и смъртта.

Една заран, виждайки го да изпада в продължително безсъзнание, помислихме вече, че наистина е престанал да диша. Но най-после здравето му телосложение взе връх и той бързо започна да се подобрява. През това време господин Фалконе беше почти напълно оздравял и вече се разхождаше около колибата, прекарвайки повече на открито, по; хладната сянка на нианите.

Един ден, виждайки, че приятелите ми нямат нужда повече от моите грижи, се отправих към царския краал, за да се срещна с Иньози, който беше твърде зает с уреждане на държавните работи и войската си.

Като ме видя, той се спусна бързо към мене и стисна ръцете ми. Попита ме как се чувствуват приятелите ми и се извини, че няколко дни не е могъл да ги посети, тъй като бил зает с много държавни въпроси, които не му оставяли нито минутка свободно време.

– Те почти оздравяха – отвърнах му аз. – Господин Фалконе става и се движи, а и Гуд след някой ден ще може да прави същото.

– Тази новина ме изпълва с радост, бели приятелю. Много щях да съжалявам, ако тези смелчаци загинеха, след като ми оказаха такава ценна помощ при освобождаването на страната от тиранията на Тоуала. Дойде време да се отплатя за всичко, което направихте за мене и моята родина.

– Тъкмо съм дошъл да те питам не си ли забравил за диамантените пещери.

– Не, бели приятелю – ми отвърна Иньози. – Не съм забравил даденото обещание.

– Значи ще можем да видим прочутите пещери?

– Надявам се.

– О! – възкликнах аз. – Нима има някакви пречки?

– Да, но ще ги преодолеем.

– А какви са те?

– Всичко зависи от Гагул.

– От старата вещица! – възкликнах аз изумен.

– Да, тъй като тя е единствената, която знае къде са събрани блестящите камъни.

– А ти не знаеш ли?

– Аз зная само пътя, който води към трите планини.

– Може би е същият, по който минахме вече?

– Да – отвърна Иньози.

– Тогава документът на португалеца е точен.

– И аз мисля така. В една от трите снежни планини се намират

обширни пещери. В една от тези пещери се погребват кукуанските царе. В друга пещера са събрани светещите камъни, които вие толкова много цените.

– Но кой ли ги е занесъл там? – попитах аз.

– Легендата разказва, че преди много-много години са били събрани там, за да бъдат подарени на един бял човек, който после не могъл да извлече никаква облага от тях, тъй като умрял, преди да напусне тези страни.

– Това е бил португалецът Жозе да Силвестра – казах аз. – Както знаеш, ние намерихме вледенения му труп.

– Да, наистина.

– И според теб само вещицата ли знае тайната на пещерата?

– В царството ми няма друг, който да я знае. Мнозина бяха вече разпитани, но безуспешно.

– Тогава аз се съмнявам, че ще можем да сложим ръка на диамантите – отвърнах аз, без да скривам лошото си настроение. – Старата вещица няма да каже нито дума, в това съм сигурен.

– Ще видим – отвърна Инъози, като се усмихна.

Плесна три пъти с ръце и веднага влезе един войник.

– Доведи тук старата Гагул – каза царят. – Ако се противи, докарай я насила.

Малко след това вещицата бе доведена от двама войници, които здраво я държаха. Тя беше гневна и гордо се съпротивяваше, като правеше отчаяни усилия да се изтръгне от ръцете, които я стискаха, и обсипваше войниците с поток от заплахи и проклетия.

– Оставете я! – каза Инъози.

Освободена от ръцете на войниците, старата вещица се отпусна на земята като чувал с картофи. Очите ѝ, пълни с дива омраза, се устремиха към нас.

– Какво искаш, царю Инъози? – попита тя. – Присъствието на белия човек ме кара да подозирам, че искаш да узнаеш къде са скрити блестящите камъни. Лъжа ли се?

– Не – отвърна Инъози.

– Аха! Аха! – възкликна подигравателно страшната вещица. – Нищо няма да узнаеш.

– Ще видим след малко, Гагул.

– Какво ще ме правиш? Пази се, царю! Старата Гагул е майка на магическите изкуства!

– Никак не вярвам в твоята сила, стара хиено. Ако ти беше майка на

магическите изкуства, както казваш, защо не избави Тоуала от смъртта? Затова говори! Каж ми къде се намира пещерата с диамантите. Искам да зная това.

– Заявих, че никога няма да ти кажа. Белите могат да се върнат в страната си с празни ръце, тъй като никога няма да видят тайната пещера. Никой освен мен не знае къде се намира тя.

– Ще те накарам да говориш – каза Инъози със заплашителен тон, – не се съмнявай в това.

– О! Ти може да си велик цар, но никога няма да можеш да изтръгнеш дума от устата на жена като мен.

– Повтарям ти, че ще ни кажеш къде се намира пещерата.

– Никога – повтори Гагул още по-разгневена.

– Тогавя пригответи се да умреш.

– Да умра! – възкликна старата вещица изумена и изплашена. – Кой ще дръзне да вдигне ръка срещу майката на магическите изкуства?

– Аз.

– Не си толкова смел.

– Лъжеш се, Гагул.

– Аз ще ти причиня смърт.

– Не се страхувам от заплахите ти, грозна хиено. Не аз се боя от смъртта, а ти, макар да си толкова стара, че животът не би трябвало вече с нищо да те привлича.

– Ти говориш като дете – каза вещицата. – Не знаеш, че колкото повече човек живее, толкова повече му става мил животът. Младите могат да умрат, без много да съжеляват, тъй като не са изпитали вълненията на живота. Но когато поживеят повече време, с мъка се разделят със света.

– Макар че толкова много искаш да живееш, повтарям ти, ще те пратя да спиш във вечното царство на мраковете, ако не отведеш белите ми приятели в диамантените пещери.

– Няма да ги отведа – повтори тя решително.

Инъози взе копието си и каза:

– Тогавя ти ей сега ще умреш.

Тя прочете на лицето на царя неумолима решителност и изтръпна от страх.

– Стой! – викна Гагул, като видя, че Инъози вдига копието. – Ще отведа белите хора във високите планини. Обаче те предупреждавам, че тежки нещастия ще сполетят ония, които влязат в пещерите, където от векове почиват останките на нашите царе и където се намират

диамантите. Преди много, твърде много години друг бял поиска да влезе в пещерите, воден от една моя предшественица. Нещастieto не го отмина, тъй като той не видя повече родната си земя.

– Не ме плаши нещастieto – казах аз. – Стига ми само да сложа ръка на блестящите камъни.

– Предупреждавам те, че пътуването ще бъде дълго и че може лешоядите да изпият очите ти.

– Не се страхувам от нищо. Отведи ме в пещерите и за друго не се грижи.

– Добре – каза Гагул. – Когато поискаш да тръгнеш, кажи ми.

Не исках да зная нищо повече. Благодарих на Инъози, че удържа обещанието си, и се върнах при другарите си, за да ги осведомя за разговора ми с царя и с вещицата.

Глава XV ПЪТУВАНЕТО

Решихме да потеглим осем дни по-късно, за да има време Гуд да оздравее напълно.

Още на другия ден започнах подготовката. С помощта на Фоулата направих една палатка, за да се скриваме по-сигурно от слънчевите лъчи. Закърпих колкото можех обувките ни, които бяха вече в съвсем лошо състояние след толкова дълъг път. После уших няколко непромокаеми торби за вода и храна.

На осмия ден, когато Гуд беше напълно оздравял и укрепнал, ние се сбогувахме с Иньози и Инфадоу и поехме по пътя, придружени от Фоулата и старата Гагул, която носехме на носилка.

Първият ден мина без неприятности. Вървахме все по големия път, по който бяхме дошли до страната на кукуаните.

Обаче на следния ден стигнахме една хълмиста страна и бяхме принудени да навлезем сред гъсти гори, пълни с диви животни. Изобилствуваха антилопи, зебри и жирафи. Забелязахме множество следи от слонове и носорози.

Бойки се, че всеки миг може да попаднем на някое опасно животно, напредвахме с голяма предпазливост, като се заслушвахме внимателно, преди да навлезем сред гъстите гори от акации, смокини, банани и мансанилии. Последните могат да убият с плодовете си този, който има непредпазливостта да заспи под свежата им и прекрасна сянка.

Привечер, отпаднали от уморителния път, спряхме на лагер в дълбока гориста долина, която се простираше сред една от трите прочути планини. Тъй като знаехме, че дивите животни няма да закъснеят да се появят, запалихме голям огън, за да ги държим далече, а и за да си приготвим вечеря.

Едва се нахранихме и запалихме лулите си, в гората се разнесе страшен рев, сякаш земята се разтърси.

Фоулата скочи на крака и каза с разтреперан глас:

– Лъв!

– И не е далече – каза Гагул насмешливо. – Усетил е миризмата на белите хора и иска да види дали тяхното месо е по-сладко от негърското.

– Ба! – възрази генуезецът и бързо се хвана за пушката. – Бялото

месо се пази от огнените тръби.

– Ще видим дали лъвът ще се изплаши – добави Гагул.

Втори рев, по-страшен и по-близък от първия, отекна заплашително сред гората.

– Като че иде право към нас? – попита Гуд.

– Трябва да е гладен – казах аз.

В този момент Фоулата се наведе към мен и ми каза:

– Старата вещица го вика.

Вместо да му отговоря, аз скочих с пушка в ръка и отидох към края на гората, придружен от генуезеца.

Огледах наляво и надясно, но не ми се удаде да открия опасния съсед.

– Къде ли се е скрил? – попита господин Фалконе. – Бих искал да го видя и да му пратя един куршум за спомен.

– Ще се опита да ни изненада – отвърнах. – Тези животни са по-умни, отколкото ги смятат. Ако не са ранени или много изгладнели, не се осмеляват да нападнат човека.

– Тогава ще чака да легнем.

– Възможно е – отвърнах аз.

– Това никак не ми харесва.

– Нито на мен.

– Искате ли да го предизвикаме?

– Така ще бъде най-добре.

– Само да се покаже...

– С това се заемам аз.

В този момент Гуд дойде при нас да ни попита какво мислим да правим.

– Вие останете да пазите лагера – му отвърнах аз, – а ние ще се заемем с този гладник.

После се обърнах към генуезеца и му казах:

– Следвайте ме безшумно, господин Фалконе.

Започнахме да се промъкваме по края на гъсталаците от мимози, които бяха твърде бодливи и образуваха истински горички.

Като изминахме двеста крачки, направих знак на приятеля ми да не се движи. След туй долепих ухо до земята и се вслушах внимателно.

– Чуваш ли нещо? – попита господин Фалконе.

– Да – отвърнах аз. – Лъвът иде насам.

В този момент една топла струя въздух донесе до нас неприятната миризма на диво животно.

– Приятелят ни вече се усеща – казах аз.

– Далече ли е? – попита генуезецът.

– Струва ми се, че не.

Забелязахме вдясно от нас едно голямо дърво и се отправихме към него, за да се скрием зад огромния му дънер.

Тъкмо стигнахме и откъм лагера се зачуха викове. Фоулата и старата вещица бяха ужасени.

– Велики Боже! Какво става? – попита генуезецът и скочи на крака.

– Дали някой друг лъв не ги е нападнал?

– Да се върнем – казах аз.

Тъкмо се готвехме да напуснем дървото, когато на не повече от тридесет крачки от нас сред мрака блеснаха две светли, искрящи точки.

– Да бягаме! – викнах аз.

Но вместо да ме послуша, генуезецът опря карабината на рамо и спокойно се прицели нататък.

– Бягайте! – повторих.

Изведнъж храстите се размърдаха и един грамаден лъв с гъста, настръхнала грива се изпречи пред нас, надавайки страхотни като гръмотевица рекове.

Беше приклепнал, сякаш дебнеше да се хвърли върху ни, и шибаше нетърпеливо хълбоците си с опашка.

Аз също се бях прицелил, но генуезецът ме превари и стреля. Димният облак още не се бе разпръснал, когато и двамата бяхме грубо повалени на земята.

Лъвът, може би само ранен, се бе спуснал върху нас и ни блъсна така силно, че се катурнахме нагоре с краката. За щастие, вместо да се спре и да започне да действа със страшните си лапи, той изчезна веднага, скривайки се в гората.

– Да бягаме, господин Фалконе! – викнах аз, ставайки. – Върне ли се, няма да ни остави живи.

Напуснахме бързо дървото и се насочихме към лагера, като от време на време се обръщаме и поглеждаме дали звярът не ни преследва.

По средата на пътя срещнахме Гуд, който бе чул рековете и гърмежа и бързаше да ни помогне, като смяташе, че сме в опасност.

– Убихте ли го? – попита той развълнувано.

– Не.

– Ранени ли сте?

– Не. Но се отървахме по чудо. Бяхме нападнати и повалени на земята. А с вас какво става? Чуухме виковете на Фоулата и на вещицата.

– Близо до лагера се появи още един лъв, но веднага избяга, може би изплашен от огъня.

– Да побързаме към лагера и да запалим още огньове – казах аз. – Дивите животни трудно се решават да приближат пламъците. Можете да вярвате на стария ловец.

Почти тичешком стигнахме палатката. Гагул трепереше от страх. Фоулата се пазеше с щита си и размахваше копие в ръка.

Тъй като имаше опасност от нови нападения от страна на лъвовете, всички се заехме да събираме клони и суха трева и така запалихме около палатката три нови огъня.

Едва бяхме привършили подготовката, Фоулата се приближи до мен и ми посочи с ръка две светещи точки, които се забелязваха сред акациевата гора.

– Лъв – казах аз. – Дебне ни.

– Дали не е същият, който ни нападна? – попита генуезецът.

– Струва ми се, че е друг – отговорих аз.

– А другарят му къде ли е отишъл? Дали не е вече мъртъв?... Невъзможно е да не съм го ударил. Аз минавам за добър стрелец.

– Дебела е кожата на тия зверове.

– Ще видим дали този приятел ще се отърве – каза генуезецът. – Ще се целя между очите му.

Като каза това, господин Фалконе се облегна на един от коловете на палатката и се прицели в лъва, който се криеше сред дърветата може би с надеждата, че огньовете ще угаснат и ще се хвърли върху нас.

Аз и Гуд заставахме до генузеца с пръсти на спусъците на пушки-те, готови да открием огън, ако приятелят ни не успееше.

Лъвът, може би забелязал готвешата му се изненада, изрева с всичка сила и очите му промениха положението си.

– Стреляйте – казах на генузеца. – Стреляйте или ще се скрие в гората.

Последните ми думи бяха заглушени от гърмежа на карабината.

Изведнъж лъвът изскочи от гъсталака и с голям скок се спусна над огньовете право върху палатката и я събори.

Аз отскочих веднага настрана и тъкмо щях да стрелям, когато забелязах, че звярът, ранен право в главата, не можеше повече да мръдне.

– Убит е! – викнах на другарите си, които се бяха пръснали наоколо.

Взех една главня и се приближих до кръвожадния звяр. Обгорих муцуната му, но той не даде никакъв признак на живот.

– Господин Фалконе – казах аз. – Позволете да ви поздравя за отличната стрелба! Гледайте! Куршумът ви е ударил челото на животното точно между двете очи.

– Е, и друг би направил същото – отвърна скромно смелият генуезец. – А сега, след като се наплатихме с господата месоядците, можем да си поспим малко.

Уверени, че и другият лъв е или убит, или тежко ранен, ние се разположихме сред палатката, под охраната на Фоулата, който беше на пост първа смяна.

Все пак нощта не беше така спокойна, както очаквахме. Една голяма група хиени даваха наблизко оглушителен концерт, от който можеха да се събудят и мъртвите. Освен това на няколко пъти те се опитаха да ни изненадат в лагера, може би, за да си направят банкет със старата Гагул, която изяви желание да нощува на открито.

В зори поехме отново нагоре по планината. Напредвахме бавно поради множеството урви, процеци, насипи, скали и гъсти храсталаци, които ни затваряха пътя на всяка крачка.

Планината имаше форма на огромен конус. Върхът ѝ, както и върховете на другите две планини, които се намираха зад нея, беше покрит със сняг, който не беше се стопил въпреки голямата горещина.

След три часа стигнахме края на дълбока яма, широка около сто метра и дълга към километър.

Генуезецът и Гуд ме попитаха каква е тази грамадна дупка, тъй като не беше естествена урва, а изкопана от хора, може би преди много и много години.

– Не се ли сещате? – казах аз.

– Но... не – отвърна господин Фалконе.

– Никога ли не сте виждали диамантените мини в Кимбърлей?

– Как? Нима това е мина?

– Сигурно. Ако бихме могли да слезем, бихме могли, без съмнение, да открием старите извори, открити от миньорите. Гледайте долу! Не виждате ли водохранилищата? Те са служили за промиване на скъпоценните камъни, за да се освободят от земната наслойка.

– Но кой е разработвал мината? – попита Гуд.

– Може би негрите на древните кукуански царе.

– За да дадат диамантите на португалеца Да Силвестра?

– Възможно е.

След кратък престой, колкото да закусим, старата Гагул ни посочи широката пътека, която се изкачваше на зигзаг по планината.

– Това е Пътят на мълчаливите – каза ни Фоулата.

– Какви са тези „мълчаливи“? – попитахме.

– Вижте ги, ей горе!

Вдигнахме очи и недалеч от нас видяхме три огромни статуи, високи повече от седем метра и разположени на около двадесет крачки една от друга.

Две представляваха мъже, третата – жена.

В основите им бяха издълбани съвсем неразбираеми за нас знаци.

Жената беше красива, но с твърде строго изражение. Изминалото време никак не беше я повредило. Единият от мъжете представляваше дявол или магьосник с тризъб железен жезъл в ръка. Другият пък беше внушителен воин с гигантски щит и копие, острието на което беше извънредно голямо. Беше в нападателна поза, като че се готвеше да се хвърли срещу някакъв невидим враг.

Тези три колоса, разположени сред планинските самоти с поглед към огромната равнина, която се разстилаше докдето стигаха очите, ни накараха неволно да изтръпнем.

– Кой е поставил тук тези статуи? – попита Гуд удивен.

– Сигурно не са кукуаните – каза господин Фалконе.

– А кой тогава?

– Може би хората, които са построили големия път, по който дойдохме в страната.

– Може би Гагул знае нещо по този въпрос – казах аз.

Попитахме старата вещица и тя ни даде такъв отговор:

– Чувала съм майка ми, която умря много стара, да говори, че тримата мълчаливи са донесени тук от хората, които са живели в тази страна преди нас. Повече не мога да ви кажа.

– А как е изчезнал този народ? – я попита господин Фалконе.

– Изглежда, че е бил напълно унищожен от страшно бедствие.

– Отдавна ли кукуаните са се настанили в тези области?

– Много отдавна! Така казваше майка ми.

– А за какво са служели рите колоса?

Устните на вещицата се изкривиха в насмешлива усмивка, а в същото време в малките ѝ черни очи проблеснаха необикновени пламъчета.

– Как? Не знаете ли? – каза тя. – Те са пазачите на диамантените пещери.

– Да, неподвижни пазачи – каза Гуд и се засмя. – Интересно как биха се размърдали да гонят крадците. Е, стара Гагул, не сме толкова

глупави, че да вярваме на такива приказки.

– Пазете се, бели хора! Ще ви омагьосат!

– Тяхна работа – заключи Гуд. Продължихме пътя през планината, оставяйки зад нас гранитните пазачи на пещерите, и се закатерихме упорито по върха, който ставаше все по-непроходим.

След като преминахме нови пропасти, нови гори и множество потоци, които клокочеха по склоновете на огромния конус, стигнахме пред грамадна гранитна стена, която ни затваряше пътя от всички страни.

Спряхме се и погледнахме старата вещица, която бе слязла от носилката и се подпираше на един чепат прът.

– Къде отиваме? – попитахме я ние.

– Намираме се близо до пещерите – отвърна тя.

– Пещерите! – възкликнахме удивено.

Старицата ни отвърна със злорад смях.

– Но аз не виждам никакъв проход – каза господин Фалконе.

– Зная къде е проходът.

– Тогава да вървим.

– Аха! Аха! – възкликна Гагул. – Великите бели вождове много бързат да видят мястото, което носи нещастие!

– Малко ни е грижа за нещастията – отвърна Гуд.

– Добре тогава. Готова съм да се подчиня на заповедите на царя и да ви въведа в пещерите, но ви предупреждавам, че ще видите страхотни неща. Елате, белокожи, ела и ти, Фоулата, който си също такъв предател, както и Инфадоу.

Кукуанският вожд сбърчи вежди и каза:

– Не, на мен не е разрешено да вляза. Но ти ще отговаряш за живота на белите хора, ако им се случи нещо, тежко ще отговаряш, стара вещице.

– Не се нуждая от заплахи, за да изпълнявам заповедите на царя. Ще въведа белите господари в пещерата на съкровищата, но ако се изплашат, толкова по-зле за тях.

– Ехей, старице! За деца ли ни смяташ? – викна господин Фалконе.

– Не разбра ли, че не вярваме на магиите и на проклятията ти?

– Ще видим. Следвайте ме!

Без повече да проговори, старицата измина около триста метра покрай грамадната стена, като се опираше на чепатия си бастун. После спря пред тесен отвор, почти скрит от пълзящи растения, който изглеждаше начало на галерия на древна мина.

– Тука ли е? – попитахме ние.

– Да – отвърна вещицата. – Сърцето ви не трепка ли?

– Стига глупости! – отвърна Гуд за всички.

– Ще видим по-късно.

Започнахме да се промъкваме в галерията, която беше достатъчно широка, за да могат двама души да вървят един до друг.

Гагул ни водеше, без да се спира нито за миг, макар че тъмнината ставаше все по-дълбока и по-дълбока. Ние я следвахме с известно безпокойство, тъй като не знаехме какво може да се случи. Коварството на тази жена можеше всичко да измисли.

След петдесетина крачки галерията изведнъж се разшири и ние бяхме на прага на огромна пещера.

Представете си най-обширната катедрала в света, висока повече от тридесет метра, кръгла, слабо осветена от отделни слънчеви лъчи, които се промъкваха отгоре, и подпряна по цялата си дължина от множество гигантски колони, бели и прозрачни, сякаш от лед.

Някои от тях имаха в диаметър повече от шест метра и оставаха такива чак до горе, а други бяха пресечени на половин височина, като че хората, които са ги строили, не са имали време да ги довършат.

Всички колони бяха изпъстрени със знаци и скулптури, които, ако се съди по множеството ибиси, имаха египетски произход. Колко ли време е било нужно за да бъдат издигнати тези грамадни колони? Сигурно няколко века.

– За какво ли е служила тази пещера? – попита Гуд.

– Може би е била гробница на царете на изчезналото племе – отвърна господин Фалконе.

– Но не виждам никакъв гроб.

– Погребвали са ги сигурно в скалата.

– А знаете ли, приятелю, че тази пещера е истински шедьовър? Уверен съм, че не съществува друга такава на земята.

– Възможно е.

– Дали е естествена, или е била изкопана?

– Колоните показват, че скалата е била търпеливо издълбана с длетата, подобно на прочутите храмове на Елора, които се намират в Индия – отвърна господин Фалконе.

– За тази работа са нужни цели векове.

– Векове? Може би хиляди години, Гуд.

– Кой народ е извършил цялата тази работа?

– Кой ли?

– Същият, който е строил грамадните пирамиди на фараоните.

– Египтяните?

– Да, Гуд – отговори господин Фалконе, – аз ни най-малко не се съмнявам в това.

– Значи вие вярвате, че някоя египетска колония е стигнала чак дотук?

– Всичко показва това: и големият път, по който минахме, и галерията, която е издълбана през планината и е украсена със скулптури в чист египетски стил, и тази огромна пещера.

– Но в такъв случай тази колония е преминала цяла Африка от север на юг.

– Зная, че това изглежда невероятно, но ние не можем да се съмняваме повече.

В това време Гагул се обърна към нас и ни каза:

– Следвайте ме, бели господари! Пещерата на блестящите камъни е наблизо.

Последвахме старата вещица, минавайки последователно през други пещери, едни от други по-величествени, с колосални сталактити и сталагмити, образувани от варовитите капки, които цели векове непрекъснато капеха отгоре. Едни бяха бучести, други набраздени, трети изпъкнали на интервали като дорийските колони, някои прави, други полегати според това как падаха варовитите капки.

Стените пък на пещерите, подобно на прочутите пещери в Кентъки, които бидоха наречени Мамутови поради намерения в една от тях гигантски скелет на допотопния слон, бяха покрити с чудни наслоения.

Виждаха се украшения, които сякаш не бяха случайна игра на природата, а плод на човешкия гений, блестящи, като че направени от замразен сняг – необикновени животни и огромни завеси, гигантски листа и чудно хубави цветчета.

Ние бихме искали да спрем и да се полюбуваме на красотата на този подземен свят, както и да разберем дали пещерите са служили някога за нещо на тайнственото племе, което е населявало тези местности преди нахлуването на кукуаните. Гагул обаче, навикнала на това, вървеше, без да спира и без да се обръща, и ние бяхме принудени да я следваме, за да не се изгубим.

След като преминахме няколко обширни галерии, стигнахме пред висока врата, широка в основата и по-тясна нагоре, с колони, украсени с йероглифи в чист египетски стил.

Гагул се обърна към нас и мрачно ни каза:

– Ей сега ще влезем в убежището на смъртта.

– Следваме те – казах аз.

– Няма ли да се уплашите, белокожи?

– Мъртвите не са по-страшни от живите – каза генеузецът.

– Предупреждавам ви, че ще видите страхотни неща.

– Върви напред, стара вещице!

След кратко колебание Гагул премина вратата.

– Следвайте я пръв, Алан – каза ми господин Фалконе.

Направих няколко крачки напред, но сърцето ми започна да тупа силно. Боях се от някоя лоша изненада.

Оказах се в една още по-тъмна зала и отначало не можах нищо да различа. Скоро обаче очите ми свикнаха с полумрака и аз изтръпнах, като забелязах огромна, бяла, масивна маса, която се простираше по цялата дължина на пещерата.

Обърнах очи наоколо и малко по малко разпознах човешки фигури в естествена големина, разположени до огромната маса, а върху нея кафява такава, видът на която ме накара да извикам ужасен.

Стори ми се, че губя сили и се опитах да побягна, но господин Фалконе, който вървеше зад мен, ме хвана за яката и вярвайте, без здравата му ръка щях да падна на земята или най-малко щях да избягам оттам, за да не се върна никога вече.

Обърнах се към другарите си бледен като труп и видях, че и двамата изтриваха студената пот, която обливаше челата им.

– Това е ужасно! – извика генеузецът. – Никога не съм очаквал да видя такава страшна гледка!

– Да бягаме, господине! – викнах аз.

– Не – отвърна господин Фалконе, като ме задържа. – Не бива да издадем ни най-малък страх пред вещицата. Напред!

Пристъпихме няколко крачки, гледайки огромната бяла каменна маса, която се простираше до дъното на пещерата, и забелязахме в края ѝ гигантски човешки скелет, висок повече от два метра.

С една от костеливите си ръце се подпираше на масата в позата на човек, който се готви да стане, в другата държеше дълга бяла сабя, вероятно каменна, издигната високо и сякаш се готвеше да замахне надолу.

Скелетът, наклонен към нас, като че се бе обърнал да ни говори или да спусне върху главите ни оръжието си.

– Кой ли е този? – попита Гуд с треперещ глас.

– Може би скелетът на някой цар – отвърна генеузецът несигурно.

– Като че ли ни гледа с очите си – промълвих аз. – Господа, да се махнем оттук. Не намирам удоволствие да гледам тази картина.

– Забравихте ли диамантите? – ме попита генуезецът. – Я! – Каква е тази кафява фигура в средата на масата?

– Като че човешко тяло – каза Гуд, цял изтръпнал.

– Обезглавен е – добавих аз.

Гагул ни беше разбрала и се смееше кресливо и злобно.

– Не го ли познавате? – попита ни тя.

– Не – отвърнахме ние.

– Казах ви, че тук ще видите страхотни неща.

– Но кой е? – попита генуезецът.

– Пристъпи напред! Ти, който смело се сражаваш, виж човека, когото уби.

Хвана генуезеца за ръка и го тласна към масата.

Нашият приятел скоро отстъпи ужасен назад.

Седнал на масата, съвсем гол, с отрязана глава между колената стоеше цар Тоуала, убит от генуезеца в смъртния двубой. Колкото беше грозен като жив, два пъти по-грозен беше сега.

Тялото му беше обвито в белезникава материя, която се спускаше надолу по бедрата и хълбоците му, като се натрупваше наоколо.

Ослушахме се и чухме монотонно капене на капки отгоре. Веднага разбрахме всичко. Капки варовита вода падаха върху тялото на бившия цар и малко по малко щяха да го превърнат на сталагмит.

Едва тогава забелязахме, че около масата бяха наредени фигури с човешки образи, които представляваха вкаменени трупове.

Невъзможно е да ви опиша впечатлението, което произведе върху нас видът на всички тези вкаменени трупове, насядали около масата на смъртта. Бяха двадесет и седем заедно с гиганта в дъното, който сякаш беше главатар на тази мрачна дружина.

– Кои са тези хора? – попита господин Фалконе.

– Кукуанските царе – отвърна старата вещица.

– Всички?

– Всички, бели господарю.

– Значи тук е и бащата на Иньози?

– Да. Той е последният и скоро ще се окаже редом с Тоуала, тъй като, щом този бъде вкаменен, ще заеме мястото си на масата на смъртта.

– Но кой донесе тук Тоуала?

– Четириима роби, които после накарах да убият, за да, запазя само за мен тайната на диамантените пещери.

– А онзи гигант кой е? – попита Гуд.

– Основателят на кукуанското царство.

– Художествена работа – каза нашият приятел, който разбираше малко от анатомия. – На този скелет не липсва нито една кост.

– Грозен пазач на съкровищата – казах аз. – Ако бях влязъл сам в пещерата, за да търся блестящите камъни, бих умрял от ужас.

– Вярвам ви – отвърна генузецът. – Сигурен съм, че никой не би намерил в себе си смелост да стъпи в тази зала на смъртта.

Блестящите камъни се пазеха много добре, уверявам ви.

Глава XVI ПЕЩЕРИТЕ

Докато ние разглеждахме ужасени зловещата обстановка, Гагул се качи на масата и приближи Тоуала, за да види, както каза Гуд, дали вкаменяването на трупа вървеше добре.

Успокоена по този въпрос, тя обиколи масата, като се покланяше пред всеки един цар, отдавайки им почит. После се спря пред гиганта, дълго мърмори нещо, сякаш казваше молитва. След това слезе и ни каза:

- Елате, белокожи! Сега ще ви заведе в пещерата на съкровищата.
- Там има ли такива работи? – попитах аз.
- Страхувате ли се? – попита ме старицата и се усмихна жестоко.
- Не – отвърнах аз, – но мъртъвци гледахме достатъчно много, за да идем да гледаме други.

Злорада насмешка изкриви устните на старата вещица.

– Нека белите хора се успокоят – каза после тя. – Ще им покажа блестящите камъни.

- В друга пещера ли са? – попита Гуд.
- Да, и само аз я зная.
- Да вървим, – каза генуезецът нетърпеливо.
- Нека белите господари ме следват.

Старицата тръгна и ни отведе в края на пещерата. Там обаче не се виждаше никакъв вход. Стената беше съвсем гладка, без никаква цепнина или пролука, откъдето да може да се мине.

– Тук не виждам никаква врата – казах аз. – Да не би ти, стара вещице, да ни преведеш през скалата?

Гагул не отвърна. С най-голямо внимание разглеждаше стената.

След няколко минути търсене тя се покачи на един камък и постави пръст върху една малка дупка. Тоз час произлезе нещо, което твърде много ни учуди.

Една огромна скала, която ние мислехме, че е споена със стената, се отмести, сякаш раздвижена от тайнствена сила, и като се завъртя около себе си, се издигна в един отвор, сигурно направен нарочно, и откри за изумените ни очи толкова широк проход, че човек можеше спокойно да мине през него.

Каква невидима сила бе отместила скалата?

Ние не можахме да отгатнем, пък и не се мъчихме много да

разберем това. Стигаше ни, че пред нас се откри прочутата пещера на блестящите камъни.

Мисълта, че можем да сложим ръка на неизчислимите богатства, които бяха събрани в пещерата, и че ще станем може би най-богатите хора на земята, бе прогонила всичките ни страхове и ни бе накарала да забравим даже и пещерата на смъртта.

Тъкмо щяхме да се спуснем през галерията и вещицата ни спря, като ни каза:

– Слушайте ме, синове на слънцето! Вие искате да видите блестящите камъни, но знаете ли най-напред кой ги е събрал тука?

– Не – отвърнах аз. – И ще бъдем много доволни да научим.

– Събрани са тук от народа, който е поставил тримата мълчаливи и който заемаше тези области преди кукуаните. Какво са искали да правят с тях, не зная, както не зная и защо не са ги използвали за нищо.

– Кажете ми, Гагул, само ти ли знаеш тази тайна?

– Не, знаеха я и царете ни, но само последните, тъй като дълги години съществуването на тази пещера беше неизвестно.

– А как е била намерена? – попита Гуд.

– Случайно. От една жена, която довела тук един бял човек.

– Много ли години има оттогава? – попитах аз.

– Около триста – отговори Гагул. – Той идел от далече, може би от вашата страна. Царят, който тогава управлявал, го е приел добре. Като открил пещерата, събрал камъните и избягал...

– Гагул – казах аз, – ще завършиш друг път тази история, а сега да видим диамантите!

– Добре, но ви предупреждавам, че в нашата страна се говори, че ще се случи голямо нещастие на този, който дръзне да узнае тайната на диамантените пещери.

– По дяволите приказките!

– Говори се, че който влезе тук, трябва да умре най-късно след един месец – продължи Гагул.

– Хиляди проклетия! – викна Гуд, който, не разбирайки нищо, почна да губи търпение. – Корени ли ще пускаме тук? Да вървим, Алан! Кажете на вещицата да върви напред. До гуша ми дойдоха нейните бръщолевения.

– Да вървим – каза и генуезецът. – Не е време сега да слушаме басни.

Запалих лампата, която бях взел със себе си, и я дадох на Гагул. Тя навлезе в тъмната галерия. Ние я последвахме веднага, горящи от

нетърпение да видим прочутите съкровища.

Като изминахме двадесетина метра, Гагул ни показа куп добре изгладени камъни, които се намираха пред една врата. Като че бяха донесени там, за да зидат с тях стена, която да препречи пътя към съкровищата. Наистина по-нататък намерихме засъхнала вар и кремъчна мистрия.

Преминахме вратата, която беше полуотворена и покрита с богати украшения, и веднага се блъснахме в един кожен чувал, изоставен на прага.

– Този чувал е оставен от белия човек, който беше тук преди триста години – каза Гагул.

– Какво има в него? – попитахме ние.

– Диаманти.

– Боже мой! – възкликна Гуд. – Толкова диаманти!

Повдигна тежкия кожен чувал, но веднага го пусна. Чу се звук от падане на камъни.

– Ако наистина са диаманти, това е цяло съкровище.

– Оставете го тук – каза генуезецът. – Ще го вземем на връщане.

Обърна се към Гагул и ѝ каза:

– Дай ми лампата, старице.

Взе я и бързо прескочи прага. Ние се спуснахме след него, без да се занимаваме повече с чувала, който съдържаше може би милиони.

Бледата светлина на лампата ни показа пещера, издълбана в скалата. В единия ъгъл забелязахме цял куп огромни слонови зъби, най-голямата сбирка от слонова кост, каквато човек може да си представи. Тук имаше най-малко петстотин зъба. Ако можехме да ги вземем със себе си, те биха ни направили безкрайно богати. Но в този момент нас ни интересуваха диамантите, които са много по-ценни и много по-лесно преносими.

В друг ъгъл се намираха двадесетина червено боядисани гърнета, които веднага привлякоха вниманието ни.

– Там са диамантите! – викна генуезецът.

Приближих едно от гърнетата, махнах капака му и жадно погледнах навътре. Но вместо диаманти в ръцете ми се оказаха парчета злато.

– Това е просто злато – възкликнах с гордо презрение.

– Драги Алан – каза ми Гуд, – ако всички гърнета са пълни със злато, бихме могли да си купим цяла държава.

– И отгоре на това да направим околосветско пътешествие като същински лордове – каза генуезецът. – Но... къде са останалите диаманти? Предполагам, че Да Силвестра не ги е сложил всичките в чувала.

– Ей, старице, къде е съкровището? – попитах аз.

– Гледайте в най-тъмния ъгъл – отвърна вещицата. – Там има три сандъка, единият отворен, а другите два – затворени.

– Откъде знаеш това, щом като от триста години никой не е идвал в пещерата? – попитах я аз изумен.

– Очите ми виждат – отговори тя.

Посочих на другарите ми ъгъла. Господин Фалконе се спусна натаък и откри в една вдлъбнатина, изкопана в стената, три сандъка, единият отключен, а другите два заключени със златни катинари.

Отворихме първия и го намерихме наполовина пълен с едри диаманти, които светеха при бледата светлина на лампата. Обезумели от радост, разбихме катинарите и на другите два сандъка, които се оказаха пълни догоре. Последните диаманти обаче бяха още в естествено състояние, неизлъскани.

При вида на тези неизмерими богатства, ние викахме и скачахме от радост.

– Приятели! – извиках аз. – Да играем, да лудуваме, да викаме! Ние сме по-богати и от индийските махараджи.

– Монте Кристо е последният бедняк пред нас! – извика Гуд.

Бъркахме в сандъците и вадохме диамантите, като се забавлявахме с блясъка, който изпускаха при мъждукащата лампена светлина.

Гагул стоеше на няколко крачки от нас и ни гледаше със святащи очи. Подигравателна усмивка изкривяваше устните ѝ.

– Вещице! – викнах аз, като я забелязах. – Защо се смееш?

– Смя се на ума на белите хора, които се радват на камъните като на играчки!

– Но нима ти не знаеш какво представляват тези блестящи камъни?

– Да, зная, бели хора. Сега бъдете доволни, че намерихте съкровището! Играйте си сега с камъните, яжте ги, пийте ги, ха-ха-ха!

Не ѝ отвърнахме нищо. Хиляди пъти по-щастливи от бедния Да Силвестра, ние продължавахме да премятаме диамантите и изчислявахме колко ще получим за тях, като ги пренасем на нос Добра Надежда.

В това време, без да я забележим, старата вещица се бе отдалечила от пещерата и бе отишла в коридора, който водеше към тайната врата.

Едва когато Гуд се обърна да вземе няколко диаманта, които паднаха на земята, забелязахме изчезването ѝ.

– Къде е Гагул? – попита той изумен.

– Оставете я да върви по дяволите – отвърнах аз. – Защо ни е сега тази грозна старица? Съкровищата са наши и няма да оставим никому

да ни ги отнеме.

– А тайната врата? – викна господин Фалконе, изпълнен с мрачно предчувствие.

Тъкмо щяхме да се спуснем към галерията, за да настигнем вещицата, когато отчаян вик наруши тишината, която царуваше в подземие.

– На помощ, бели хора! На помощ! Беше гласът на Фоулата.

Разбрахме какво става в тъмната пещера. Гагул ни беше измамила.

Спуснахме се и тримата в галерията, готови да стреляме и да убием вещицата. Сред почти пълната тъмнина, едва намалена от мъждукащата лампа, забелязахме Гагул наведена над Фоулата, който се гърчеше отчаяно, като че беше смъртно ранен.

В този миг не помислихме даже за страшната смърт, на която ни бе обрекла зловната жена. Заехме се с Фоулата, който се търкаляше по земята с ръце на гърлото, от което шуртеше алена кръв.

– Фоулата, приятелю мой – извиках аз, – какво стана?

– Умирам – промълви нещастникът. – Гагул ме прободете с кама, за да не ѝ попреча да затвори галерията.

– Но защо си дошъл тук?

– Безпокоях се, че вещицата ще ви изиграе, и затова дойдох да ви търся. Едва влязох и я видях да се промъква в галерията нататък, към отвора. Разбрах, че готви нещо страшно, и се затичах да ѝ попреча да спусне каменната плоча. Тя обаче измъкна една кама и я заби в гърлото ми... Сбогом, бели хора! Няма да ви видя вече! Усещам как смъртта бързо се приближава към мене... Сбогом! Сбогом!

Гуд приклекна до нещастния негър и се мъчеше да спре кръвта с носната си кърпа. Въпреки това тя продължаваше да струи от пробитото гърло.

Фоулата го погледна нежно с красивите си изразителни очи и промълви:

– Ние... ще се видим... на другия свят. Сбогом, бели хора... Кажете на царя... че съм умрял... за да ви спася... и че...

Не можа да продължи. Една струя кръв го задуши и той падна възник, изпусвайки последен дъх.

Насядахме около негъра. Бяхме смутени, отчаяни. Не можехме да говорим. Гуд плачеше.

Господин Фалконе наруши злокобното мълчание, което цареше в галерията.

– Приятели – каза енергично той, – да не губим кураж. Вместо да

стоим тук около този нещастник, комуто не можем да помогнем с нашите жалби, да се опитаме да излезем от страшното положение.

– А какво искате да правите? – попита Гуд, като хълцаше.

– Какво искам да правя? Помислихте ли вече, че сме живи погребани?

При тези думи изтръпнах от ужас.

До този момент никой още не бе помислил за фаталната каменна плоча, която ни затваряше в пещерата на съкровищата, нито за страхотното отмъщение на вещицата.

Аз и Гуд се погледнахме бледи като мъртъвци, със свито от неопикуема тъга сърце. Кой би могъл да отвори тежката врата, която ни разделяше от слънчевата светлина сега, когато вещицата бе изчезнала? Никой от нас не познаваше секретите, за да отмести огромния камък, както и Иньози, и всички останали обитатели на земята.

Мисълта, че ще завършим дните си в пещерата, сред неизчислими богатства, от които не можехме да извлечем никаква полза, смразяваше кръвта в жилите ни.

– Живи погребани! – възкликнах аз и скръцнах със зъби. – Възможно ли е Гагул да ни е обрекла на толкова жестока смърт?

– Съмнявате ли се? – ме попита господин Фалконе, единственият, който все още запазваше удивително хладнокръвие. – Да не разчитаме повече на връщането на вещицата, а само на нашите сили.

– Може би е искала само да ни изплаши.

– Не, Алан, не се заблуждавайте. Гагул отмъсти за смъртта на Туала.

– И ще трябва да умрем сега, след като намерихме съкровищата? Нима проклетите диаманти наистина носят нещастие, както го донесоха на португалеца Да Силвестра?

– Боя се, че да, скъпи приятелю. Никой от нас не знае тайната на каменната плоча.

– Но може би има някакъв излаз? – каза Гуд.

– Да потърсим – отвърна генуезецът. – Да прегледаме пещерата, докато има масло в лампата.

– Проклетата вещица!... – извиках аз. – Ако само се измъкна оттук, няма да я оставя жива...

– На работа! – каза генуезецът. – Минутите са по-скъпи от всички диаманти.

Приблжихме се до камъка, който ни разделяше от останалия свят, и се опитахме да го отместим, но не постигнахме никакъв резултат. Той

беше толкова тежък, че биха били необходими сто души, за да го повдигнат. Лесно е да се разбере, че ние не можехме да имаме такава огромна сила.

Прегледахме внимателно всички пукнатини, удряхме с приклади по стените, за да ги прислушахме, надявайки се да открием тайнствения механизъм и да го турим в действие, но напразно. По стената нямаше никакви следи от механизма. Тя се изправяше пред нас внушителна и неуязвима.

– Нищо! Нищо... – възкликна Гуд с растящо безпокойство. – Осъдени сме да умрем от глад сред нашите съкровища. Да, сега разбирам подигравателните думи на проклетата вещица! Яжте ги диамантите! Пийте ги!... Нещастницата сякаш ни предупреждаваше, че ще ни остави да умрем от глад!

– Но къде се намира тайната пружина, която повдига камъка? – попитах аз раздразнен. – Не е ли тук, вътре?

– Боя се, че не – отвърна ми господин Фалконе.

– Нима ще чакаме тук да умрем? – попитах отчаяно.

Генуезецът ме погледна, без да отговори. Беше пребледнял като Гуд и по лицето му се четеше неизмеримо безпокойство. Страхът от бавна и мъчителна смърт сред мрака на тази пещера бе започнал да обзема и този така смел и издръжлив и в най-тежки изпитания човек.

Няколко мига никой не проговори ни дума. После генуезецът разтърси глава и каза:

– Има още една малка надежда.

– Каква? – попитахме ние сподавено.

– Ако пещерата има някакъв изход, непознат даже и на вещицата.

– Да потърсим – каза Гуд. – Светлината на лампата вече отслабва и скоро маслото съвсем ще се свърши.

Върнахме се в галерията и оттам се отправихме към диамантената пещера.

Минавайки покрай трупа на негъра, прибрахме кошницата с провизи, която той бе донесъл със себе си.

Уви! В нея имаше много малко неща: около два килограма сортово брашно, няколко банана, къс месо и стъкло вода, не повече от литър и нещо. С това можехме да изкараме най-много три дена, и то твърде пестеливо.

Влязохме в пещерата и започнахме да преглеждаме стените. Чукахме по тях с прикладите на пушките, за да проверим дали няма някъде кухня. За голямо съжаление скалата навсякъде беше еднакво плътна и

здрава.

Студена пот обля челото ми и аз се почувствувах загубен заедно с нещастните ми другари.

– Алан, колко е часът? – попита господин Фалконе с треперещ глас.

– Шест – отвърнах аз, след като погледнах часовника си.

– Струва ми се, че влязохме тук към два часа.

– Да, господин Фалконе.

– Значи тук сме вече от четири часа.

– Какво искаш да кажеш? – попитах аз.

– Лампата имаше масло само за пет часа.

– Значи след малко ще останем в пълна тъмнина. Каква жестока смърт ни се готви! Имате ли още някаква надежда, господин Фалконе?

– Може би да.

– Каква?

– Предполагам, че Иньози и Инфадоу, като видят, че не се връщаме, ще изпратят тук хора да ни потърсят.

– Но ако никой не знае тайната на каменната плоча, как биха могли да ни освободят?

– Гагул каза, че кукуанските царе я знаели.

– Но Иньози сигурно не я знае – казах аз. – Ако я знаеше, нямаше да заплашва старата вещица, когато отказваше да ни доведе.

– Тогава всичко е загубено – промълви генуезецът с примирение. – Да се оставим в ръцете на съдбата и да чакаме смъртта си.

В този миг пламъкът на лампата започна да трепти и да гасне.

– Господин Фалконе! – викнах аз. – Оставаме в пълен мрак.

Генуезецът не отвърна. Бе седнал на един камък, с ръце на глава, сякаш бе потънал в дълбоки размисления.

– Сбогом, светлина! – промълви Гуд.

Пламъкът се увеличаваше и спадаше и продължаваше да пращи. Освети за последен път огромния куп слоновии зъби, гърнета, пълни със златни късове, трите сандъка с диамантите и бледите ни и разстроени фигури, а после изведнъж угасна, за да ни остави в пълен мрак.

Глава XVII

ПРЕДСМЪРТНИ ИЗПИТАНИЯ

Не бих могъл да ви опиша изпитанията през първата нощ, прекарана в пещерата на съкровищата. Никакво въображение не би могло дори отдалече да предаде това, което стана в действителност.

За щастие природата като добра майка наложи за няколко часа правата си и колкото и да е невероятно, заспахме и забравихме всички страхове и мрачни мисли. Но събуждането беше страшно. Струваше ни се, че се продължава сънят, но това вече беше самата действителност.

Тъгата, позабравена за малко, ни обзе сега с още по-голяма сила.

Най-много ни измъчваше абсолютната тишина, която цареше наоколо. На повърхността на земята все ще се чуе някакъв шум, някакво трепване, което не можем да си обясним, но което нарушава пълната тишина. Тук обаче, в подземията на планината, до нас не достигаше никакъв шум.

Най-близките ни съседи бяха кукуанските царе, обвити и затворени във варовитата кора. При това мъртвите, както е известно, не могат да произведат ни най-малък шум. Пък и да бяха се отдали на най-луди сарабанди и мъртвешки танци, не бихме чули абсолютно нищо през масивната скала и гробът ни би останал все така тих.

Тук, сред мрака, близо до смъртта, познахме всичката суета на човешките стремежи. В ръцете ни бяха неизчислими богатства: злато, слоновина кост, диаманти. А какво можехме да направим тях? И с каква радост бихме разменили сега всичко това срещу нашата свобода, дори и срещу по-малко – за един слънчев лъч, за малко пресен въздух!

– Алан, колко е часът? – попита пак господин Фалконе. – Вие имате още няколко кибритени клечки, ако не се лъжа. Вижте, моля ви се.

Извадих от джоба кибритената кутия и бързо запалих една клечка. Свикнал вече с пълната тъмнина, отначало не можах да видя нищо. След малко едва успях да забележа, че беше пет часът.

В този момент навън зората сигурно обагреше в червено върха на планината и прогонваше мрака от долините. При тази мисъл въздъхнах печално и сърцато ми се сви от болка.

– Пет часът! – възкликна генуезецът. – Няма да е зле да хапнем малко, за да запазим силите си.

– Какъв смисъл? – попита Гуд. – Ако ще мрем, безполезно е да

продължаваме мъченията си.

– Не! – каза енергично господин Фалконе. – Докато сме все още живи, не трябва да се отчайваме. Да ядем!

Даде на всеки по малко сорго, къс печено месо и ни подаде бутилката, като ни посъветва да пестим водата. Макар и да не бяхме гладни, малката порция бе погълната и ние се почувствувахме малко по-добре. Храната повдигна както физическите ни сили, така и духа ни.

– Да чуем сега – каза Гуд, като се обърна към господин Фалконе. – На какво се надявате, та искате да продължаваме живота си?

– Засега на нищо – отвърна генуезецът, – но чувствавам по инстинкт, че няма да умрем тук, в пещерата.

– Това само за кураж ли го казвате?

– Не, уверявам ви, Гуд.

– Тогавя сигурно разчитате на Инъози?

– Може би.

– Но забравяте вратата, която ни затваря и която никой не знае да отвори.

– Имате право, но все пак още не губя надежда.

– Слушайте, приятелю, идва ми нещо на ум.

– Какво?

– Защо не опитаме да викаме?

– Сигурен съм, че никой няма да ни чуе.

– Ако викаме оттук, да. Но ако застанем зад скалата, която ни затваря?

– Кой знае. Ако някой се случи в залата на смъртта, може би ще дочуе нещо.

– Искате ли да опитаме, Фалконе?

– Да опитаме, Гуд.

Макар да бяхме напълно убедени, че никой няма да ни се притече на помощ, тъй като сигурно кукуанските царе не биха се помръднали от зловещата маса, около която седяха вече толкова векове, все пак отидохме пипнешком към галерията и като стигнахме скалата, започнахме да викаме с всички сили. Особено силно се чуваше гласът на Гуд, който кънтеше непрекъснато в галерията и пещерата.

Естествено, надуването на дробовете ни беше съвсем безполезно. То свърши толкова работа, колкото и ако бе бръмнала муха.

Обезсърчени повече от всякога и съвсем отпаднали, ние се оттеглихме в пещерата и се повалихме на земята, примирени с печалната съдба.

Легнали един до друг, все по-ужасени от гробната тишина, зачакахме гладът да извърши делото си. Бяхме загубили вече всяка надежда да видим отново слънцето.

Денят мина, без да разменим дума.

Какъв ден! Имал съм през живота си цели години, които са ми се стрували по-къси.

Запалих още една клечка кибрит и видях, че бяха минали още девет часа.

– Вече двадесет и шест часа сме затворени тук.

– Двадесет и шест часа! – възкликна Гуд и скочи на крака. – А как така въздухът още не се е развалил?

Тази мисъл изведнъж ни извади от мълчанието.

– О, да! – възкликна генуезецът. – Пещерата е малка и за толкова време въздухът би трябвало да стане негоден за дишане.

– Може би се подновява през някоя пукнатина?

– Но в такъв случай трябва да се вижда някакво блещукане на светлина – казах аз.

– И все пак въздухът сигурно се опреснява – отвърна Гуд.

– Приятели! – извика господин Фалконе. – Започвам да се надявам.

– Трябва да претърсим отново.

Скочихме и тримата и започнахме да оглеждаме наоколо, но все още нищо не виждахме.

Изведнъж нещо хрумна на Гуд.

– Да отместим слоновете кости! – викна той.

Огромните зъби, наредени на пластове, представляваха внушителна маса, висока повече от четири метра и също толкова широка, заемайки по този начин значителна част от стената. С надеждата, че пукнатината се намира от тази страна, започнахме трескаво да работим и при светлината на няколко кибритени клечки запрехвърляхме тежките слонови зъби, като произвеждахме оглушителен шум.

Работихме около десет минути с растящо усърдие, когато Гуд извика:

– Елате, елате насам!

Водени от гласа му, отидохме веднага при него, макар че отново се намирахме в пълна тъмнина.

– Какво има? – попитахме.

– Тук има проход – отвърна ни той.

– Галерия?

– Така мисля.

– Дали е свързана с външния свят? – попита генуезецът неспокойно.

– Усещам как хладен въздух докосва лицето ми.

– Не се ли вижда някаква светлинка?

– Засега не.

– Можете ли да минете?

– Да. Широка е достатъчно, за да мога да вляза навътре.

– А ако после се стеснява?

– Ще видим по-късно.

– Напред, Гуд!

– Вече сме в нея! Следвайте ме!

Генуезецът се хвана за палтото на Гуд, аз – за неговото и тримата, тласкани от надеждата да се измъкнем от гробницата си, започнахме да се промъкваме в галерията, която бързо се изкачваше нагоре.

Колкото повече напредвахме, свежата струя въздух все по-силно ни обляхваше, възвръщаше силите ни и изпълваше белите ни дробове.

– Напред! Напред! – повтаряше неспокойно генуезецът.

– Напред! – викаше и Гуд, обхванат от възторг.

– Там горе, е свободата, слънцето, спасението...

И тримата пристъпвахме нетърпеливо, като се тласкахме един друг, изпълнени от желанието да напуснем пещерата, която за малко щеше да ни погребее.

Изведнъж Гуд, който вървеше най-напред, се спря и извика ужасен:

– Проклятие! Каква са тези светещи точки?

– Светлина ли виждате? – попита господин Фалконе.

– О, не! По-скоро две искрящи очи.

– Може би е някое животно?

– Не зная какво е, но като че идва насам.

– Трябва да се върнем – казах аз. – Галерията може да ни отведе в леговището на някой кръвожаден звяр.

– Гуд!

– Приятелю!

– Чувате ли?

– Да, някакво глухо ръмжене.

– Назад! – извиках аз. – Изглежда, че е леопард.

Макар и без охота, започнах бързо да отстъпвам назад, следван от двамата ми другари, и скоро се оказахме отново в пещерата.

– Алан, вие сте ловец. Кое животно има според вас такива блестящи очи? – попита ме Гуд.

– Без съмнение това е някой кръвожаден звяр – отвърнах аз.

– Тогава трябва да го убием – каза генуезецът. – За нас това е спасението и не бива да се спираме пред никакъв звяр, дори и да е лъв или леопард.

В този миг в галерията отекна дрезгав рев, пълен със заплаха.

– Леопард е – казах аз, напълних бързо пушката и решително заставах пред отвора.

– А как е попаднал в галерията? – попита господин Фалконе.

– Може би тя води в леговището му – отвърнах аз.

– Тогава бихме могли да излезем.

– Да, но след като го убием.

– Виждате ли го?

Наведох се, загледах внимателно навътре в галерията и видях на няколко крачки от мен две светещи очи със зелени отблясъци.

– Ето го! – възкликнах аз.

– Щом се появи в пещерата, ще стреляме – каза генуезецът и напълни карабината.

– Не! – викнах аз. – Тези животни се спускат твърде опасно. Не, трябва да го убием, преди да излезе.

– Тогава да стреляме! – каза Гуд. Прицелихме се и три гърмежа оглушиха пещерата, ехото го поде и повтори многократно.

Щом изпразнихме оръжията, скочихме от грамадата слонова кост и се прикрихме в другия край на пещерата, тъй като при тази тъмнина не знаехме дали звярът е убит, или е още жив.

Като утигнаха гърмежите, откъм галерията се зачу глухо ръмжене.

– Нима не сме го улучили? – попита генуезецът и бързо напълни пушката си отново.

– По-скоро ми се струва, че звярът агонизира – отвърнах аз. – Ако не е тежко ранен, досега щеше да дойде тук: тези страшни животни никога не се колебаят да нападнат ловците.

– Трябва да разберем дали е жив или мъртъв – каза Гуд. – Нямате ли още кибритени клечки?

– Кутията ми е празна.

– Да потърсим по джобовете – подкани генуезецът. – Може би ще намерим още някоя.

Претърсихме всички джобове и за наше щастие намерихме още седем клечки: пет имаше господин Фалконе и две – аз.

Запалихме едната, като внимавахме много да не падне фосфорната главичка, и се покачихме на грамадата слонови зъби, за да погледнем

към галерията.

Почти на изхода лежеше величествен леопард, голям колкото тигър, с блестяща жълто-червеникава козина и неправилни черни петна, които ставаха по-гъсти към гръбначния стълб.

Куршумите го бяха ударили в черепа и гърдите и смъртта не бе закъсняла да дойде.

– Да освободим галерията и да бягаме – каза генуезецът. – Щом като това животно е могло да дойде до тук, значи има изход навън.

Хванахме животното за предните крака и го захвърлихме в пещерата.

– Да вървим, приятели – викна генуезецът. – Свободата ни чака в дъното на галерията.

– Почакайте малко, господа – викнах аз.

– Какво искате?

– Нима ще оставим тук всички тези диаманти? Искам да си напълня поне джобовете, преди да си отида оттук. И вие не ги отминавайте.

– Благодаря, но мене ми дойде до гуша от вашите диаманти, даже ме карат да повръщам – каза генуезецът. – А мислете и за това, че още не сме излезли и може би ще трябва пак да се върнем насам.

Гуд не беше по-алчен от приятеля си, но все пак се върна и ние двамата се спуснахме към сандъците, за да напълним джобовете и блузите си със скъпоценни камъни. Взехме не по-малко от тридесет килограма – огромно богатство, възлизащо на много и много милиони.

Когато отидохме отново в галерията, генуезецът вече бе навлязъл навътре и опитваше внимателно почвата, боейки се да не падне в някоя дупка.

Гуд ни увери, че вижда и в тъмното, и господин Фалконе го пусна напред. По едно време той извика:

– Внимавайте! Има стъпала!

– Имаме още кибритени клечки – каза генуезецът. – Да запалим една и да видим накъде отиваме.

Гуд взе една клечка и бързо я запали. При бледата ѝ светлина забелязахме една стълба, изкопана в скалата и слизаща надолу.

– Напред! – каза генуезецът.

Слизахме бавно-бавно и брояхме стъпалата. Стигнахме до двадесет и седмото и намерихме едно възвишение, което извиваше наляво, а след това почувствувахме, че стените се разширяват. В същото време ни лъхна мирис на развалено месо.

– Това трябва да е леговището на леопарда – казах аз.

- Да – потвърди Гуд. – Има кости по земята.
- Тогава изходът сигурно е близък.
- Да спрем и да се послушаме – каза генуезецът.
- От какво се боите?
- Може би звярът има другарка...

При тази мисъл въпреки изпитаното ни безстрашие челата ни се обляха от студена пот.

Спряхме и тримата изведнъж, готови да стреляме. Огледахме наоколо, за да видим дали не ни дебнеха отнякъде кръвожадните очи на някой друг звяр, но за щастие нищо не открихме.

- Леговището е празно – каза най-после Гуд и дълбоко въздъхна.
- Тогава да вървим напред – каза господин Фалконе. – Ах!
- Какво има? – попитах аз.
- Въздухът стана по-свеж.
- И аз почувствувах това – отвърнах.
- Тогава сме близо до изхода. – Надявам се.
- Напред!... Напред!...

Спуснахме се край леговището на звяра и навлязохме в първия проход, който се откри пред нас. Въздушното течение идеше тъкмо оттам. Беше чист, свеж и съживителен въздух.

Продължихме да вървим в новата галерия, като слагаме внимателно крак пред крак, с протегнати напред ръце, за да не ударим главите си в някоя непредвидена преграда. Изведнъж коридорът сякаш се пресичаше от друг ход.

- Какво да правим? – попита Гуд, като се колебаеше кой път да вземем. – Някаква друга галерия пресича тази, по която вървахме досега.
- Откъде иде въздушното течение? – попита генуезецът.
- Струва ми се, отясно.
- Тогава да завием нататък.

Оставихме досегашната галерия и поехме в новата, която се изкачваше бързо и неравномерно и често извиваше ту наляво, ту надясно.

Така вървахме известно време, напредвайки с голяма предпазливост, тъй като беше съвсем тъмно, а после се оказахме пред ново разклонение. Обхвана ни живо безпокойство. Имаше опасност да се забъркаме в подземния лабиринт.

- Положението ни се усложнява – каза Гуд. – Къде се намираме ние?
- Вярвам, че съм отгатнал – отвърна генуезецът.
- Обяснете, господин Фалконе – казах.

– Ние сме в галериите на някоя древна мина – каза господин Фалконе. – Всички тия ходове, които се пресичат един друг и които слизат и се изкачват, ме карат да подозирам това.

– Знаете ли, че забелязах нещо? – казах аз.

– Искате да кажете, че свежият въздух не се чувства вече?

– Да, господин Фалконе.

– Забелязах и аз. Но преди да се върнем, да отидем и видим къде свършва този ход.

Спряхме за малко да починем, после поехме отново пътя. Това траеше вече повече от час все така, без да успеем да видим поне един слънчев лъч, който да ни обещае скорошно освобождение.

Продължихме още половин час да се качваме и слизаем, следвайки капризните извивки на галериите, изоставяйки едни, за да поемем други, тласкани напред от растящо безпокойство и започващи да се опасяваме, че сме сбъркали правилния път и сме се загубили сред безизходния лабиринт.

От няколко минути вървахме в една нова галерия, може би двадесета по ред, когато до ушите ни достигна глух шум.

– Чувате ли? – попита ни Гуд, като се спря и се обърна към нас.

Наострихме уши и заслушахме с притаен дъх.

– Да – каза генуезецът. – Клокочене на вода.

– Къде тече? – попитах.

– Пред нас – отвърна Гуд.

– Да отидем нататък – казах аз. – Като следваме течението, сигурно ще излезем навън.

Изпълнени с надежда да стигнем скоро на открито, удвоихме силите си и се запътихме нататък, откъдето идеше плясъкът на водата. Не бих могъл да ви опиша каква благодат беше за нас това клокочене, нарушаващо тишината, от която бяхме заобиколени до този момент. С всяка стъпка напред шумът се увеличаваше.

Вече разбирахме, че сме пред голяма река, която се спуска от скала на скала. Шумът скоро стана по-силен, даже страхотен сред дълбоката тишина наоколо.

– Внимание! – каза генуезецът. – Внимание, Гуд! Внимавайте, както вървите напред, да не паднете в реката. Струва ми се, че тя е съвсем близо.

– Не се бойте, приятели – отвърна Гуд. – Така добре свикнах с тъмнината, сякаш имам очи на пръстите на ръцете и краката.

Едва изрече тези думи и нещо цамбурна във водата. В същия миг

Гуд извика сподавено.

– Гуд! Гуд! – викнахме ние и спряхме изведнъж. – Къде сте?

Един глас се обади посред клокоченето на водата:

– Тук съм! Тук съм!

– Къде?

– Във водата.

– Ударихте ли се?

– Не. Запалете една клечка кибрит, за да видя къде съм.

Генуезецът бързо се подчини и при оскъдната светлина на кибритената клечка видяхме Гуд, вкопчил се в една скала, която се издигаше като островче сред широка черна река, на брега на която се бяхме спрели.

Едва имахме време да го видим и генуезецът, усещайки, че клечката изгаря пръстите му, я пусна на земята. Отново се оказахме в пълен мрак. Все пак Гуд ни бе забелязал и започна да плува към нас, воден от гласовете ни. Скоро стигна на брега и каза:

– Грозно падане, приятели! Ако не знаех да плувам, нямаше да ме видите вече.

– Дълбока ли е реката?

– Не можах да стигна дъното.

Макар че смъртта ни се струваше почти неизбежна, ние се зарадвахме твърде много, когато видяхме отново жив и здрав нашия славен приятел. А на какво още можехме да се надяваме? Оставаше ни само възможността да скитаме напосоки от галерия в галерия, докато гладът и умората ни сломят.

– Какво да сторим? – попита генуезецът, обзет от отчаяние. – Ясно е вече, че сме изтървали правилния път.

– И аз така мисля – отвърна Гуд, – още повече че свеж въздух вече не достига до нас.

– Ще се върнем ли?

– Мисля, че е необходимо.

– Но преди това бих искал да проверя дали няма някакъв проход нататък.

– Тогава да запалим още една клечка кибрит и да разгледаме наоколо – каза Гуд.

Извавихме и четвъртата кибритена клечка, за да се убедим, че галерията свършва на брега на дълбоката река.

Решихме да се върнем назад към леговището на леопарда. Но преди да се отдалечим от реката, се потопихме в прохладните ѝ води. Банята ни освежи и ние поехме назад малко по-успокоени.

Като стигнахме първия кръстопът, спряхме, без да знаем кой път да поемем.

– Все едно е – каза генуезецът. – Тъй и тъй вървим напосоки, без надежда да видим вече слънцето. Няма значение дали ще завием вляво или вдясно.

Той застана начело и така продължихме нескончаемия път. Вървахме бавно като хора, които знаят, че вършат нещо съвсем безполезно. Минавахме от една галерия в друга, а всички те си приличаха толкова много! Еднообразието започна да ни измъчва. Тъмни и тихи като гробове, безкрайно дълги, галериите ни изпълваха с тягост и отчаяние.

Внезапно аз се блъснах в генузеца, който се бе спрял, без да ни предупреди.

– Какво има? – попитах аз.

– Не виждате ли там, в дъното, някаква светлина? – ме попита той с трептящ от вълнение глас.

Отначало не видях нищо, но след малко можах да различа бледа светлина, която се промъкваше през тъмнината. Какво беше това? Награда за нашите усилия, или измама за измъчените ни очи?

– Като че виждам нещо – казах предпазливо. – Не зная дали е светлина. Не може да се допусне това.

Толкова пъти вече се обнадеждавахме и отчайвахме, че вече не можехме да повярваме на такова щастие.

Все пак при тази светлина ние почувствахме неописуем възторг. Силите ни сякаш се възвърнаха. Ние вече не вървахме, а тичахме.

Малко по малко светлината ставаше по-силна. Галерията бързо се стесняваше и снишаваше. Отначало генуезецът бе принуден да се понаведе, а после започна да пълзи като змия. Но какво от това? До нас вече достигаха струи свеж планински въздух.

Ние се мъкнехме след господин Фалконе, като си помагахме с ръце и крака и се мъчехме да минем между скалите, които все повече се стесняваха около нас.

Най-после господин Фалконе спря и извика:

– Виждам звездното небе!

– Напред, напред! – викнахме ние.

– Не мога да мина по-нататък.

– На всяка цена трябва да се измъкнем! – казах.

Генуезецът правеше отчаяни усилия да се промъкне рез последната теснина. С голяма мъка, разкъравявайки се от острите камънаци, той успя да мине. Ние, бидейки по-тънички от него, бързо го последвахме.

Каква радост! Какво щастие! Над нас отново блестеше лазурният свод на обсипаното със звезди небе.

Нощта преваляше. Планината се разсветляваше под първите зари и ние можахме да съзерцаваме кърваво-червената зора, след като бяхме загубили надежда да я видим вече.

Когато слънцето се показа на хоризонта, видяхме, че се намираме на дъното на огромната яма, над която се изправяха тримата „мълчаливи“. Техните гигантски фигури ясно се открояваха при утринната светлина.

Без съмнение нескончаемата галерия, по която скитахме цяла нощ, е служела някога за съобщаване с прословутата пещера на диамантите.

Настъпи денят. Погледнахме се един друг и ни достраша. Бяхме толкова окаяни, че сигурно никой кукуан не би могъл да ни познае от пръв поглед. Бяхме покрити с кървави петна. Кал бе засъхнала по кожата ни, както и по разкъсаните ни дрехи. Очите ни бяха хлътнали, лицата ни – променени от преживените вълнения. Но за да бъде описанието точно, дължа да ви кажа, че въпреки всички тия преживелици и неимоверни опасности монокълът на Гуд стоеше на старото си място.

– Да вървим, приятели – каза господин Фалконе.

Трябваше ни повече от час, за да се измъкнем от ази долина. Но най-после, катерейки се с ръце и крака и улавяйки се за тревите и корените на растенията, успяхме да стигнем платото, което се разстиляше над склона на планината.

Тъкмо се готвехме да легнем на земята, напълно изтощени от всичко преживяно, когато господин Фалконе извика:

– А ето че тук има хора, които ни готвят закуска!

– Кукуани ли?

– Така изглежда.

– Да отидем нататък – каза Гуд.

Тръгнахме, решени да отидем при тях и да вземем участие в тяхната закуска, тъй като гладът съвсем ни беше изтощил. В това време обаче един от туземците се отдели от групата и се затича към нас. После падна на земята, махайки ужасен с ръце.

Веднага познахме този човек – беше вождът Инфадоу.

– Страхуваш ли се от своите приятели? – му викнахме ние.

– Вие не сте ли духовете на белите хора? – извика той, плачейки от радост и притискайки колената на генуезеца. – Ние вече мислехме, че сте умрели.

– Не, приятелю – каза господин Фалконе. – Ние сме все още живи,

Пещерите на съкровищата

както виждаш.

Глава XVIII ЗАВРЪЩАНЕ

Малко след тази среща, която беше съвсем неочаквана за нас, седяхме пред чудесно печено, което издаваше апетитен аромат. Още не преминала радостта ни от освобождението, ние се наслаждавахме на хубавата закуска.

След като се нахранихме, разказахме накратко на Инфадоу и неговата свита изумителните ни приключения. През време на разказа ни те неведнъж проронваха сълзи и неведнъж потръпваха от ужас.

– А какво стана с проклетата Гагул? – попита зачудено Инфадоу, когато завърших разказа си.

– Нима не се е върнала при вас? – попитахме ние също така учудени.

– Не, никой от нас не я е виждал – отвърнаха кукуаните.

– Дали не е загинала при спускането на плочата? – попита господин Фалконе.

– Може би – отвърнах аз.

– Бих искал да се уверя в това – каза Гуд. – Аз се заклех да отмъстя за смъртта на Фоулата и няма да напусна тази страна, преди да установя, че тази хиена е мъртва. В противен случай ще трябва да я удуша.

– Но ти защо си дошъл тук? – попитах Инфадоу.

– Смятахме, че вече сте мъртви. Тъй като вие се забавихте, Иньози се обезпокои за вас и ме изпрати тук да ви търся и да изследвам пещерата.

– Знаеш ли входа?

– Да – отвърна вождът. – Влизал съм вече в пещерата на смъртта, където отнесох бащата на Иньози, след като бе убит от Тоуала.

– А тайната на диамантените пещери? – попитах аз.

– Уви, не! Ако я знаех, бих ви довел аз, вместо да ви поверим на старата хиена. Бели хора, сега, след като се нахранихте, починете си, а после ще потеглим за Лоо, за да успокоим царя.

Приехме съвета, тъй като бяхме толкова уморени, че едвам се държахме на крака след толкова умора, вълнения и безсънни нощи.

Проснахме се под палатката, която негрите бяха вече направили, и така можахме най-после да вкусим няколко часа сладък сън.

В това време Инфадоу бе извършил подготовката за пътуването,

тъй като бързаше да ни отведе при царя. Но преди да напуснем планината, ние пожелахме да видим още веднъж пещерата на смъртта, за да разберем какво бе станало с Гагул и да се опитаме, ако може, да влезем в пещерата на диамантите, макар че аз и Гуд вече бяхме напълнили джобовете си и притежавахме несметни богатства.

Водени от стария вожд, влязохме отново в пещерите и лесно стигнахме там, където бившите кукуански царе заобикаляха зловещата маса, върху която Тоуала бавно се вкаменяваше.

Като стигнахме до огромната плоча, която затваряше входа към пещерата на съкровищата, забелязахме една черна мършава ръка, която бе напълно откъсната. Познахме я веднага – ръката на Гагул.

Разбрахме всичко: нещастницата в страха си, че няма да успее да излезе навреме, бе протегнала ръката си отвътре на пещерата и бе спуснала тайната пружина, предпочитайки да бъде смазана под каменната плоча, вместо да рискува да бъде заловена от нас или пък ние да стигнем навреме, за да избегнем страшната смърт, на която ни бе обрекла.

Помъчихме се да открием тайната, но напразно загубихме времето си. Каменната стена нямаше никаква следа и изглеждаше съвсем гладка и еднаква навсякъде. Старицата бе отнесла тайната със себе си.

Наистина оставаше проходът откъм мината. Но ние бяхме вече толкова много изстрадали из ужасните галерии, че никой от нас нямаше желание да навлиза отново в тях и да рискува да се забърка в подземния лабиринт.

Към залез слънце напуснахме планината на път за Лоо. Два дни след това бяхме отново при славния Иньози, комуто разказахме нашите преживелици. Научавайки края на Гагул, той каза:

– Доволен съм, че старата вещица е получила заслужено наказание. От дълги години тя беше отрова за нашата страна. Насъскваше едни от кукуаните да се бунтуват против другите, предизвикваше жестоки убийства, като че изпитваше някаква нужда непрекъснато да причинява смърт на другите, за да продължава собствения си живот. След нейната смърт в царството ми ще настъпи траен мир.

После ни погледна тъжно и каза:

– Истина ли е, че се готвите да ни напуснете?

– Да – отвърна господин Фалконе, – няма какво да правим вече тук. Ти дойде с нас като прост служител, а те оставяме могъщ цар на народ, който ти е напълно предан. Ние дойдохме тук да търсим брат ми, но за съжаление не го намерихме.

– Какво мога да направя за вас, за да изразя благодарността си?

– Управлявай народа си справедливо, мъдро и скромно. Премахни жестоките нощни тържества, които струват толкова много кръв на твоите поданици. Бъди щастлив, Иньози, и никога не забравяй, че си длъжен да зачиташ живота на поданиците си.

Царят мълча известно време, закрил лицето си с ръце, а после рече с нажален глас:

– Заклевам се, че ще следвам мъдрите съвети на добрите бели хора. Но никога няма да мога да се утеша за тяхното отсъствие. Защо напускате моето царство? Нима ви липсва нещо? Или съм направил нещо, което не ви е харесало? В дните на нещастieto вие ми оказахте мощната си подкрепа, а сега, когато станях цар, когато в страната настана мир, когато трудностите преминаха, вие искате да си вървите. Не, скъпи приятели, останете в моето царство, останете при мен. Вземете всичко, каквото пожелаете, искайте ми каквото ви трябва, аз съм готов и винаги ще бъда готов да задоволя и най-малките ви желания. Вие виждате, моята страна вече е спокойна. В нея занаят ще се живее щастливо. Тук нищо не липсва. Бихте могли да бъдете по-доволни тук, отколкото в културните страни.

– Благодаря, Иньози – каза господин Фалконе с развълнуван глас. – Ние оценяваме доброто ти сърце. Но искаме да видим отново нашата родина.

– О! – каза горчиво той. – Сега ви разбирам! Вие не искахте нищо друго освен диамантите. Сега те са у вас и вие ги предпочитате пред приятеля си. Вие сте алчни за богатства, както всички бели хора. Да бъдат проклетите блестящите камъни, които ми отнемат белите приятели! Ще обявя смъртно наказание за всеки, който ги използва в моето царство. Вървете, бели хора! Можете да тръгнете когато пожелаете. Ще ви дам свита да ви изпрати. Казах!...

– Иньози – казах аз, поставяйки нежно ръка на рамото му. – Забрави ли как туптеше сърцето ти, когато се намираше в Натал?... Ти въздишаше по родната страна и всички прелести на нашите градове, и всички удобства на нашата култура не можеха да те накарат да забравиш нито да сподавиш горещото желание, което те тласкаше към земята на кукуаните. А защо искаш нашите сърца да не се вълнуват от същите чувства? Там аз оставих моя син. Защо искаш баща му да го изостави?

Иньози наведе глава. Очите му бяха насълзени.

– Ти каза истината, бели приятелю – каза той. – Думите ти са прави. Да, разбирам желанието ви да се върнете в родната страна. Вие ще си отидете, но сърцето ми ще остане все така опечалено, защото

чувствувам, че никога вече няма да ви видя, никога няма да чуя нещо за вас. Когато годините прошарят косите ви и започнете да се гушите край огъня, обърнете мислите си назад и си спомнете дните, които прекарахме заедно. Спомнете си жестоката борба за освобождението на поробените кукуани и края на престъпленията на Тоуала, когото ти, генуезецо, повали благодарение на твоята сила. Вървете, преди очите ми да са се облели със сълзи! Сбогом, бели приятели! Бъдете щастливи в страната на вашите бащи...

Той стана. Приблужи се към нас, гледайки ни продължително, сякаш искаше да запечата завинаги в сърцето си нашите образи, после закри лице с мантията си и се отпусна на стола си, като започна да хълца сподавено.

Ние мълчаливо се отдалечихме, натъжени от раздялата, и влязохме в нашия краал, без да разменим дума.

На другия ден напуснахме столицата на кукуаните. Инфадоу ни придружаваше със свита от двадесет души, избрани от полковете на биволите.

Въпреки ранния час около краала ни се бе насъбрал народ, дошъл да ни изпрати.

Мъжете се хвърляха в краката ни и притискаха колената ни. Жените целуваха ръцете ни и хвърляха върху ни цветя. Тази непринудена и неочаквана демонстрация живо ни развълнува.

Инфадоу ни поведе през планините, поемайки по един широк път, намиращ се на север от големия път, по който бяхме минали вече. Този път беше по-удобен от стария, тъй като беше по-равен. Ловците го предпочитаха, когато отиваха към културните страни да продават щраусовите пера.

От един такъв ловец Инфадоу научи, че сред пустинята, която ние се готвехме да преинем, се намирал обширен и плодороден оазис. Той ни посъветва да се насочим към него, за да не рискуваме да умрем от жажда сред нажежените пясъци.

Това ни накара да допуснем, че майката на Инъози, преди да стигне в колонията Натал, е стигнала в този оазис, спасявайки по този начин себе си и своя син.

Четири дни по-късно стигнахме голямата планинска верига, която разделяше плодородната кукуанска земя от огнените пясъци на пустинята.

Раздялата с Инфадоу и свитата му бе трогателна. Смелият и юначен вожд, преди да ни напусне завинаги, ни прегърна, после се разделихме и

ние поехме бързо през пясъците на път за оазиса. Там смятахме да останем за малко, преди да предприемем втората и по-дълга част от пътя, за да стигнем в ситандския краал.

Бяхме се вече отдалечили от свитата, когато Инфадоу ни настигна, за да ни поздрави още веднъж. Старецът бе с насълзени очи и като че не се решаваше да ни напусне.

– Сбогом, бели хора! – ни каза той, като хълцаше. – Никога вече няма да ви видя... но винаги ще си спомням вашата смелост в боя. Никога няма да забравя страшния двубой, в който бе убит Тоуала. Сбогом още веднъж, безстрашни хора!

Ние бяхме силно развълнувани от тази проява на привързаност. Гуд бе така дълбоко трогнат, че реши да поднесе за спомен на стария вожд своя монокъл, с който не бе се разделял и през най-тежките моменти. Инфадоу оцени правилно този дар и веднага разбра каква слава щеше да му донесе в очите на съотечествениците му това парченце стъкло, принадлежало досега на белия човек.

След няколко безуспешни опита той успя да го нагласи на едно от очите си. Той беше развълнуван и горд от това украшение, за което може би би би завидял и самият Инъози.

Пътуването ни през разпалените пустинни пясъци започна. Вървахме по цял ден. Бързахме да стигнем по-скоро в културните страни. Вечерта спряхме в една долинка, където намерихме малко сухи храсти.

Тъй като знаехме, че дивите животни не смеят да се приближават до огъня, събрахме храсти, колкото можяхме да намерим, а след това си приготвихме вечеря от соргови питки, печено месо и местна бира.

Първата нощ мина спокойно. На другия ден поехме отново напред под палещите лъчи на слънцето. Два дни още вървахме сред пясъците, след което, на четвъртия ден от нашето тръгване, лишени от храна и съвършено отпаднали, спряхме в подножието на група сухи, каменисти хълмове.

Положението ни ставаше все по-лошо. Оазисът никъде не се виждаше. Отново бяхме застрашени да умрем от жажда. Запасите ни се намаляваха всеки час. Оставаха ни само две стъкла вода.

– Да спрем за малко и да претърсим тези хълмове. Може би ще намерим някакво кладенче – каза генуезецът. – Оазисът сигурно е още твърде далече. Не е разумно да продължаваме пътя така уморени и без троха сорго.

– А няма ли вода, няма да има и дивеч – отвърнах аз.

– Все пак, знаете, шраусите идват и към най-сухите пустинни

места.

– Да, понеже те могат да търпят жаждата по-дълго и от камилите. Но досега все още не сме видели нита една от тези птици.

– Да се надяваме – заключи господин Фалконе.

След няколкочасова почивка се насочихме към хълмовете, за да ги изследваме.

Слънцето преваляше на запад сред кървавочервен хоризонт, а луна-та едва се показваше, когато стигнахме на върха на най-високия хълм. Устремихме погледи по всички посоки и в дъното на една тясна, продълговата долина открихме някакви дървета, наподобяващи акации.

– Може би там има някакъв поток – каза Гуд.

– Не е чудно – отвърнах аз.

– Тогава ще намерим и дивеч.

– Да отидем нататък – предложи генуезецът.

Слязохме бързо от хълма и стигнахме долината. Освен акации на-мерихме и гъсти храсти бели мимози и прекрасни дървесни папрати, ко-ито хвърляха прохладна сянка.

Като продължихме изследванията си, открихме и едно обширно блато, в което се изливаха водите, събиращи се в гънките на хълмовете през редките, но извънредно изобилни дъждове, които понякога падат по тези области.

По пясъка на брега на блатото личаха следи от множество животни, – шрауси, антилопи, жирафи, зебри и даже лъвовете.

В момента не се виждаше никакво животно. Но щом имаше следи, това означаваше, че животните от околността идват от време на време да утолят жаждата си.

– Да почакаме тази нощ тук – казах аз. – Обещавам ви добра вечеря.

– Стига само да не дойде от оня дивеч, с ноктите и зъбите – забеля-за Гуд.

– И него ще посрещнем с нашите пушки, нали, Алан? – каза госпо-дин Фалконе.

– Защо не? – отвърнах аз. – Лъвското месо не е толкова лошо, кол-кото някои смятат.

– Трябва да е жилаво като старо магаре – каза Гуд.

– Е, не е крехко, разбира се. Но на гладни хора може да се услади.

Утолихме жаждата си, а след това, бидейки съвсем уморени, се из-тегнахме под свежата сянка на едно папратово дърво и скоро заспахме дълбок сън.

Когато се пробудих, слънцето бе залязло. Луната грееше усмихнато на чистото безоблачно небе. Другарите ми сладко спяха и събираха сили за по-нататъшния път. Аз извадих лулата си и два кремъка, които ми бе подарил Инфадоу. Тъкмо щях да запаля лулата, когато до ушите ми стигна някакъв шум от раздвижване на листа.

Подозирайки, че някакъв звяр ни дебне, напълних внимателно пушката си, после разтърсих силно господин Фалконе, който спеше до мене, и му казах:

– Ставайте веднага, господин Фалконе.

– Какво има? – попита генуезецът полусънен, като търкаше с ръце очите си.

– Струва ми се, че вечерята иде.

– Под каква кожа?

– Засега не зная, но скоро ще научим.

– Само да не я изпуснем.

Събудихме и Гуд и му обяснихме какво става. След това се притулихме сред един гъст храсталак и зачакахме животното да се появи, за да го обсипе с куршуми.

Няколко минути до ушите ни не достигаше никакъв шум. След малко обаче при бледата лунна светлина забелязахме някакво огромно тяло да се промъква сред мимозите. Отначало помислихме, че е слон, макар и да ни изглеждаше малко по-нисък от обикновено.

– Що за животно е това? – промърмори Гуд.

– Прилича на слон – каза господин Фалконе.

– Или хипопотам?

– Хипопотам в пустинята! Тук няма нито реки, нито езера.

– Не е нито едното, нито другото – казах аз, след като разгледах внимателно животното.

– А какво е тогава? – попитаха те.

– Носорог.

– Неприятна среща – каза генуезецът.

– Съвсем неприятна. Носорозите са по-опасни от лъвовете, слоновете и хипопотамите.

– Тогава да го оставим да пие спокойно.

– А какво ще вечеряме? – попита Гуд.

– Ще видим по-късно – казах аз. – Ако ви е мил животът, не стреляйте.

Наистина нищо не бихме спечелили от това, ако стреляхме по носорога. Той е едно от най-силните животни, каквито съществуват, и при

това е извънредно смел. Когато е разгневен, а това е почти винаги, не се колебае да се хвърли даже върху цяло негърско племе, колкото и да е въоръжено. Освен това е много трудно да се убие, тъй като кожата му е извънредно дебела и много рядко куршумите успяват да го засегнат в някое слабо място.

Носорогът, който беше пред нас, имаше повече от четири метра дължина. На носа си имаше страхотен рог, висок около един метър. С това оръжие той би могъл да прободне всеки неприятел.

Имайки подозрителен характер, щом излезе от храсталаците, той се спря и започна да се оглежда наляво и надясно и да души шумно въздуха. След това се отправи към блатото и започна да пие вода.

– Алан – каза господин Фалконе, като опираше с пръст спусъка на карабината си, – добро ли е месото му?

– Да не искате да стреляте? – попитах го ужасен.

– Толкова добре е застанал, че ме изкушава.

– Ако ви е омръзнал животът, стреляйте.

– Нямам никакво намерение да умирам, но ми се струва, че с три куршума можем да го повалим и да си хапнем сладко месце.

– Което после няма да можете да смелете, понеже е жилаво като ластик.

В този миг животното, сякаш открило нашето присъствие, обърна глава към нас и стана малко неспокойно.

– Не мърдайте – прошепнах аз. – Ако ни забележи, ще се спусне върху ни като ураган.

– И ние ще го посрещнем с дружен залп – отвърна спокойно генуезецът.

Като каза това, той вдигна пушката да се прицели, но при това движение чукна цевта в един клон. Шумът беше съвсем слаб, но острият слух на носорога го долови веднага.

Подозрителното животно наведе внезапно глава, като ни показа страшния си рог, сякаш готово да се хвърли върху нас, но не мръдна от мястото си. Ние също стояхме неподвижно, готови да го посрещнем с общ залп, макар че аз малко вярвах в действието на куршумите срещу тази жива броня.

Животното все така ни гледаше, изправило рог нагоре, като че се забавляваше с нашето безпокойство. Но изведнъж се върна назад към храстите с поглед, насочен към блатото.

Страшен рев се разнесе по долината и наруши дълбоката тишина, която цареше наоколо.

– Лъв! – възкликна Гуд.

– Ето защо носорогът побърза да се скрие – казах аз.

– Нима тези силни животни се боят от лъвовете? – попита генуезецът.

– Не от страх се скри носорогът – отговорих аз. – Носорозите излизат насреща на всички, даже и на лъвовете. Искат да види какво ще прави лъвът, а след това ще се хвърли отгоре му.

– Изглежда, че ще сме свидетели на страшна борба.

– Сигурно, господине. Но мен ми се струва, че от тази борба няма да спечели нито лъвът, нито носорогът. Ноктите на лъва не могат да направят нищо на носорога, но и рогът на последния едва ли би могъл да пробие ребрата на лъва.

– Вярвате ли?

– Почакайте и ще се уверите.

В този миг се зададе един величествен лъв, който бавно се приближаваше към блатото. Чувстващ силата си, той се движеше напред, като оглушаваше околностите с мощния си глас.

Като че той не само не взимаше никакви предпазни мерки, но напротив, искаше да извести на всички своето присъствие.

Стъпка по стъпка той стигна отсрещния бряг на блатото и започна да пие вода на големи глътки, като от време на време се оглеждаше наоколо. Може би нощният ветрец бе донесъл до него миризмата на носорога.

– Прекрасно животно – каза Гуд. – Каква разлика в сравнение с тези, които са в клетки.

– И каква величествена походка – добави генуезецът.

– Внимавайте в носорога – казах аз. – Готви се да нападне.

Наистина колосът бе излязъл полека-лека от храстите, без да бъде забелязан от неприятеля, който в това време пиеше вода.

С един скок, който не би могъл да се очаква от носорог, той премина разстоянието, което го отделяше от брега, и после се хвърли сред блатото, вдигайки огромни вълни.

Като го видя, лъвът отскочи назад, изплъзвайки се от тази мощна атака, и се изправи на задните си крака, готов от своя страна да се спусне срещу врага.

Двете животни се гледаха едно друго няколко мига, после носорогът наведе острия си рог и се спусна срещу лъва.

С още един скок лъвът избегна и това ново нападение, после се засили напред и със страшна сила се хвърли върху широкия гръб на

нападателя, мъчейки се да пробие кожата му с острите си нокти и да прехапе врата му.

Усещайки, че гърбът му се раздира, носорогът се разяряваше още повече. Скачаше насам-натам, изправяше се на задните си крака, ревеше остро и продължително, хвърляше се бясно сред храстите, като се мъчеше да се освободи от необикновения ездач. Но напразно. Лъвът не напускаше мястото си. Даже удвояваше ударите си и разкъсваше малко по малко кожата на неприятеля, достигайки вече до живо месо.

Като загуби всяка надежда да го отхвърли, носорогът започна да бяга лудо, неудържимо надолу по долината. Видяхме го за последен път сред дърветата при гърлото на долината, а после изчезна от очите ни, без да се бе освободил от врага си.

– Нашата вечеря си отиде – каза генуезецът и бързо се изправи.

– Нека си върви – казах аз. – Не сме загубили кой знае какво. Още повече че месото на тия животни се смила така трудно.

– Смятате ли, че лъвът ще успее да повали носорога? – ме попита Гуд.

– Съмнявам се. Той по-скоро ще изостави ездата си и ще се спаси зад някоя скала.

– А носорогът?

– Няма да загине от раните. Ех, здрава е неговата кожа и не е така лесно да го убиеш.

– Шт!

– Какво има, господин Фалконе? – попитах аз.

– Ето, сега вече вечерята няма да ни избегне. И тази е по-добра и по-безопасна от другата. Гледайте нататък, Кватермен!

Погледнах към пустинята и видях цяла група едри птици, които се приближаваха предпазливо към гърлото на долината, като проточваха дългите си шии.

– Камилски птици – възкликнах аз. – Не мърдайте, ако искате да повалим някоя!

– Ще влязат ли в долината? – попита Гуд.

– Ще видим – отвърнах аз.

Камилските птици се приближаваха бавно, като че се колебаеха какво да правят. Бяха около дузина, всички твърде високи, от два до три метра, изпъстрени с блестящи пера, които имат доста висока цена по всички пазари на земното кълбо.

Ние бяхме готови да ги посрещнем както трябва, но те като че не бяха склонни да се приближат към нас, нито поне да влязат в долината.

След като се полутаха насам-натам, някои от тях започнаха да копаят дупки в пясъка, после легнаха в тях. По това време останалите стояха на стража на различни разстояния.

– Сега разбирам – казах на Гуд. – Легналите са женски и снасят яйца в пясъка. Скъпи приятели, вечерята е готова и е по-вкусна, отколкото очаквахме.

Почаках няколко минути и когато женските започнаха да стават, дадох знак на приятелите ми да ме следват.

Прикривайки се зад храстите и пясъчните хълмчета, натрупани наоколо от вятъра, стигнахме на разстояние един изстрел от камилските птици.

– Целете се в главата – казах аз.

Чуха се три изстрела един след друг. Птиците побягнаха изплашено и вдигнаха след себе си цял облак от пясък. Но след като изминаха петдесет-шестдесет крачки, една от тях се търколи на земята и повече не се вдигна. Другите продължиха своя бяг и скоро изчезнаха зад пясъчните хълмове на пустинята.

Малко след това ние седяхме около буен огън и пиехме щраусови яйца, леко затоплени на незастинала пепел, и чакахме да се изпече един хубав къс месо.

Бяхме намерили петнадесет щраусови яйца, заровени в пясъците. Само две от тях биха били достатъчни да наситят шест души. Ето защо занаятчиите нямаше да се опасяваме от глад. Освен това камилската птица би могла да стигне за две седмици, ако можехме да я запазим. Това обаче беше абсолютно невъзможно, тъй като имахме съвсем малко сол.

В очакване на печеното ние се отпуснахме свободно върху зелената трева, за да починем и поговорим за ловните си приключения, за разните животни и особено за камилските птици.

Вечерята не беше толкова вкусна, колкото се надявахме. Може би поради това, че щраусът беше доста стар, или понеже месото на тези гигантски птици изобщо не е сочно, печеното ни се видя твърде жилаво и ние скоро се уморихме да дъвчем. За щастие, бяхме вече изпили няколко яйца, които бяха не по-лоши от кокошите.

Нощта мина спокойно. Обаче неведнъж из долината се носеха отвратителните крясъци на хиени и зловещият рев на чакали, които, без да ни питат, ни предлагаха своята малко привлекателна музика.

Глава XIX БОСКИМАНИТЕ

На другия ден, след като изпихме още три щраусови яйца, поехме отново пътя сред огнените пясъци, които сякаш никога нямаше да се свършат. Започвахме да се безпокоим, понеже оазисът, посочен ни от Иньози и от ловците в планината, все още не се виждаше.

– Дали не сме сбъркали пътя? – попита господин Фалконе след два часа уморителен път. – Досега трябваше да стигнем до оазиса.

– Никак не сме се отбивали от посочения ни път – отвърнах аз.

– А дали оазисът пък не е изчезнал?

– Не вярвам. Тук не духат ония мощни ветрове, които са известни под името самуми и които най-често се появяват в Сахара. Ако имаше самуми, те биха могли да затрупат оазиса. Но това тук сигурно не е станало. Възможно е негрите да са се излъгали в разстоянието.

– Нима още веднъж ще страдаме за вода! – възкликна Гуд.

– Всичките ни мехове са пълни – отвърнах аз. – През следващите три-четири дни не се излагаме на такава опасност.

– А след това?

– Кой знае, може би ще намерим някое друго кладенче, макар че ми казаха, че в тази пустиня те са съвсем редки.

– Не знаете ли, Кватермен, дали сред тази пустиня не живеят някакви хора? – попита Гуд.

– Колкото и да е чудно, има – отвърнах аз. – И то не отделни хора, а цели племена.

– И те живеят сред тези нажежени пясъци?

– Да. Това са негрите, наричани боскимани.

– А как могат да живеят тук?

– Те се задоволяват с много малко. Когато нямат антилопи или щрауси, не се отвърщават да ядат змии и гушери.

– А вода къде намират?

– Изкопават дълбоки кладенци, които после внимателно скриват, за да не бъдат намерени от другото.

– А къде се намират тези негри?

– Пръснати са сред пустинята.

– Ще срещнем ли някои от тях?

– Сто пъти по-добре е да не срещаме – отвърнах аз.

– Лоши ли са?

– Не, но отбиват отчаяно опитите на всеки, който поиска да се приближи към техните кладенци. Водата им е съвсем малко. Самите те често се измъчват от жажда. Затова не позволяват на никакъв чужденец да пие от нея.

– Е! Нашите пушки лесно биха ги накарали да заговорят на по-друг език – каза Гуд.

– Пазете се от техните оръжия, приятелю – казах аз.

– Копията никога не са побеждавали пушките.

– Но отровните стрели понякога са побеждавали.

– Боскиманите имат ли отровни стрели?

– И при това твърде опасни, приятелю Раненият неминуемо загива и никаква противоотрова не може да го спаси.

– По дяволите тези негри!

Докато разговаряхме така, продължавахме да вървим през безкрайните пясъци, оглеждайки се на всички страни да видим дали няма да се появи оазисът. Уви, нищо не се забелязваше. Само пясъци и пак пясъци, ту равни, ту натрупани като морски вълни. Тук-там, амо се виждаше по някой трънлив храсталак и пак следваха пясъците.

Липсваха и животни. Нямахме вече нито щрауси, нито антилопи, нито куаги, нито зебри. Това ясно показваше, че сме попаднали в най-сухата част на пустинята, където нямаше никакви хълмове, ни кладенци.

Вървахме цяла нощ. Отчаянието ни растеше непрекъснато. Призори, изтощени, жадни, спряхме пред едни скали, които се издигаха самотно сред пясъчния океан.

Слънцето вече се издигаше и горещината ни принуждаваше да спрем.

Преди да легнем да почиваме, претърсихме скалите с надежда да намерим вода, но напразно. Освен един едър гушер нищо друго не намерихме.

Денят беше страшен за нас. Дълбока скръб ни бе обхванала. Помислихме, че и ние ще умрем от глад и жажда, както бе станало с двамата португалци.

– Е – каза генуезецът, единственият, който все още беше спокоен, – ако трябва да оставим костите си в тази пустиня, то нека поне се помъчим да отложим часа на последния дъх.

– На какво се надявате още? – го попитах аз.

– Смятам, че щом като хората на Иньози ни говориха за оазиса, то

той сигурно съществува и ние можем да го намерим.

– Но знаете ли, че запасите ни са почти изчерпани? – му казах аз.

– Още колко вода имаме, Кватермен?

– Литър и половина. Ако до утре заран не намерим вода, ще останем завинаги след тези пясъци.

Генуезецът ме погледна, без да отвърне. После се хвана за главата и потъна в мрачни размишления.

Денят мина, без нашето положение да се промени с нещо. Вечерта продължихме страшния път при толкова голяма горещина, та ни се струваше, че се движим сред пламъци.

Изминатият път и жаждата ни бяха дотолкова изтощили, че още след първите километри ние почти не можехме да се движим повече. Трябваше да спрем и да изпием още по една глътка вода, за да поукасим огъня, който ни изгаряше.

Бяхме стигнали сред няколко скалисти възвишения, които ограничаваха хоризонта ни и ни пречеха да погледнем по-надалече. Искайки да проверя дали от тези височини не бих могъл да съзря желаниа оазис, напрегнах сетни сили и се покатерих по една скала, която се издигаше на около петдесет-шестдесет метра.

Щом стигнах на върха, забелязах някакви човешки сенки, които се отправяха към една теснина, носейки на рамо твърде обемисти белезникави пакети.

– Боскимани! – възкликнах аз. – Какво търсят тук?

Скрих се зад един камък, за да не ме забележат, и започнах да следя какво правят и накъде отиват.

Негрите, около дузина мъже и жени, се насочиха бавно към теснината, после, след кратко търсене, при което разравяха пясъка на няколко места, свалиха от рамената си нещата, които носеха.

Веднага разбрах какво става.

– Дошли са да си набавят вода – прошепнах аз.

Наистина, наблюдавайки с по-голямо внимание, забелязах, че вързопите, които носеха, бяха не друго, а мрежи, пълни с черупки от щраусови яйца, които сега щяха да напълнят с вода.

Повече не ми трябваше да зная. Спуснах се бързо към другарите си да им съобщя всичко това.

– Ура – казах аз, тичайки към тях, – спасени сме!

– Оазиса ли открихте? – попита господин Фалконе, скачайки на крака.

– Не, но тук наблизо има някакъв извор или кладенец.

– Кладенец? – възкликна Гуд. – Да идем да го изпием. Както съм жаден, всичката вода в него не ще ми стигне.

– Полека, приятели. Сега там са боскиманите.

– Ако ще да има лъвовe, аз пак ще отида – каза генуезецът. – Много ли са тези хора?

– Една дузина.

– Ще си поделим водата или няма да ги оставим живи.

– Пазете се от отровните им стрели.

– Не ме плашат те сега. Бързо, Кватермен, водете ни към кладенеца.

Тъй като вече знаех къде се намира теснината, аз тръгнах сред скалите, които образуваха същински лабиринт, и напредвах внимателно, за да не попадна на някой охранителен пост или пък да стана жертва на някоя неочаквана стрела. След четвърт час стигнах на другия край на долината, непрекъснато следван от двамата ми приятели, които бяха напълнили пушките си.

Негрите продължаваха да пълнят с вода щраусовите яйца. За тази цел те си служеха с тръби, които забиваха в пясъка, където се намираще водохранилището, и отвеждаха течността в яйцата, като по-напред смучеха с уста, внимавайки да не разлеят нито една капка.

Тези пустинни жители бяха ниски на ръст, с жълто-кафява кожа, сухи като скелети, със слаби, но жилави ръце. Чертите на лицето им се отличаваха от тези на хотентотите от южноамериканските области с потънки устни, по-малко изпъкнало чело и по-сплеснат нос, който почти се сливаше с ябълчните кости.

Всички те бяха почти голи, само с по един къс кожа около хълбоците. При това лицето и краката им бяха нашарени с чудни рисунки.

Като ни видяха, един от тях се отдели бързо от групата и се запъти към нас. В ръцете си държеше лък и стрела. Извика ни на език, който аз веднага разбрах, тъй като и друг път бях разговарял с представители на неговото племе.

– Какво искат белите хора? Това е боскиманска земя и никой няма право да я тъпче. В противен случай стрелите, потопени в отровата хайа-уайе ще ви убият.

– Ние сме приятели на чернокожите и не сме дошли да се бием с тях – отвърнах аз.

– Какво искате тогава?

– Търсим малко вода, понеже умираме от жажда.

– Водата е твърде необходима за боскиманите, за да могат да дават от нея на чужденците – отвърна негърът.

– Вие имате цял кладенец, скрит под пясъка. Защо не позволявате на белите хора да наквасят гърлата си?

– Защото водата, която се намира в кладенеца, едва стига за нашето племе.

– Ние ще ви я платим.

– Няма да ви дадем вода – отвърна твърдо негърът.

– Тогава ще прибегнем до сила.

– Пази се от отровните ни стрели.

– Ние имаме оръжие, много по-страшно от твоите стрели.

– Стрелите, потопени в отровата хайа-уайе, никому не прощават.

– А нашите оръжия убиват от разстояние, на което стрелите ти не могат да стигнат. Искаш ли да ти докажем това?

– Докажи и тогава ще повярвам.

– Добре, гледай!

В това време една голяма птица с черни крила летеше над една скала, стискайки в човката си дълга змия, която напразно се мъчеше да се изплъзне. Това беше змиеловка, една от ония интересни птици, които сякаш имат единствената задача да прочистват земята от отровните влечуги, които се намират в изобилие в южноафриканските области.

Змиеловките са твърде смели и здрави птици, въоръжени с дълга, остра човка, нокти и крила, завършващи като куки. Не се боят от змиите, колкото и да са отровни. Щом ги забележат, спускат се отгоре им и ги зашеметяват с крилата или разбиват главите им с човката си. Змииската отрова никак не им вреди и те изяждат с удоволствие даже главите на влечугите, които улавят, без да изпитват след това никакво разстройство.

Виждайки змиеловката да лети над нас на около сто метра височина, насочих бързо пушката и като се прицелих, стрелях по нея.

Смъртно ранена, птицата подви крака, изпусна змията и като се завъртя около себе си, падна току пред краката ми.

Боскиманите, изплашени от гърмежа и смаяни от майсторския удар, отстъпиха поразени и ни гледаха с ужас. Обаче човекът, който ни беше заплашил с отровните стрели, стоеше на мястото си, без да се уплаши. Лъкът и отровната стрела бяха все така в ръцете му.

– Можеш ли да направиш същото? – го попитах аз.

– С птицата не, но с теб – да – отвърна ми дръзко той. – Тъй като ти си достатъчно близо.

Като каза това, той вдигна лъка и опъна стрелата, сякаш се готвеше да я पुсне срещу мене.

– Какво правиш? – попитах го.

– Ще опитам върху тебе силата на отровната ми стрела – отвърна той хладно.

Знаейки, че в този момент съм обезоръжен, тъй като нямах време да напълня карабината отново, господин Фалконе се спусна пред мен и се прицели в негъра.

– Стой, черни човеко – викна той, – или ще те убия.

Навярно негърът не го разбра и долепи стрелата до бузата си, като се прицели в мене. Генуезецът го превари. Чу се изстрел и боксиманът, ранен в челото, падна мъртъв на земята.

Другарите му, които гледаха всичко това, грабнаха набързо щраусовите си яйца, презглава побягнаха към пустинята и започнаха да надават крясъци като подплашени гъски.

– Какво направихте, господин Фалконе? – викнах аз.

– Убих го – отвърна ми спокойно той.

– Но сега ще си навлечем гнева на цялото племе.

– Ще ги посрещнем с куршуми – каза Гуд. – Да не искахте да оставим да ви убият?

– Може би имате право. Проклетият негър като че беше готов да пусне отровната си стрела. Но другарите му ще се върнат да отмъстят за него.

– Вярвате ли, че ще се върнат? – ме попита господин Фалконе.

– Ако не се върнат, сигурно ще ни чакат някъде в пустинята.

– Е, като видят, че куршумите ни проредяват редиците им, ще ни оставят на мира. Приятели, да помислим за водата!

Както бяхме ожаднели, започнахме веднага да търсим водата. Работата не беше съвсем лесна, тъй като, както казах вече, боксиманите обичат да я скриват твърде грижливо. Дълго време разравяхме пясъците, но нищо не намирахме. Бяхме вече почти загубили надежда да намерим водата, когато внезапно почвата под краката на Гуд се сринна и той изчезна от очите ни. Чухме плясък и след това радостен вик.

– Гуд! Гуд! – викнахме ние.

– Тук съм! – обади се той. – Пия вода с пълно гърло!

Отправихме се към мястото, където беше изчезнал, и го намерихме в малко водохранилище, два метра в обиколка и един метър на дълбочина. Гуд беше потопен до хълбоците във вода. Стъпвайки случайно над кладенеца, покрит само със сухи клонки и малко пясък, той беше пробил този слой и бе паднал вътре, без да има, разбира се, от какво да се оплаква.

– Пийте, приятели! – каза той и ни подаде един мях, пълен с вода. – Тази течност е по-хубава от най-хубавото шампанско, което произвежда Франция, и от най-хубавата английска или баварска бира.

– Не се ли ударихте? – попитахме ние.

– Напротив, направих си баня, за каквато мечтаех толкова отдавна.

Жаждата ни бе утолена. Уверявам ви, през целия си живот не сме оказвали такава чест на никое вино на земята – толкова много вода изпихме този път.

Помогнахме на Гуд да излезе и помислихме за закуска. Запасите ни се състояха вече само от малко сорго и сухи плодове. Но тук беше и змиеловката, която можеше да ни достави малко печено – ако не прекрасно, то поне поносимо.

Събрахме сухи храсти и запалихме огън в подножието на една скала, която хвърляше върху нас малко сянка. После изчистихме птицата и я сложихме да се пече, надяната на цевта на една пушка.

След като се нахранихме и попълнихме водните си запаси, побързахме да се отдалечим от това място, за да не гледаме трупа на убития негър. Намерихме си друго убежище сред долинка, където открихме една прохладна пещера.

Щом слънцето залезе, ние продължихме пътя си. Опасявахме се да не дойдат цяло племе боскимани, за да отмъстят за своя другар. Аз знаех колко са отмъстителни и предупредих навреме приятелите си.

Вървахме цели три часа, като ускорявахме хода си и непрекъснато се вирахме към хоризонта в очакване на тъй жадувания оазис. После, отпаднали от пътя, спряхме сред група пясъчни хълмчета, покрити с множество скелети на антилопи и щрауси – може би умрели от жажда или пък разкъсани от лъвовете.

Почивахме вече един час, когато господин Фалконе, както си лежеше на върха на един хълм и разглеждаше наоколо, дойде и ни съобщи, че е забелязал някакви черни точки, които се приближават насам.

– Не са ли боскимани? – попита Гуд.

– Не можах от такова голямо разстояние да различа дали са хора или животни – отвърна генуезецът. – Но струва ми се, че ще направим добре, ако се махнем веднага оттук.

– Не – възразих аз. – Сред тези хълмове бихме могли да останем незабелязани от погледите на тези хора – ако, разбира се, са такива. А ако ни нападнат – ще можем да се защитаваме по-добре, докато в равнината веднага ще ни открият и заобиколят.

– Вие говорите като комендант на крепост – каза Гуд и се засмя. –

Господин Кватермен, ние ви произвеждаме в чин армейски генерал.

– Оставете шегата, господа – отвърнах аз. – Ако са боскимани, няма да ни бъде много весело.

– Ще видим – каза генуезецът.

– Доста много са.

– Цяло племе – каза Гуд.

– Дали са другарите на този, когото убихме, или някое племе, което преминава пустинята? – попита господин Фалконе. – Може би са съвсем други.

– Ще видим накъде ще се запътят – отвърнах аз. – Ако се отправят към скалистите долини, няма какво да се съмняваме в целта на пътуването им.

В този момент Гуд извика нещо и се чу изстрел от карабина.

– Проклятие! – викнах аз.

Обърнахме се назад и видяхме Гуд в подножието на хълмчето, полузарит в пясъка. Веднага ни стана ясна картината. Нашият другар бе загубил равновесие и бе паднал от склона, увличайки със себе си куп пясък. При падането му пушката му се бе ударила в някой камък и бе гръмнала.

Изтичахме към него, опазвайки се да не е ранен от изстрела. За щастие куршумът бе минал покрай него.

– Немирник! – възкликна господин Фалконе. – За малко да се убиете...

– Пясъкът под краката ми се сриня – оправдаваше се Гуд.

– Трябваше да хвърлите веднага пушката.

– Тъкмо това и направих, но тя все пак гръмна.

– Добре се отървахте, приятелю – казах аз. – Но с този гърмеж ни поставяте в опасност.

– Дали боскиманите са го чули?

– Сигурно.

– Проклета пушка!...

– Не проклинайте оръжието, което след малко ще ни бъде така ценно.

Господин Фалконе се качи на хълмчето да види дали негрите не са променили посоката.

– Приятели – каза той. – Те са чули гърмежа и се отправят насам. Тичат като антилопи и размахват копията си. Чувате ли дивите им викове?

Наострихме уши и заслушахме внимателно. Доловихме някакви

далечни викове, които обаче бързо се приближаваха.

– Боскиманите са – казах аз.

Изкачих се бързо на хълма и погледнах към пустинята. Негрите тичаха към нас и надаваха страхотни викове. Те бяха не по-малко от шестдесет на брой. За трима души това беше значителен враг, колкото и тия трима да са добре въоръжени.

– Господин Кватермен, какво ще правим? – ме попита генуезецът. – Струва ми се, че негрите търсят тъкмо нас и са готови да ни нападнат. Смятате ли, че можем да се измъкнем?

– Късно е – отвърнах аз. – При това краката ни не биха могли да се състезават с техните. Да останем тук и да се приготвим за решителна съпротива.

– Аз вярвам, че когато видят да падат някои от тях, ще предпочетат да ни оставят на мира – каза Гуд. – Проклет изстрел... Без него нямаше да си докараме тази беля!

– Жалбите са съвсем безполезни – отвърна генуезецът. – И тримата сме добри стрелци, мунициите ни не са малко и не за първи път ще водим бой. Вие, Гуд, пазете тила, а ние с Кватермен ще отстояваме атаката.

– Ще ида да заема хълма зад нас – каза Гуд.

Мястото, където се намирахме, беше много добро за отбрана. Представляваше една дупка, широка около тридесет метра и дълга два пъти по толкова, заградена от почти кръгообразен хълм, висок двадесетина метра. Така че с Гуд зад нас можехме да бъдем сигурни, че няма да ни изненадат в тил.

Негрите постоянно се приближаваха, удвоявайки ревовете си. Бяха ни забелязали вече и бързаха да ни нападнат.

Като стигнаха на триста метра от нас, те се спряха зад една височина, после един от тях, навярно вождът им, с орлови пера на главата, с щит от слонова кожа и дълго копие с желязно острие в ръце, тръгна към нас.

Щом го видях да се приближава, аз се прицелих в него и викнах:

– Спри или ще те убия!

Негърът спря, остави мечът и копието на земята и като вдигна ръце, каза:

– Нека белите хора чуват думите ми.

– Говори – отвърнах. – Ще те изслушаме, но после ще убием и теб, и твоите войници, ако си дошъл тук да се биеш с нас.

– Вие убихте вожда на нашето племе, славния Пикакоу.

– Да – казах аз.
– Племето иска отмъщение: предайте ни убиеца или ще ви унищожим всички с нашите отровни стрели.
– Какво ще правите с убиеца на Пикакоу?
– Ще го погребем жив в пясъците на пустинята, за да успокоим духа на мъртвия.

– Благодарим ви за добрите намерения, но никой от нас не би имал и най-малкото желание да прави компания на вашия вожд.

– Отказвате ли?
– Разбира се – отвърнах аз. – Пикакоу беше твърде дързък, като се опита да убие предателски хора, които не бяха му направили нищо лошо. Ние сме приятели на негрите. Убихме го съвсем справедливо, като се отбранявахме.

– Пикакоу беше храбрец!
– Беше подлец.
– Предайте ни белия човек, който го уби!
– Ела го вземи, ако се осмеляваш!
– Тогава ние ще ви убием.

Вождът взе меча си от земята, сграбчи копието си и като замахна с всичка сила, го запрати презрително в подножието на хълма, където то се заби дълбоко в пясъка.

Бях вдигнал пушката да го прострелям, но не исках ние първи да пролеем кръв. Затова се въздържах и зачаках врагът да почне атаката.

За голяма моя изненада такова нещо не се случи. Боскиманите се разположиха зад хълма, предпазени от нашите куршуми, и започнаха да събират сухи храсти, като че се готвеха да се защитят с тях от палещите слънчеви лъчи.

– Не искаха ли само да се покажат? – каза Гуд. – Струва ми се, че се боят много повече от нашите куршуми, отколкото ние от отровните им стрели.

– Мен пък ми се струва, че са по-хитри, отколкото ги смятаме.
– Защо? – попита генуезецът.
– Тези хора, господин Фалконе, се готвят да ни блокират в нашите окопи.

– Вярвате ли?
– Не виждате ли, че вече строят колиби?
– Да – каза Гуд. – Но ние, разбира се, няма да се оставим да ни обсадят.

– Тогава ще трябва да ги прогоним.

– Защо не?

– Ще трябва да изоставим естествените си укрепления и да се изложим на отровните им стрели.

– Идва ми на ум нещо – каза генуезецът.

– Какво?

– Да дочакаме вечерта, а след това да се опитаме да излезем оттук. Като чуят гърмежите и видят някои от тях да падат, може би ще го обърнат на бяг.

– Идеята ви не е лоша – отвърнах аз. – В полунощ ще извършим нападението.

Тъй като негрите не се занимаваха повече с нас, ние закусихме, а след това се разположихме спокойно сред пясъка, заставайки на пост.

Зора се бе пукнала вече. Разположени на върха на хълмчетата, ние можехме ясно да различаваме всички движения на негрите. Те използваха останалата част от нощта за построяване на множество колиби и за пробиване в пясъчното укрепление, зад което се криеха, на множество процепи, откъдето можеха по-удобно да ни наблюдават.

Наистина от време на време главите им се показваха зад тези процепи. Лесно бихме могли да ги ударим, но бяхме решили да не започваме враждебните действия, преди да дойде удобният час. Планът на диваците беше вече съвсем ясен. Искаха да ни принудят да се предадем, без да се излагат на никаква опасност. И в действителност – какво би станало с нас, ако обсадата продължи няколко дена? Ние имахме вода само за три дни. Гладът и жаждата неминуемо биха ни заставили да се предадем.

Положението ни съвсем не беше весело. Не можехме да отидем и към долината, където бяхме убили боскиманския вожд, без да рискуваме да се изложим на страшните отровни стрели.

Както предвиждахме, денят мина спокойно. Врагът не се помръдна от позициите си. Обаче не ни изпускаха из очи нито за миг. Щом някой от нас мръднеше, тридесетина глави се показваха внезапно иззад пясъчното укрепление и толкова лъкове се опъваха, готови да ни обсипят с облак от стрели.

Привечер ние удвоихме бдителността си, за да не бъдем изненадани. Обаче тези мерки се оказаха излишни. Неприятелят не даваше признаци на живот. Към полунощ, когато вече в лагера на боскиманите не се чуваше никакъв шум, ние станахме, решени да извършим отчаяно нападение.

– Приятели – каза господин Фалконе, – ще се бием мъжки или ще

оставим тук кожата си.

– Най-напред ще повалим стражата на укреплението – казах аз, – като посочих една сянка, която се очертаваше на върха на пясъчния хълм.

– Аз се заемам с това – каза Гуд. – Обаче един въпрос: ако негрите устоят на нашата атака, ще се върнем ли тук, за да чакаме мъчителния си край?

– Не – отвърна решително господин Фалконе. – Ще бягаме през пустинята и ще се отбраняваме както можем. Кой знае! Може би оазисът не е много далече.

– Да вървим – казах аз. – Аз и господин Фалконе ще нахлуем в лагера отдясно, а вие, Гуд, заобиколете отляво, и така ще ги поставим между два огъня.

Стиснахме ръцете си и се спуснахме решително по хълма, като се отправихме мълчаливо към вражеския лагер.

Луната още не беше изгряла. Тъмнината беше така пълна, че можехме да се приближаваме към укреплението незабелязани от поста, който бдеше на върха. Стигнахме на двадесет крачки, без лагерът да бъде вдигнат в тревога. В този момент аз казах шепнешком на Гуд:

– Заемете с с този човек, но почакайте да заобиколим укреплението.

– Ще имам време да се прицеля добре. Вървете. Щом дойде удобният момент, ще нападна боскиманите в гръб.

– Бъдете благоразумен и не се излагайте много на отровните им стрели. Внимавайте, всяко нараняване е смъртоносно.

– Ще заста на зад някоя височина и ще стрелям от прикритие.

Той легна на пясъка и се прицели в поста, който стоеше неподвижно над укреплението, облегнат на копието си.

Бавно и внимателно ние заобиколихме хълмчето без да бъдем забелязани от някого, и се оказахме на шестдесетина крачки от боскиманските колиби.

– Като че всички спят – каза тихо генуезецът.

– Не се чува никакъв шум.

– Щом Гуд открие огън, ние ще се възползуваме от изненадата им и ще ги атакуваме с всички сили.

– Тишина: гледайте!

В това време няколко сенки се появиха пред една колиба. Дали бяха забелязали нашето приближаване? Ние не можахме да узнаем, тъй като внезапно проехтя карабината на Гуд.

Гърмежът бе последван от страхотен рев и стражата отхвъркна от укреплението.

Изстрелът отекна многократно в пясъчните хълмчета и после настъпи кратка тишина. Миг след това страхотни викове се разнесоха сред неприятелския лагер.

Боскиманите, събудени от нападението, наизскачаха безразборно от колибите си, като надаваха викове и размахваха оръжията си. Отровни стрели засвистяха из въздуха, но напосоки, тъй като ние бяхме на закрито.

– Готов ли сте, Кватермен? – ме попита генуезецът.

– Вече се прицелвам в един – отвърнах аз.

Чуха се два изстрела и тутакси двамина негри, които стояха най-близо до нас, се строполиха един върху друг. Но вместо да побягнат, останалите се спуснаха към нас с намерение да ни атакуват. Преди обаче да изминат и половината път, още двама паднаха под нашите куршуми.

При това положение негрите се стъписаха и не знаеха какво да правят. Пуснаха към нас облак стрели, които не ни причиниха абсолютно нищо, тъй като бяхме на закрито.

В това време Гуд извика:

– Напред, приятели, да прогоним тези проклетници!...

Последва гърмеж.

Негрите забелязаха, че са нападнати и в тил. Смятайки може би, че сме получили и подкрепления, те напуснаха бойното поле в пълно безредие и се разпръснаха из пустинята. Бяха се наситили на нашите куршуми и загубата на шест души им беше достатъчна, за да прекратят борбата.

– Ура! – викна Гуд и се затича към нас. – Те вече са убедени в превъзходството на нашите оръжия над техните отровни стрели. Смятате ли, че ще се върнат, Кватермен?

– Съмнявам се – отвърнах аз. – Но да не оставаме тук задълго. Племето им може да е многобройно и не е изключено да дойде цялото тук. Казах ви вече, че тези негри са много отмъстителни.

– Правилно – каза господин Фалконе. – Трябва да се махнем оттук. Може би оазисът не е далече. А стигнем ли там, ще можем да почиваме колкото си щем. Да се възползуваме от неочакваната победа и да излезем на открито.

Това беше най-добрият план и ние побързахме да го приведем в изпълнение, без да се бавим повече.

Ориентирахме се по Южната звезда и напуснахме вражеския лагер,

като поехме смело през пустинята.

Вървахме бързо, за да увеличим колкото се може повече разстоянието между нас и врага. От време на време се оглеждахме внимателно наоколо, за да не попаднем в неочаквана засада.

Негрите не се виждаха вече. Но ние се съмнявахме дали са се отдалечили завинаги. Тази част на пустинята беше пресечена от множество пясъчни хълмчета и можеше да се очаква, че са се скрили зад някое от тях и ни дебнат.

Опасенията ни бяха скоро оправдани. Не бяхме минали и една мля, когато, минавайки край един хълм над главите ни профучаха цял облак стрели.

Спряхме се зад една скала и зачакахме да се появи врагът, за да му върнем неприятния поздрав.

Няколко души не закъсняха да се покажат. Само два изстрела стигаха да повалят двамина от тях и да накарат останалите да избягат.

Продължихме пътя си, като все повече ускорявахме крачките. Но още няколко пъти трябваше да спираме и да отблъскваме нови атаки. Боскиманите, скрити зад пясъчните хълмове, чакаха да минем край тях, за да ни обсипят със смъртоносните си стрели. Така прекарахме цялата нощ, като изстреляхме много патрони, убивайки не един неприятел. Едва призори успяхме да се отскубнем напълно от отмъстителните негри.

– Колко са твърдоглави! – възкликна Гуд. – Трябваше досега да разберат, че стрелите им не струват колкото куршумите. Да се надяваме да стигнем оазиса, без да ни безпокоят повече.

– Кой знае дали някога ще стигнем до него – каза генеузецът. – Право да ви кажа, аз почвам да се съмнявам в неговото съществуване.

– Не зная какво ще правим, ако не го намерим – казах аз. – Вода имаме само за един ден.

– Дали ни остава много път до Ситандския краал? – попита генеузецът.

– Най-малко шест дни.

– В такъв случай, ако не открием оазиса или друго някое кладенче, не бихме стигнали никога там.

– Наистина, господин Фалконе, рискуваме отново да умрем от жажда сред нажежените пясъци.

– Е добре, скъпи приятели – викна Гуд, който вървеше пред нас. – Мога да ви съобщя радостната вест, че опасността е преминала вече!

– Защо? – попитахме ние нетърпеливо.

– Защото ей-там се виждат дървета.

– Оазисът?

– Навярно.

– Спасени сме!

Изкачихме бързо хълмчето, което се издигаше вдясно от нас и оттам можахме да различим една зеленееща се ивица, която живо изпъкваше на белезникавия фон на пустинята.

От гърдите ни се изтръгна вик:

– Оазисът! Оазисът!...

Глава XX ПУСТИННИТЕ РОБИНЗОНОВЦИ

Един час по-късно ние почивахме под свежата сянка на мимозите и акациите.

Най-после оазисът бе намерен. Макар че още не бяхме го разгледали, стори ни се твърде голям. Множество китни горички се огласяваха от сладкопойни птички. Красиви полянки се разстилаха наоколо. Антилопи подскачаха край поточетата, които весело клокочеха сред този малък рай, загубен сред пустинята.

След като хубаво утолихме жаждата си и починахме повече от половин час, навлязохме в оазиса. Сега вече можехме да се надяваме, че ще намерим достатъчно плодове и дивеч за закуска. Но каква беше изненадата ни, когато след около петстотин крачки път забелязахме човешки стъпки, отпечатани върху влажната почва, и няколко изстреляни патрона.

– Нима този оазисът е обитаван от някого? – попита господин Фалконе.

– Хм! – отвърнах аз. – Трудно е да се помисли, че тук е дошъл на лов някой бял човек.

– Но защо непременно да е бял? – попита Гуд.

– Вижте следите – казах аз. – Забележете добре, че това са следи от обувки, подковани с пирони. Негрите не носят такива.

– Трябва да претърсим оазиса – каза генуезецът.

– Това и ще направим – отвърнах аз. – Любопитен съм да узная кой е стигнал дотук.

Тъкмо бяхме подновили пътя си и бяхме преминали през група ниани, когато Гуд се върна бързо към нас.

– Какво има? – го попитахме, сграбчвайки бързо карабините си.

– Една колиба.

– Къде?

– На двадесет крачки оттук.

– Празна ли е?

– Не зная. Видях дим.

– Тогава ще разберем кой бял живее в този оазис.

Тръгнахме внимателно през горичката и след малко забелязахме красива колиба, построена до величествен баобаб. Приличаше на ония,

които правят кафрите, със стени от клони и дънери и покрив от сухи листа. Само на мястото на обичайната кръгла дупка за влизане имаше хубава врата.

Аз се спрях и гледах колибата с живо удивление. Не, не беше зрителна измама. Това беше истинска колиба и което ни изненадваше, в нея личеше ръката на белия човек.

„Кой може да живее сред този самотен оазис?“ – се попитах на ум.

Още не бях си отговорил на въпроса, когато на прага на колибата се показа човек, покрит с кожи от диви животни.

Имаше среден ръст, силно обгоряло от слънцето лице, черни очи, дълга брада и невчесани коси. По всичко личеше, че е бял човек. Той пристъпи към нас като накуцваше, сякаш беше ранен или осакатен.

Господин Фалконе се спусна напред и след като го гледа няколко мига в лицето, разтвори ръце и извика развълнувано:

– Братко!

Белият човек не промълви ни дума. Падна в ръцете на брат си като обезумял.

В този момент още един индивид, също покрит със зверски кожи, излезе от колибата и се спусна към нас с пушка в ръка, като че искаше да брани другаря си. Като ме видя, той изпусна пушката и извика:

– Макумацане, помниш ли ме? Аз съм Джим, ловецът Джим!

Като каза това, кафърът падна на колене пред мен и започна да плаче от радост и да скубе косите от главата си.

– Аз загубих бележката, която ти ми даде – продължи той. – Вместо да тръгнем по добрия път, който щеше да ни отведе в Сулиманските планини, ние се оказахме сред този оазис. Вече две години живеем тук, без да имаме възможност да го напуснем.

– Нещастнико! – възкликнах аз. – Ти заслужаваш да бъдеш обесен. Но щом като си прекарал тук две години, достатъчно си изкупил грешката си.

Докато Джим ми говореше, братът на господин Фалконе дойде на себе си. Двамата мъже, които толкова отдавна не бяха се виждали, останаха дълго време прегърнати, без да произнесат нито дума, сякаш вълнението им бе отнело гласа.

Аз и Гуд се приближихме до тях. Като ни видя, господин Фалконе стисна здраво ръцете ни и започна да повтаря многократно:

– Благодаря ви, приятели... Благодаря ви!... После се обърна към брат си и му каза:

– Бедни ми Джорджо, отдавна те смятах за мъртъв. Като не

намерихме следите ти по Сулиманските планини, които ние надълго и нашироко разследвахме, смятах, че си загинал в пустинята. Бях загубил всяка надежда да те видя вече.

– Две години вече съм в този загубен оазис – отвърна Джорджо, като говореше твърде трудно.

– Колко много си страдал в тази самота!

– О! Твърде много, братко! Колко пъти съм си пожелавал да умра по-скоро, за да се свършат мъките ми.

– Но защо не се върна в Ситанда? Разстоянието между оазиса и краала не е толкова голямо, че да уплаши този, който вече е преминал веднъж през пустинята.

– Мислиш ли, братко, че не бих се опитал, ако можех?

– Но кой ти пречеше, Джорджо?

– Кракът ми. Не забеляза ли, че вървя твърде трудно? Каменен блок се откри от една скала и осакати десния ми крак в същия ден, когато пристигнахме в оазиса. Не бих могъл да предприема и най-малкото пътуване, дори от няколко километра. Но стига толкова! Вие сигурно сте много уморени и гладни. Влезте в колибата ми и се чувствувайте у дома си.

Преди той да тръгне за колибата, аз му подадох ръка и го попитах:

– Господин Джорджо, не ме ли познавате вече?

Братът на господин Фалконе ме погледна право в лицето и възкликна:

– Как не! Разбира се, че ви познавам. Вие сте господин Кватермен! Виж ти! А това е Гуд! Никога не съм очаквал такава среща сред оазиса. Отдавна бях загубил всяка надежда да видя вече познат човек. Ето как цялото щастие идва наведнъж!

Той стисна развълнувано ръцете ни и ни въведе в колибата си.

Вътрешността на колибата беше разделена на две стаи, едната за белия, а другата за кафъра. Всичките мебели се състояха от два груби стола, направени от дървени клони, и две купчини листа, които служеха за легла. Един железен тиган и няколко черупки от щраусови яйца бяха съдовете на това домакинство.

Почти веднага кафърът ни донесе къс вкусно печено месо от антилопа, диви репи и корени, които до известна степен можеха да заместят хляба.

Като уталожихме глада и жаждата си, помолихме бедния „Робинзон“ да ни разкаже необикновените си преживелици.

– Историята ми е кратка и малко привлекателна – каза той и се

усмихна горчиво. – Както вие, господин Кватермен, знаете, аз напуснах Ситандския краал за да търся богатствата на Сулиманските планини. Една негърка, с която се запознах в страната на зулусите, ми довери, че в тези далечни планини се намират пещери, пълни с диаманти. И други път бях чувал да говорят неопределено за тези съкровища, но малко вярвах в това, тъй като мислех, че това е обикновена легенда. Бяха ми говорили и за някакъв си португалец, който навлязъл сред пустинята с надеждата да завладее тези съкровища и загинал от глад и жажда.

– Не е било легенда, нали Гуд? – казах аз.

– Не. Ние влязохме в пещерите на съкровищата – отвърна морският офицер.

– Вие! – възкликна Джорджо недоверчиво.

– Продължете засега вашия разказ – казах аз, – а после ние ще ви обясним какво се случи с нас.

– Тъй като Джим загуби бележката, която съдържахме необходимите упътвания, за да стигнем Сулиманските планини, трябваше да се доверя на беглите указания на жителите на Ситанда или на инстинкта на моя кафър. Навлязохме бодро в пустинята и смятахме, че ще я преминаем лесно. Но скоро останахме безпомощни сред пясъчния океан, лишени от храна и вода. Все пак имахме щастието да стигнем до този оазис. Бяхме решили да починем няколко дни и след това да продължим към Сулиманските планини. Но едно нещастие ме направи неподвижен и ме осъди цели две години да водя незавиден робинзоновски живот.

Един голям камък, както вече ви казах, отместен от кафъра, когато търсеше птичи гнезда по върха на една скала, се събори върху мене и удари крака ми така силно, че останах сакат. След тази нещастна случка за мен беше затворен пътят и към пещерите, и към родния край. За щастие имахме достатъчно муниции и това ни спаси от гладна смърт.

Построихме си тази колиба, обработихме къс земя, засадохме я със сладки корени, диви репи и пъпеши и преживяхме както можяхме. Изобилен дивеч идваше тук от всички страни на пустинята, за да уталожва жаждата си в прохладните потоци на оазиса. Така че месо не ни липсваше, и то без купон...

Уви, приятели, каква мъка беше това за мене! Непрекъснатата самота започна да се превръща малко по малко в непоносимо мъчение. При това няхах никаква надежда, че това някога ще свърши.

Така минаха две дълги години. Дрежите ни, станали на парцали, падаха постепенно от гърба ни. Започнахме да се обличаме с кожи от убити животни. Станахме същински диваци.

Загубил всяка надежда да бъде спасен от някой ловец на шрауси, бях вече решил да изпратя Джим в Ситандския краал да търси подкрепа. Убеден бях, че няма да го видя вече, не защото нямам доверие в него, а защото се боях, че ще загине при преминаването на пустинята. Но все пак бях решил да остана тук сам, забравен от всички, и така да завърша в нещастие последните си дни.

Ако бяхте дошли само няколко дни по-късно, Джим нямаше вече да бъде тук.

– Бедни ми братко – каза господин Фалконе силно развълнуван. – Твоите мъки се свършиха. Ние ще те отведем в родния край, който ти смяташе, че никога вече няма да видиш, и където ще можеш да живееш дълъг и спокоен живот.

– Благодаря ти, братко – отвърна Джорджо. – Но аз не мога да вървя.

– Ще направим носилка и ще те отнесем до Ситанда.

– Пътят е твърде дълъг.

– Няма значение. Ние никак не бързаме, нали, господин Кватермен?

– Да, господин Фалконе. Ще вземем с нас достатъчно количество вода и ще вървим бавно от залез слънце до зори.

– Аз се наемам да нося носилката заедно с Джим – каза Гуд.

– Благодаря ви, приятели! Няма да забравя тази услуга – каза Джорджо.

После, след кратко мълчание, продължи:

– Но наистина ли вие стигнахте Сулиманските планини?

– Да, братко – отвърна господин Фалконе. – Не само стигнахме там, но и влязохме в прочутите пещери.

– Вярно ли е, че в тях има диаманти?

– Съвсем вярно! Даже господин Кватермен и Гуд си взеха по една купчина от тях.

– Истински диаманти?

– От най-хубавите – казах аз. – Струват много и много милиони.

– Щастливци!

– Хм! Аз отдавна се отказах от моята част – каза господин Фалконе.

– Не, господине – казах аз. – Както делихме изпитанията, лишенията и опасностите, така ще разделим и облагите.

– Казах ви вече, че се отказвам.

– Тогава ние ще дадем вашата част на брат ви, нали, Гуд?

– Разбира се – отвърна той. – Джорджо е страдал най-много от нас

и е бил най-малко щастлив от всички ни. При това ние тръгнахме не за да забогатеем, а за да търсим брата на господин Фалконе. Сега, когато той е при нас, от нас зависи да бъдем всички щастливи.

– Значи освен живота си ще ви дължа и своето благосъстояние? – каза африканският Робинзон. – Това вече е твърде много.

– Да не говорим повече за това – казах аз, – а да се приготвим за нашето връщане.

* * *

Два дни по-късно напуснахме оазиса на път за Ситанда.

Тъй като пътят, който предстоеше да изминем, беше твърде дълъг, направихме множество мехове от кожи на убити животни, които напълнихме с вода, а за нещастния ни другар сглобихме една носилка.

Преминаването на тази последна част от пустинята беше бавно и уморително. Често-често трябваше да спираме и да почиваме заради Джорджо. Но най-после, на седмия ден, стигнахме краала за голяма изненада на всички, които ни смятаха вече за умрели сред пясъците.

Старият португалец, комуто бяхме поверили багажа си, беше изненадан повече от всички. Очевидно не му беше приятно да се върнем, защото се бе надявал да стане собственик на нашите вещи.

Тъй като аз бързах да се върна в колонията Натал и да видя отново моята малка къщичка, оставих в Ситанда двамата братя Фалконе, които бяха решили да починат известно време и да организират керван, за да пътуват по-удобно, и заедно с Гуд се отправих към брега.

Три месеца по-късно аз можех най-после да почивам в моята удобна къщичка в Дюрбан, която толкова пъти вече смятах, че няма да видя отново.

Два месеца подир нас пристигнаха и братята Фалконе, придружени от многоброен керван. За моя изненада те носеха със себе си и слоновете зъби, които ние, както читателят си спомня, заровихме в подножието на един хълм.

Двамата братя останаха при мен няколко седмици. След това се качиха на един параход и потеглиха за Европа, отнасяйки със себе си диамантите, които бяхме взели от прочутата пещера на Сулиманските планини. Те се бяха наели да ги продадат в Лондон, където можеше да се получи по-добра цена, отколкото в Капшат.

Изминаха три месеца от тяхното заминаване, когато една заран при мен дойде кафър, който носеше писмо на върха на леко разцепения си бастун.

Писмото беше от господин Фалконе. Предавам ви го изцяло:

Скъпи приятелю,

С последния параход вие получихте вече новината за нашето щастливо пристигане в Англия. Днес искам да ви дам по-големи подробности.

Пътуването ни беше приятно, без бури и без инциденти. Брат ми е много добре, даже мога да ви се похваля, че лекарите се надяват да го излекуват напълно.

При пристигането си в Саутхемптън намерихме Гуд, който, както знаете, бе тръгнал с предния параход. Беше облечен с обичайната си взискателност, обръснат, спретнат, напарфюмиран като госпожица и с нов монокъл на окото.

А сега няколко думи за нашите, или по-скоро за вашите сделки. Отнесох диамантите при един от най-известните лондонски бижутери да ги оцени, както се бяхме уговорили. Щастлив съм да ви съобщя, че и след като ги поделите с брат ми и Гуд, вие ще бъдете много богат. Не бих могъл още сега да ви кажа точно колко може да се вземе от продажбата на диамантите. Тия камъни се оказаха съвсем чисти, далеч превъзхождащи най-ценните диаманти на Бразилия.

Бижутерът, макар че е един от най-богатите, няма да може да купи всичките наведнъж. Една част обаче вече продадохме за десет милиона, а за останалата част ще получим поне още толкова.

Смятам, че присъствието ви тук сега е по-необходимо, отколкото в Дюрбан. Вие знаете, че Гуд не е способен да извършва такива сериозни сделки. Той прекарва почти цялото си време в грижи за своята външност и това занимание като че му стига, за да го погълне напълно. Хайде, елате при нас, още повече че аз и брат ми оставаме да живеем в този град. Близо до нас се продава едно малко имение, което вие лесно бихте могли да купите.

Ако не сте завършили разказа за вашите приключения, ще сторите това върху парахода, който ще ви пренесе в Европа. История на нашето пътуване в страната на кукуаните вече е известна на мнозина. Отпечатването на вашата книга се очаква тук с голям интерес.

И така, ще ви чакаме за Коледа, за я прекарваме заедно с вас, моя брат, Гуд и вашия син Хари, с когото имах честта да се запозная вече. Той е добро момче и има бъдеще, уверявам ви. Бяхме

веднъж заедно на лов, но в стрелбата не прилича много на вас, тъй като изпразни пушката си право в краката ми. При това, бързам да ви кажа, той сърчно извади сачмите. Един студент по медицина никога не е излишен, когато се отива на лов, нали?

Скъпи приятелю, смятам, че се разбрахме. Без да пиша повече, ще ви чакам с първия параход за Англия.

Ваш Л. Фалконе

Три дни по-късно аз напуснах Дюрбан на път за Европа. Четиридесет и шест дни след това прегръщах на кея на Саутхемптън сина си Хари, двамата братя Фалконе и нашия Гуд, наконтен и напарфюмиран повече от всеки друг път. Седем милиона лири стерлинги, равняващи се на моята част от продажбата на диамантите, донесени от прочутите Сулимански пещери, влязоха в моя джоб. Излишно е да ви казвам, че братът на господин Фалконе и славният ни приятел Гуд получиха също по толкова.

КРАЙ

© 1992 Кругер Милованов, превод от италиански

Emilio Salgari

Сканиране: Светослав Иванов, 2008

Разпознаване и редакция: assisi, 2008

Допълнителни корекции: Светослав Иванов, 2008

Издание:

Емилио Салгари. Гората на засадите

Второ издание

Съдържа романите „Пещерите на съкровищата“ и „По суша и море“

СД-во „Детелина 6“, София, 1992

ISBN 954-8043-06-8

Преводач: Кругер Милованов, 1992

Художник: Георги Гаделев, 1992

Под общата редакция на Пелин Пелинов

Редактор Михаилка Танева

Технически редактор Славка Миленова

Коректор Мила Караиванова

Дадена за набор на 30.VII.1992 г. Подписана за печат на 8.X.1992 г.

Формат 84×108/32. Печатни коли 18,50. Издателски коли 15,54.

Техническа поръчка № 21166. Цена 19 лв.

Печат: Военноиздателски комплекс „Св. Георги Победоносец“

с/о Jusautor, Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9395>]